

Lagrådsremiss

Genomförande av det nya EU-direktivet om bistånd med indrivning

Regeringen överlämnar denna remiss till Lagrådet.

Stockholm den 8 september 2011

Anders Borg

Fredrik Löfstedt
(Finansdepartementet)

Lagrådsremissens huvudsakliga innehåll

I denna lagrådsremiss lämnas förslag till den lagstiftning som krävs för att genomföra rådets direktiv 2010/24/EU av den 16 mars 2010 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som avser skatter, avgifter och andra åtgärder. Huvuddelen av bestämmelserna föreslås placeras i en särskild lag om bistånd med indrivning inom Europeiska unionen. Det föreslås också ändringar i bl.a. lagen (1990:314) om ömsesidig handräckning i skatteärenden, samt att lagen (1969:200) om uttagande av utländsk tull, annan skatt, avgift eller pålaga ska upphöra att gälla.

I lagrådsremissen lämnas vidare förslag till ändringar i lagen (1997:484) om dröjsmålsavgift. Innebörden av dessa ändringar är att dröjsmålsavgift inte ska beräknas på en fordran efter det att den överlämnats till Kronofogdemyndigheten för indrivning. I stället ska ränta beräknas på samma sätt som i fråga om fordringar avseende underhållsstöd.

Förslagen föreslås träda i kraft den 1 januari 2012.

Innehållsförteckning

1	Beslut.....	5
2	Lagtext.....	6
2.1	Förslag till lag om bistånd med indrivning inom Europeiska unionen.....	6
2.2	Förslag till lag om upphävande av lagen (1969:200) om uttagande av utländsk tull, annan skatt, avgift eller pålaga.....	12
2.3	Förslag till lag om ändring i lagen (1990:314) om ömsesidig handräckning i skatteärenden.....	13
2.4	Förslag till lag om ändring i lagen (1982:188) om preskription av skattefordringar m.m.....	15
2.5	Förslag till lag om ändring i lagen (1993:891) om indrivning av statliga fordringar m.m.....	16
2.6	Förslag till lag om ändring i lagen (1997:484) om dröjsmålsavgift.....	17
2.7	Förslag till lag om ändring i lagen (2001:184) om behandling av uppgifter i Kronofogdemyndighetens verksamhet.....	19
2.8	Förslag till lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400).....	21
2.9	Förslag till lag om ändring i skatteförfarandelagen (2011:000).....	22
3	Ärendet och dess beredning.....	23
4	Indrivningsdirektivet.....	23
4.1	Nuvarande reglering.....	23
4.2	Det nya indrivningsdirektivet.....	24
5	Allmänna utgångspunkter för genomförandet av det nya indrivningsdirektivet.....	25
6	Närmare om förslaget till genomförande av direktivet.....	27
6.1	Kapitel I, Allmänna bestämmelser.....	27
6.1.1	Artikel 1, Syfte.....	27
6.1.2	Artikel 2, Tillämpningsområde.....	27
6.1.3	Artikel 3, Definitioner.....	28
6.1.4	Artikel 4, Organisation.....	28
6.2	Kapitel II, Utbyte av upplysningar.....	29
6.2.1	Artikel 5, Begäran om upplysningar.....	29
6.2.2	Artikel 6, Utbyte av upplysningar utan föregående begäran.....	30
6.2.3	Artikel 7, Närvaro vid myndigheter och medverkan i administrativa utredningar.....	33
6.3	Kapitel III, Bistånd för delgivning av handlingar.....	34
6.3.1	Artikel 8, Begäran om delgivning av vissa handlingar rörande fordringar.....	34
6.3.2	Artikel 9, Delgivningssätt.....	35
6.4	Kapitel IV, Indrivning eller säkerhetsåtgärder.....	36
6.4.1	Artikel 10, Begäran om indrivning.....	36

6.4.2	Artikel 11, Villkor för en begäran om indrivning	37
6.4.3	Artikel 12, Dokument som medger verkställighet i den anmodade medlemsstaten och andra bifogade handlingar	39
6.4.4	Artikel 13, Verkställighet av begäran om indrivning	40
6.4.5	Artikel 14, Tvister	42
6.4.6	Artikel 15, Ändring eller återkallelse av begäran om bistånd för indrivning	44
6.4.7	Artikel 16, Begäran om säkerhetsåtgärder	45
6.4.8	Artikel 17, Regler som gäller för begäran om säkerhets-åtgärder	47
6.4.9	Artikel 18, Begränsningar av den anmodade myndighe-tens skyldigheter	48
6.4.10	Artikel 19, Preskriptionsfrågor	49
6.4.11	Artikel 20, Kostnader	50
6.5	Kapitel V, Allmänna bestämmelser för alla typer av begäran om bistånd	51
6.5.1	Artikel 21, Standardformulär och kommunikationsmedel	51
6.5.2	Artikel 22, Språkbestämmelser	51
6.5.3	Artikel 23, Utlämnande av uppgifter och dokument	52
6.6	Kapitel VI, Slutbestämmelser (artiklarna 24–31)	54
7	Ändringar i lagen om dröjsmålsavgift	55
8	Konsekvenser	58
8.1	Det nya indrivningsdirektivet	58
8.2	Ändringarna i lagen om dröjsmålsavgift	59
9	Ikraftträdande	59
10	Författningskommentar	59
10.1	Förslaget till lag om bistånd med indrivning inom Europeiska unionen	59
10.2	Förslaget till lag om upphävande av lagen (1969:200) om uttagande av utländsk tull, annan skatt, avgift eller pålaga	67
10.3	Förslaget till lag om ändring i lagen (1990:314) om ömsesidig handräckning i skatteärenden	67
10.4	Förslaget till lag om ändring i lagen (1982:188) om preskription av skattefordringar m.m.	68
10.5	Förslaget till lag om ändring i lagen (1993:891) om indrivning av statliga fordringar m.m.	68
10.6	Förslaget till lag om ändring i lagen (1997:484) om dröjsmålsavgift	68
10.7	Förslaget till lag om ändring i lagen (2001:184) om behandling av uppgifter i Kronofogdemyndighetens verksamhet	69

10.8	Förslaget till lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400).....	69
10.9	Förslaget till lag om ändring i skatteförfarandelagen (2011:000).....	70
Bilaga 1	Rådets direktiv 2010/24/EU Fel! Bokmärket är inte definierat.	
Bilaga 2	Promemorians författningsförslag	83
Bilaga 3	Förteckning över remissinstanserna avseende promemorian Genomförande av det nya EU-direktivet om bistånd med indrivning m.m.	95
Bilaga 4	Kronofogdemyndighetens förslag till ändringar i lagen (1997:484) om dröjsmålsavgift.....	96
Bilaga 5	Förteckning över remissinstanserna avseende Kronofogdemyndighetens hemställan om ändringar i lagen (1997:484) om dröjsmålsavgift.....	98

1 Beslut

Regeringen har beslutat att inhämta Lagrådets yttrande över förslag till

1. lag om bistånd med indrivning inom Europeiska unionen,
2. lag om upphävande av lagen (1969:200) om uttagande av utländsk tull, annan skatt, avgift eller påлага,
3. lag om ändring i lagen (1990:314) om ömsesidig handräckning i skatteärenden,
4. lag om ändring i lagen (1982:188) om preskription av skattefordringar m.m.,
5. lag om ändring i lagen (1993:891) om indrivning av statliga fordringar m.m.,
6. lag om ändring i lagen (1997:484) om dröjsmålsavgift,
7. lag om ändring i lagen (2001:184) om behandling av uppgifter i Kronofogdemyndighetens verksamhet,
8. lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400),
9. lag om ändring i skatteförfarandelagen (2011:000).

2 Lagtext

2.1 Förslag till lag om bistånd med indrivning inom Europeiska unionen

Härigenom föreskrivs¹ följande.

Inledande bestämmelser

1 § Denna lag gäller för sådant bistånd mellan Sverige och en annan medlemsstat i Europeiska unionen med indrivning av skatt som avses i rådets direktiv 2010/24/EU av den 16 mars 2010 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som avser skatter, avgifter och andra åtgärder (*rådets direktiv 2010/24/EU*).

2 § Bistånd enligt denna lag får begäras hos en myndighet i en annan medlemsstat och ska lämnas en sådan myndighet i form av

- utbyte av upplysningar för indrivningsändamål,
- delgivning av handlingar, samt
- indrivning och verkställighet av säkerhetsåtgärder.

Tillämpningsområde

3 § Bistånd enligt denna lag får begäras och ska lämnas i fråga om fordringar som avser

1. alla skatter och avgifter som tas ut av en medlemsstat eller på en medlemsstats vägnar eller av dess territoriella eller administrativa enheter, däribland de lokala myndigheterna, eller på deras vägnar, eller på unionens vägnar,

2. återbetalning, intervention och andra åtgärder som ingår i systemet för hel- eller delfinansiering från Europeiska garantifonden för jordbruket och Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling, däribland de belopp som ska tas ut i samband med dessa åtgärder, och

3. avgifter och andra pålagor inom ramen för den gemensamma organisationen av marknaden för socker.

Lagen gäller också för

1. administrativa påföljder, böter, avgifter och tilläggsavgifter som avser fordringar för vilka ömsesidigt bistånd kan begäras enligt första stycket och som

a) tagits ut av de myndigheter som är behöriga att ta ut de berörda skatterna eller avgifterna eller genomföra administrativa utredningar som rör dem, eller

b) bekräftats av administrativa eller rättsliga organ på begäran av dessa myndigheter,

2. avgifter för intyg och liknande handlingar som utfärdas i samband med administrativa förfaranden som avser skatter eller avgifter, och

¹ Jfr rådets direktiv 2010/24/EU av den 16 mars 2010 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som avser skatter, avgifter och andra åtgärder (EUT L 84, 31.3.2010, s. 1, Celex 32010L0024).

3. räntor och kostnader som avser de fordringar för vilka ömsesidigt bistånd kan begäras enligt första stycket eller enligt 1 eller 2.

4 § Denna lag gäller inte i fråga om fordringar som avser

1. obligatoriska socialavgifter som ska betalas till en medlemsstat eller en medlemsstats territoriella enheter, eller till offentligrättsliga socialförsäkringsinstitutioner,

2. avgifter som inte avses i 3 § andra stycket,

3. avgifter av avtalsmässig karaktär, t.ex. betalning för allmännyttiga tjänster, eller

4. straffrättsliga påföljder som utdöms på grundval av allmänt åtal eller andra straffrättsliga påföljder som inte omfattas av 3 § andra stycket 1.

Definitioner

5 § I denna lag avses med:

sökande myndighet: ett centralt kontaktkontor, ett kontaktkontor eller ett kontaktorgan i en medlemsstat som begär bistånd som avser en fordran enligt 3 §,

anmodad myndighet: ett centralt kontaktkontor, ett kontaktkontor eller ett kontaktorgan i en medlemsstat som tar emot en begäran om bistånd,

person:

– en fysisk person,

– en juridisk person,

– en sammanslutning av personer som enligt lagstiftningen i en medlemsstat har befogenhet att utföra rättshandlingar men som inte har en juridisk persons rättsställning, eller

– varje annan juridisk konstruktion, oavsett om den har status som juridisk person eller inte, som äger eller förvaltar tillgångar, inklusive inkomster som härrör därifrån, på vilka det tas ut en skatt som omfattas av denna lag,

på elektronisk väg: med hjälp av elektronisk utrustning för behandling, inbegripet digital signalkomprimering, och lagring av information, via kabel, radio, optisk teknik eller andra elektromagnetiska medel.

Behörig myndighet

6 § Kronofogdemyndigheten är behörig myndighet vid bistånd enligt denna lag.

Utbyte av upplysningar m.m.

7 § Kronofogdemyndigheten ska på begäran av den sökande myndigheten tillhandahålla alla upplysningar som kan antas vara relevanta för den sökande myndigheten vid indrivningen av dess fordringar. Kronofogdemyndigheten ska göra den utredning som behövs för att inhämta upplysningarna.

Kronofogdemyndigheten är inte skyldig att tillhandahålla upplysningar som

1. den inte skulle kunna inhämta för att driva in liknande svenska fordringar,
2. skulle avslöja affärs- och industrihemligheter eller yrkeshemligheter, eller
3. om de yppas, skulle kunna vara till skada för säkerheten eller strida mot allmän ordning i Sverige.

Andra stycket medför inte en rätt för Kronofogdemyndigheten att vägra att lämna upplysningar uteslutande därför att upplysningarna innehas av en bank, annan finansiell institution, ombud, representant eller förvaltare, eller på grund av att upplysningarna rör ägarintressen i en person.

8 § Kronofogdemyndigheten får utan föregående begäran underrätta den behöriga myndigheten i en annan medlemsstat om en förestående återbetalning i Sverige av annan skatt än mervärdesskatt till en person som är etablerad eller har hemvist i den andra medlemsstaten.

9 § Efter överenskommelse mellan Kronofogdemyndigheten och den sökande myndigheten får personer som bemyndigats av den sökande myndigheten, i enlighet med de villkor som Kronofogdemyndigheten bestämmer,

1. närvara på Kronofogdemyndighetens kontor och vid de utredningar i målet om indrivning av den andra medlemsstatens fordran som Kronofogdemyndigheten utför, eller
2. bistå de svenska tjänstemännen under domstolsförfaranden här i landet.

Delgivning av handlingar

10 § Delgivning på begäran av en annan medlemsstat sker enligt delgivningslagen (2010:1932).

11 § Kronofogdemyndigheten får själv delge en person i en annan medlemsstat i enlighet med 16–18 §§ delgivningslagen (2010:1932).

Kronofogdemyndigheten får begära bistånd med delgivning i en annan medlemsstat om det inte är möjligt eller medför orimliga svårigheter att delge personen i Sverige.

Indrivning och säkerhetsåtgärder

12 § Kronofogdemyndigheten får inte begära bistånd med indrivning i en annan medlemsstat vid en tidpunkt när fordran är föremål för om- eller överprövning, såvida inte fordran är verkställbar här utan hinder av detta, och detsamma gäller enligt den andra medlemsstatens lagstiftning. Bistånd får inte heller begäras om det sammanlagda beloppet av fordringar som omfattas av denna lag mot en gäldenär understiger 1 500 euro.

Innan bistånd med indrivning begärs ska Kronofogdemyndigheten vidta de åtgärder för att driva in fordran i Sverige som är lämpliga, utom om

1. det är uppenbart att det inte finns några tillgångar här som kan tas i anspråk för indrivning eller att denna inte kommer att leda till full betalning, och Kronofogdemyndigheten har upplysningar som visar att den berörda personen har tillgångar i den andra medlemsstaten, eller

2. indrivning av fordran i Sverige skulle medföra orimliga svårigheter.

Motsvarande villkor gäller i fråga om skyldigheten att lämna bistånd med indrivning i Sverige av en annan medlemsstats fordran.

13 § Kronofogdemyndigheten får besluta att inte lämna bistånd enligt denna lag om begäran avser en fordran som är äldre än fem år, räknat från förfallodagen i den sökande medlemsstaten eller, vid om- eller överprövning, från det att fordran har fastställts slutligt. Om uppskov har medgetts med betalningen räknas femårsfristen från den dag då uppskovet löper ut.

Trots första stycket får Kronofogdemyndigheten besluta att inte lämna bistånd i fråga om en fordran som är äldre än tio år, räknat från förfallodagen i den sökande medlemsstaten.

14 § Vid indrivning i Sverige av en annan medlemsstats fordran gäller lagen (1993:891) om indrivning av statliga fordringar m.m. och lagen (1985:146) om avräkning vid återbetalning av skatter och avgifter. Verkställighet enligt utsökningsbalken får äga rum på grund av det enhetliga dokument som avses i artikel 12 i rådets direktiv 2010/24/EU.

15 § Kronofogdemyndigheten ska ta ut ränta på den andra medlemsstatens fordran från den dag då begäran om indrivning tas emot till och med den dag då betalning sker, i enlighet med vad som gäller i fråga om en svensk fordran av motsvarande slag. Kronofogdemyndigheten ska också ta ut ersättning för kostnader i målet i enlighet med vad som gäller vid indrivning av en svensk fordran av motsvarande slag.

I den utsträckning som den andra medlemsstatens fordran och ränta enligt första stycket första meningen har flutit in, ska beloppet överföras till den medlemsstaten.

16 § Om Kronofogdemyndigheten får kännedom om att en annan medlemsstats fordran som drivs in i Sverige, eller det beslut som medger verkställighet i den medlemsstaten, är föremål för om- eller överprövning i den andra medlemsstaten, ska verkställigheten av den tvistiga delen av fordran skjutas upp i avvaktan på beslut av den behöriga instansen. Detta gäller dock bara om inte något annat följer av andra eller tredje stycket.

Om verkställigheten skjuts upp och den sökande myndigheten begär det, eller Kronofogdemyndigheten annars bedömer det som nödvändigt, får Kronofogdemyndigheten begära att Skatteverket ska väcka talan om betalningssäkring enligt 46 kap. skatteförfarandelagen (2011:000) för att säkerställa indrivningen.

På motiverad begäran av den sökande myndigheten ska Kronofogdemyndigheten fortsätta indrivningen av den del av fordran som är föremål för om- eller överprövning, om det skulle ha varit möjligt vid indrivning i den andra medlemsstaten.

Verkställigheten ska också skjutas upp om det pågår ett förfarande för ömsesidig överenskommelse i skatteärendet mellan de berörda medlems-

staterna, såvida det inte finns påtaglig risk att fordran inte blir betald. Om verkställigheten skjuts upp gäller andra stycket.

17 § Om Kronofogdemyndigheten begär att indrivningen i en annan medlemsstat av den del av en svensk fordran som är föremål för om- eller överprövning ska fortsätta, och fordran därefter faller bort eller sätts ned, ansvarar myndigheten för återbetalning av belopp som har överförts till Sverige och eventuell ersättning som ska betalas enligt de bestämmelser som gäller i den andra medlemsstaten.

Preskription

18 § Vid indrivning i Sverige av en annan medlemsstats fordran gäller i fråga om preskription lagstiftningen i den andra medlemsstaten.

Vid indrivning av en svensk fordran i en annan medlemsstat ska alla åtgärder som vidtas av den anmodade myndigheten eller på dess vägnar för att driva in fordran, och som leder till att preskriptionstiden skjuts upp eller förlängs enligt lagstiftningen i den anmodade medlemsstaten, ha samma verkan i fråga om den svenska fordran.

Om det inte är möjligt att skjuta upp eller förlänga preskriptionstiden enligt lagstiftningen i den anmodade medlemsstaten, ska alla åtgärder som vidtas av den anmodade myndigheten eller på dess vägnar för att driva in fordran, med avseende på preskriptionsfrågan anses ha vidtagits i Sverige, om de skulle ha lett till att preskriptionstiden sköts upp eller förlängdes om de hade vidtagits här.

Trots andra och tredje styckena får en svensk myndighet i fråga om en svensk fordran som drivs in i en annan medlemsstat vidta åtgärder här som medför att preskriptionstiden skjuts upp eller förlängs enligt svensk lag.

Användning och vidarebefordran av upplysningar

19 § Upplysningar som Kronofogdemyndigheten tar emot från en myndighet i en annan medlemsstat får användas för att vidta verkställighets- eller säkerhetsåtgärder som avser fordringar som omfattas av denna lag. De får också användas för fastställelse och verkställighet av obligatoriska socialavgifter.

Upplysningarna får användas för andra ändamål än de som anges i första stycket om den myndighet som tillhandahåller upplysningarna tillåter det. Om upplysningarna ursprungligen härrör från en myndighet i en tredje medlemsstat, får sådant tillstånd endast beviljas av den sistnämnda myndigheten.

En svensk myndighet ska följa de villkor som gäller för användningen av upplysningarna enligt denna paragraf, oavsett vad som annars är föreskrivet i lag eller annan författning.

20 § Kronofogdemyndigheten ska tillåta att upplysningar som den tillhandahåller en myndighet i en annan medlemsstat får användas i den andra medlemsstaten för andra ändamål än sådana som avses i 19 § första stycket, om de får användas för liknande ändamål i Sverige.

Om Kronofogdemyndigheten anser att upplysningar som den har tagit emot från en myndighet i en annan medlemsstat sannolikt kan vara till nytta för en tredje medlemsstat för de ändamål som avses i 19 § första stycket, får den vidarebefordra dessa upplysningar till den medlemsstaten, under förutsättning att detta överensstämmer med de bestämmelser och de förfaranden som fastställs i rådets direktiv 2010/24/EU. Myndigheten ska underrätta den medlemsstat från vilken upplysningarna härrör om sin avsikt att vidarebefordra uppgifterna till en tredje medlemsstat. Den medlemsstat från vilken upplysningarna härrör kan motsätta sig ett sådant utbyte av uppgifter inom tio arbetsdagar från den dag då den tog emot underrättelsen.

Förbud mot överklagande m.m.

21 § Beslut enligt denna lag får inte överklagas.

Det enhetliga dokument som avses i artikel 12 i rådets direktiv 2010/24/EU ska rättas, om det på grund av ett skrivfel eller liknande brister i överensstämmelsen mellan dokumentet och den ursprungliga exekutionstiteln.

Ytterligare föreskrifter

22 § Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer meddelar ytterligare föreskrifter om Kronofogdemyndighetens uppgifter enligt denna lag.

-
1. Denna lag träder i kraft den 1 januari 2012.
 2. Äldre bestämmelser i lagen (1969:200) om uttagande av utländsk tull, annan skatt, avgift eller pålaga gäller fortfarande i fråga om ärenden om bistånd med indrivning som har påbörjats före ikraftträdandet.

2.2 Förslag till lag om upphävande av lagen (1969:200) om uttagande av utländsk tull, annan skatt, avgift eller pålaga

Härigenom föreskrivs att lagen (1969:200) om uttagande av utländsk tull, annan skatt, avgift eller pålaga¹ ska upphöra att gälla vid utgången av 2011. Bestämmelserna i 1 § och bilagan till lagen gäller fortfarande i fråga om ärenden om bistånd med indrivning som har påbörjats före den 1 januari 2012.

¹ Jfr rådets direktiv 2010/24/EU av den 16 mars 2010 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som avser skatter, avgifter och andra åtgärder (EUT L 84, 31.3.2010, s. 1, Celex 32010L0024).

2.3 Förslag till lag om ändring i lagen (1990:314) om ömsesidig handräckning i skatteärenden

Häri genom föreskrivs¹ att 2, 5 och 21 §§ lagen (1990:314) om ömsesidig handräckning i skatteärenden ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

2 §²

I fråga om utländsk tull, andra skatter, avgifter och pålagor som av utländsk tullmyndighet uppbärs vid eller i samband med export eller import av varor gäller *denna lag* endast i den mån särskilt anges i lagen (1969:200) om uttagande av utländsk tull, annan skatt, avgift eller pålaga eller i 2 § lagen (1973:431) om utredning angående brott mot utländsk tullag.

I fråga om utländsk tull, andra skatter, avgifter och pålagor som av utländsk tullmyndighet uppbärs vid eller i samband med export eller import av varor gäller endast 1 och 3–5 §§, 6 § första stycket och 7, 10 och 16 §§. Det som sägs i dessa bestämmelser om Skatteverket ska då i stället gälla Tullverket. Vidare ska, vid tillämpning av ett avtal om tullsamarbete, det som sägs i dessa bestämmelser om Kronofogdemyndigheten i stället gälla Tullverket.

5 §

Handräckning *skall*, om inte annat följer av 10 *eller* 12 §, genomföras i enlighet med vad som gäller för den svenska skatt som är närmast jämförlig med den utländska skatt som handräckningen avser.

Handräckning *ska*, om inte annat följer av 10 §, genomföras i enlighet med vad som gäller för den svenska skatt som är närmast jämförlig med den utländska skatt som handräckningen avser.

21 §³

Myndighet inom Europeiska unionen ska lämnas biträde med sådan handräckning i skatteärende som avses i 3 § första stycket 1. Därvid ska bestämmelserna i tillämpliga delar i 3 § andra stycket 2, 4 § andra stycket, 5–9, 13–17, 20 och 22–24 §§ tillämpas. Bestämmelserna i denna paragraf ska tillämpas på inkomstskatt, förmögenhetsskatt och skatt på försäkringspremier.

Bestämmelser om sådan handräckning i skatteärende som avses i 3 § första stycket 1 och 3 finns

– såvitt avser mervärdesskatt, i rådets förordning (EG) nr 1798/2003 av den 7 oktober 2003

– såvitt avser mervärdesskatt, i rådets förordning (EU) nr 904/2010 av den 7 oktober 2010

¹ Jfr rådets direktiv 2010/24/EU av den 16 mars 2010 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som avser skatter, avgifter och andra åtgärder (EUT L 84, 31.3.2010, s. 1, Celex 32010L0024).

² Senaste lydelse 1991:439.

³ Senaste lydelse 2011:282.

om administrativt samarbete i om administrativt samarbete och fråga om mervärdesskatt, och kampen mot mervärdesskattebedrägeri⁴, och

– såvitt avser punktskatter, i rådets förordning (EG) nr 2073/2004 av den 16 november 2004 om administrativt samarbete i fråga om punktskatter.

Bestämmelser om handräckning som avses i rådets direktiv 2010/24/EU av den 16 mars 2010 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som avser skatter, avgifter och andra åtgärder⁵ finns i lagen (2011:000) om bistånd med indrivning inom Europeiska unionen.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2012.

⁴ EUT L 268, 12.10.2010, s. 1, Celex 32010R0904.

⁵ EUT L 84, 31.3.2010, s. 1, Celex 32010L0024.

2.4 Förslag till lag om ändring i lagen (1982:188) om preskription av skattefordringar m.m.

Härigenom föreskrivs¹ att det i lagen (1982:188) om preskription av skattefordringar m.m. ska införas en ny paragraf, 9 a §, av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

9 a §

Bestämmelser om uppskjutande och förlängning av preskriptionstiden vid sådant bistånd med indrivning i en annan medlemsstat i Europeiska unionen som avses i rådets direktiv 2010/24/EU av den 16 mars 2010 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som avser skatter, avgifter och andra åtgärder² finns i 18 § lagen (2011:000) om bistånd med indrivning inom Europeiska unionen.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2012.

¹ Jfr rådets direktiv 2010/24/EU av den 16 mars 2010 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som avser skatter, avgifter och andra åtgärder (EUT L 84, 31.3.2010, s. 1, Celex 32010L0024).

² EUT L 84, 31.3.2010, s. 1, Celex 32010L0024.

2.5 Förslag till lag om ändring i lagen (1993:891) om indrivning av statliga fordringar m.m.

Härigenom föreskrivs¹ i fråga om lagen (1993:891) om indrivning av statliga fordringar m.m.

dels att 13 § ska ha följande lydelse,

dels att det i lagen ska införas en ny paragraf, 7 a §, av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

7 a §

Bestämmelser om uppskov med eller stoppande av verkställigheten, säkerhetsåtgärder och fortsatt indrivning av en annan medlemsstats fordran vid sådant bistånd som avses i rådets direktiv 2010/24/EU av den 16 mars 2010 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som avser skatter, avgifter och andra åtgärder² finns i 16 § lagen (2011:000) om bistånd med indrivning inom Europeiska unionen.

13 §³

Sedan Kronofogdemyndigheten beslutat att ta säkerhet i anspråk gäller, om säkerheten utgörs av

1. pant: att den får tillgodogöras i den ordning som gäller för utmätt egendom,

2. borgen: att den genast får utsökas och att bestämmelserna om indrivning i denna lag då gäller samt att utmätning av lön med företrädesrätt enligt 2 § får äga rum om det är medgivet för den fordran som säkerheten avser,

3. företagshypotek: att utmätning genast får ske i den egendom som omfattas av företagshypoteket, även när *denna* gäller i annan näringsverksamhet än gäldenärens.

3. företagshypotek: att utmätning genast får ske i den egendom som omfattas av företagshypoteket, även när *detta* gäller i annan näringsverksamhet än gäldenärens.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2012.

¹ Jfr rådets direktiv 2010/24/EU av den 16 mars 2010 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som avser skatter, avgifter och andra åtgärder (EUT L 84, 31.3.2010, s. 1, Celex 32010L0024).

² EUT L 84, 31.3.2010, s. 1, Celex 32010L0024.

³ Senaste lydelse 2008:996.

2.6 Förslag till lag om ändring i lagen (1997:484) om dröjsmålsavgift

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (1997:484) om dröjsmålsavgift dels att 2 och 4 §§ ska ha följande lydelse, dels att det i lagen ska införas en ny paragraf, 4 a §, av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

2 §

Dröjsmålsavgift tas, om inte annat sägs nedan eller i 3 eller 4 §, ut med

1. två procent på belopp som betalas före utgången av den månad då beloppet *skall* betalas (*förfallomånaden*),

2. fyra procent på belopp som betalas under första månaden efter förfallomånaden,

3. sex procent på belopp som betalas under andra månaden efter förfallomånaden,

4. sex procent, med tillägg av en procentenhet för varje påbörjad ytterligare månad, på belopp som betalas efter andra månaden efter förfallomånaden.

Dröjsmålsavgift tas ut med två procent på belopp som betalas inom tio dagar från den dag då beloppet skulle ha betalats.

Dröjsmålsavgift tas, om inte annat sägs nedan eller i 3, 4 eller 4 a §, ut med

1. två procent på belopp som betalas före utgången av den månad då beloppet *ska* betalas (*förfallomånaden*),

2. fyra procent på belopp som betalas under första månaden efter

3. sex procent på belopp som betalas under andra månaden efter

4. sex procent, med tillägg av en procentenhet för varje påbörjad

ytterligare månad, på belopp som betalas efter andra månaden efter

förfallomånaden.

Dröjsmålsavgift tas ut med två procent på belopp som betalas inom tio dagar från den dag då beloppet skulle ha betalats.

4 §

Om den betalningsskyldige skriftligen påmints om sin betalningsskyldighet och betalning sker senast viss i påminnelsen angiven dag, *skall* dröjsmålsavgift tas ut som om betalning skett den dag påminnelsen sändes.

Första stycket tillämpas inte i fråga om påminnelse av kronofogdemyndigheten sedan myndigheten beviljat uppskov med betalningen.

Om den betalningsskyldige skriftligen påmints om sin betalningsskyldighet och betalning sker senast viss i påminnelsen angiven dag, *ska* dröjsmålsavgift tas ut som om betalning skett den dag påminnelsen sändes.

4 a §

Dröjsmålsavgift tas inte ut sedan beloppet överlämnats till Kronofogdemyndigheten för indrivning. Efter överlämnandet för indrivning tas i stället ränta ut på kapitalbeloppet efter en räntesats som för varje kalenderår beräknas med ledning av emissionsräntorna

*för Riksgäldskontorets statsskuld-
växlar och statsobligationer för de
senaste tre åren.*

*Regeringen eller den myndighet
regeringen bestämmer meddelar
närmare föreskrifter om ränta
enligt denna paragraf.*

-
1. Denna lag träder i kraft den 1 januari 2012.
 2. Lagen tillämpas även på fordringar som har överlämnats till Kronofogdemyndigheten för indrivning dessförinnan.
 3. Dröjsmålsavgift som är upplupen vid ikraftträdandet kvarstår.

2.7 Förslag till lag om ändring i lagen (2001:184) om behandling av uppgifter i Kronofogdemyndighetens verksamhet

Härigenom föreskrivs¹ att 2 kap. 2 och 5 §§ lagen (2001:184) om behandling av uppgifter i Kronofogdemyndighetens verksamhet² ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

2 kap.

2 §³

Uppgifter får behandlas i databasen för tillhandahållande av information som behövs i Kronofogdemyndighetens och Skatteverkets verksamhet för

1. verkställighet eller annan åtgärd som särskilt åligger Kronofogdemyndigheten enligt utsökningsbalken eller annan författning,

2. indrivning av statliga fordringar m.m.,

3. avräkning vid återbetalning av skatter och avgifter,

4. ansökan om och tillsyn över näringsförbud,

5. förebyggande av överskuld-sättning, och

5. förebyggande av överskuld-sättning,

6. fullgörande av ett åliggande som följer av ett för Sverige bindande internationellt åtagande, och

6. tillsyn, kontroll, uppföljning och planering av verksamheten.

7. tillsyn, kontroll, uppföljning och planering av verksamheten

5 §⁴

För de ändamål som anges i 2 § får följande uppgifter behandlas i databasen:

1. en fysisk persons identitet, bosättning och familjeförhållanden,

2. en juridisk persons identitet, säte, firmatecknare och andra företrädare,

3. en enskilds ekonomiska förhållanden,

4. näringsförbud,

5. egendom som berörs i ett mål,

6. yrkanden och grunder i ett mål eller ärende,

7. beslut, betalning, redovisning och övriga åtgärder i ett mål eller ärende, och

¹ Jfr rådets direktiv 2010/24/EU av den 16 mars 2010 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som avser skatter, avgifter och andra åtgärder (EUT L 84, 31.3.2010, s. 1, Celex 32010L0024).

² Senaste lydelse av lagens rubrik 2006:733.

³ Senaste lydelse 2011:532.

⁴ Senaste lydelse 2006:733.

8. Kronofogdemyndighetens anmälan av misstanke om brott samt, om uppgifterna utgör grund för en begäran om verkställighet, uppgifter om lagöverträdelse som innefattar brott eller domar i brottmål.

I databasen får även andra uppgifter behandlas som behövs för fullgörande av ett åliggande som följer av ett för Sverige bindande internationellt åtagande.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer meddelar närmare föreskrifter om vilka uppgifter som får behandlas i databasen enligt första stycket.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2012.

2.8 Förslag till lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400)

Härigenom föreskrivs¹ att 9 kap. 2 § offentlighets- och sekretesslagen (2009:400) ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

9 kap.

2 §

Bestämmelser som begränsar möjligheten att använda vissa uppgifter som en svensk myndighet har fått från en myndighet i en annan stat finns i

1. lagen (2000:343) om internationellt polisiärt samarbete,
2. lagen (2000:344) om Schengens informationssystem,
3. lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål,
4. lagen (2000:1219) om internationellt tullsamarbete, *och*
5. lagen (2003:1174) om vissa former av internationellt samarbete i brottsutredningar.

*1. lagen (1990:314) om ömsesidig handräckning i skatteärenden,
2. lagen (2000:343) om internationellt polisiärt samarbete,
3. lagen (2000:344) om Schengens informationssystem,
4. lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål,
5. lagen (2000:1219) om internationellt tullsamarbete,
6. lagen (2003:1174) om vissa former av internationellt samarbete i brottsutredningar, och
7. lagen (2011:000) om bistånd med indrivning inom Europeiska unionen.*

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2012.

¹ Jfr rådets direktiv 2010/24/EU av den 16 mars 2010 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som avser skatter, avgifter och andra åtgärder (EUT L 84, 31.3.2010, s. 1, Celex 32010L0024).

2.9 Förslag till lag om ändring i skatteförfarandelagen (2011:000)

Häri genom föreskrivs¹ att 46 kap. 4 § samt rubriken närmast före 46 kap. 4 § skatteförfarandelagen (2011:000) ska ha följande lydelse.

*Lydelse enligt lagrådsremissen Föreslagen lydelse
Skatteförfarandet (Fi2011/313)*

46 kap.

Betalningssäkring enligt överenskommelse med en annan stat

**Betalningssäkring enligt överenskommelse med en annan stat
*m.m.***

Om det följer av en överenskommelse mellan Sverige och en annan stat, får betalningssäkring även användas för att säkerställa betalningen av utländsk skatt, avgift, särskild avgift eller ränta.

4 §

Om det följer av en överenskommelse mellan Sverige och en annan stat *eller av rådets direktiv 2010/24/EU av den 16 mars 2010 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som avser skatter, avgifter och andra åtgärder*², får betalningssäkring även användas för att säkerställa betalningen av utländsk skatt, avgift, särskild avgift eller ränta.

¹ Jfr rådets direktiv 2010/24/EU av den 16 mars 2010 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som avser skatter, avgifter och andra åtgärder (EUT L 84, 31.3.2010, s. 1, Celex 32010L0024).

² EUT L 84, 31.3.2010, s. 1, Celex 32010L0024.

3 Ärendet och dess beredning

Europeiska kommissionen lade i början av 2009 fram ett förslag till nytt direktiv om bistånd med indrivning av skatt m.m., avsett att ersätta det nuvarande direktivet 2008/55/EG. Det nya direktivet antogs vid Ekofinrådets möte den 16 mars 2010 och börjar tillämpas i medlemsstaterna den 1 januari 2012. Direktivet finns i *bilaga 1*.

Inom Finansdepartementet har upprättats en promemoria med förslag till författningsreglering för att genomföra det nya direktivet. Promemorians lagförslag finns i *bilaga 2*. Promemorian har remissbehandlats. En förteckning över remissinstanserna finns i *bilaga 3*. Remissvaren finns tillgängliga i ärendet (dnr Fi2009/3125).

I lagrådsremissen lämnas vidare förslag till ändringar i lagen (1997:484) om dröjsmålsavgift. Kronofogdemyndigheten hemställde i en skrivelse till Finansdepartementet den 24 maj 2011 om ändringar i lagen av innebörden att dröjsmålsavgift inte ska beräknas på en fordran efter det att den har överlämnats för indrivning. I stället ska ränta beräknas på samma sätt som i fråga om fordringar avseende underhållsstöd. En sammanfattning av förslaget och Kronofogdemyndighetens lagförslag finns i *bilaga 4*. Förslaget har remissbehandlats. En förteckning över remissinstanserna finns i *bilaga 5*. Remissvaren finns tillgängliga i ärendet (dnr Fi2011/2650).

4 Indrivningsdirektivet

4.1 Nuvarande reglering

När Sverige blev medlem i Europeiska unionen genomfördes det dåvarande indrivningsdirektivet, rådets direktiv 76/308/EEG av den 15 mars 1976 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar uppkomna till följd av verksamhet som utgör en del av finansieringssystemet för Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket och av jordbruksavgifter och tullar samt med avseende på mervärdesskatt och vissa punktskatter, genom att det i lagen (1969:200) om uttagande av utländsk tull, annan skatt, avgift eller pålaga (i fortsättningen kallad 1969 års lag) föreskrevs att de båda direktiven gäller som svensk lag (dvs. genom inkorporering). Detsamma gäller kommissionens direktiv (77/794/EEG) med tillämpningsföreskrifter till det nu nämnda direktivet. Direktivens text togs in i en bilaga till lagen.

Samma metod användes för genomförandet av de omfattande ändringar i indrivningsdirektivet som började tillämpas vid utgången av juni 2002 (rådets direktiv 2001/44/EG av den 15 juni 2001 om ändring i rådets direktiv 76/308/EEG om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar uppkomna till följd av verksamhet som utgör en del av finansieringssystemet för Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket och av jordbruksavgifter och tullar samt med avseende på mervärdesskatt och vissa punktskatter). Vid det tillfället fanns inte någon officiell, konsoliderad version av direktivet i dess ändrade skick, utan

ändringsdirektivet fick läggas till som en ytterligare rättsakt i bilagan till 1969 års lag.

Ett nytt tillämpningsdirektiv (2002/94/EG), som började tillämpas vid utgången av april 2003, genomfördes även det med den nu beskrivna metoden.

Senare har en kodifierad version av direktivet antagits, 2008/55/EG. Inga genomförandeåtgärder har vidtagits med anledning av detta.

Kommissionens tillämpningsdirektiv ersattes hösten 2008 av en förordning i samma ämne, kommissionens förordning (EG) nr 1179/2008 av den 28 november 2008 om tillämpningsföreskrifter för vissa bestämmelser i rådets direktiv 2008/55/EG om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som har avseende på vissa avgifter, tullar, skatter och andra åtgärder. Någon lagstiftningsåtgärd vidtogs inte heller med anledning av detta, dvs. 2002 års tillämpningsdirektiv togs inte bort från bilagan till 1969 års lag.

4.2 Det nya indrivningsdirektivet

Ett nytt indrivningsdirektiv antogs vid Ekofin-rådets möte den 16 mars 2010 och börjar tillämpas i medlemsstaterna den 1 januari 2012 (rådets direktiv 2010/24/EU av den 16 mars 2010 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som avser skatter, avgifter och andra åtgärder, i fortsättningen kallat det nya indrivningsdirektivet). En ny förordning med tillämpningsföreskrifter är under utarbetande och kommer att beslutas av kommissionen efter avslutande av den beredning som nu pågår i den genom artikel 20 i det nuvarande indrivningsdirektivet inrättade Indrivningskommittén. Vissa frågor om den elektroniska kommunikationen mellan berörda myndigheter, bl.a. formulär för ansökningar m.m., kommer att regleras i ett beslut av kommissionen.

Det nya direktivet har ett vidare tillämpningsområde än det nuvarande och är tillämpligt på alla slags skatter och avgifter, med undantag av obligatoriska socialavgifter. Det innehåller vidare bestämmelser om delegerat samarbete, med förordningarna om administrativt samarbete på mervärdesskattens respektive punktskatternas område som förebild. Det rör sig i denna del om en relativt utförlig reglering som öppnar för att flera olika myndigheter kan delta i samarbetet med en uppdelning utifrån sitt ansvar för indrivning av olika skatter, geografisk kompetens eller speciell operativ kompetens.

Bestämmelserna om utbyte av upplysningar för indrivningsändamål har utformats i enlighet med den internationellt accepterade standarden för informationsutbyte på skatteområdet, såtillvida att den anmodade myndigheten inte kan vägra att lämna upplysningar enbart på grund av att dessa innehas av en bank eller ett annat finansinstitut, en förvaltare eller en person som agerar i egenskap av ombud eller förvaltare, eller på grund av att de rör ägarintressen i en person (se artikel 26 i OECD:s modellavtal för beskattning av inkomst och kapital).

Det nya direktivet innehåller också en fakultativ bestämmelse om spontant utbyte av upplysningar om förestående återbetalningar av skatt och om närvarorätt på en annan medlemsstats territorium (något som är

vanligt i instrument som reglerar administrativt samarbete på skatteområdet men som inte har förekommit tidigare när det gäller indrivning).

En viktig nyhet är införandet av ett s.k. enhetligt dokument som ska ligga till grund för indrivningsåtgärder i den anmodade medlemsstaten utan någon form av åtgärd för erkännande, komplettering eller ersättning i den staten. Genom datorstödda rutiner för automatisk konvertering av bl.a. detta dokument mellan olika språkversioner ska man komma ifrån mycket av dagens kostsamma och tidsödande arbete med översättning av handlingar. I kombination med en ökad tonvikt på användning av elektronisk kommunikation väntas detta innebära en avsevärd rationalisering av samarbetet mellan medlemsstaterna.

Enligt det nya direktivet kan säkerhetsåtgärder begäras även när det ännu inte föreligger någon exekutionstitel i den sökande medlemsstaten, något som har ansetts inte vara möjligt enligt det nuvarande direktivet.

En ytterligare nyhet är en viss harmonisering av metoderna för delgivning av handlingar.

5 Allmänna utgångspunkter för genomförandet av det nya indrivningsdirektivet

Regeringens bedömning: Sådant bistånd som avses i direktivet bör regleras i en särskild lag om bistånd med indrivning inom Europeiska unionen.

Promemorians bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: *Kronofogdemyndigheten* tillstyrker att biståndet regleras i en särskild lag. Ingen av de övriga remissinstanserna uttalar sig om placeringen av bestämmelserna.

Skälen för regeringens bedömning: Den metod som använts för genomförandet av det nuvarande direktivet har kritiserats i olika sammanhang. Ett problem med metoden är att den inte skapar tillräcklig klarhet i hur direktivets bestämmelser förhåller sig till andra bestämmelser på indrivningsområdet. Syftet med huvuddelen av förslagen i denna lagrådsremiss är att genomföra det nya indrivningsdirektivet på ett sådant sätt att det är klart vad som gäller vid sådant bistånd som avses i direktivet, såväl i fall där *Kronofogdemyndigheten* begär bistånd i en annan medlemsstat i Europeiska unionen som i fall där en myndighet i en annan medlemsstat begär bistånd i Sverige.

Det ska inte införas några nya bestämmelser i svensk lagstiftning om det som föreskrivs i direktivet redan gäller på grund av bestämmelser i vår nationella rätt. Regleringen i det nya direktivet (liksom i det nuvarande) är dock i vissa avseenden så specifik och detaljerad att den inte har eller att det åtminstone kan ifrågasättas om den har någon exakt motsvarighet i befintliga svenska bestämmelser. En viss särreglering av sådant bistånd som avses i direktivet är därför nödvändig.

Det återstår att ta ställning till om bestämmelserna ska föras in i någon eller några befintliga författningar, och i så fall vilka, eller i en särskild lag om sådant bistånd som avses i indrivningsdirektivet.

Till att börja med kan konstateras att det knappast finns något som talar för att behålla den placering som bestämmelserna har i dag. Att det nuvarande direktivet genomfördes genom en reglering i 1969 års lag har historiska orsaker och förklaras av att indrivningsdirektivet från början bara omfattade tull och jordbruksavgifter, och av det skälet inom EU:s institutioner hänfördes till tullområdet.

Det nya direktivet omfattar som redan nämnts alla slags skatter och avgifter. Tullar och jordbruksavgifter utgör i dag bara en liten och ständigt minskande del av de fordringar för vilka det begärs bistånd med indrivning med stöd av direktivet¹.

Det finns alltså skäl att överväga en annan placering av de nationella bestämmelserna. Den befintliga lag som närmast kommer i fråga är lagen (1990:314) om ömsesidig handräckning i skatteärenden, förkortad LÖHS. Den innehåller ett antal bestämmelser som behandlar samma frågor som regleras i direktivet och kommissionens tillämpningsförfordning, och är tillämplig på bl.a. indrivningssamarbete i allmänhet på skatteområdet.

Valet står i första hand mellan att placera de bestämmelser som krävs för genomförandet av det nya indrivningsdirektivet i LÖHS eller i en ny lag som enbart reglerar det bistånd som avses i direktivet.

Om man enbart ser till tillämpningen av indrivningsdirektivet framstår det som en attraktiv lösning att ta in de bestämmelser som behövs för genomförandet i en särskild lag som bara behandlar samarbete med stöd av direktivet. En nackdel med den lösningen kan naturligtvis sägas vara att den behöriga myndigheten, dvs. Kronofogdemyndigheten, får olika författningar att tillämpa beroende på om det gäller sådant bistånd som avses i indrivningsdirektivet eller bistånd med stöd av något annat instrument. Detta är dock bara en fråga om den formella uppdelningen, eftersom det i sak under alla förhållanden kommer att gälla delvis olika regler beroende på vilket instrument som åberopas. Något avgörande skäl mot att ta in bestämmelserna i en särskild lag kan detta inte anses vara. En annan faktor att beakta är bestämmelsernas omfattning. En omfattande särreglering av det bistånd som avses i direktivet skulle riskera att rubba strukturen i LÖHS om bestämmelserna placeras där.

Vid en samlad bedömning talar det mesta för att placera den reglering som krävs för genomförande av direktivet i en särskild lag. Det bör betonas att de bestämmelser om indrivning som finns i LÖHS kommer att finnas kvar i princip oförändrade, eftersom de fortfarande är tillämpliga på bistånd för indrivning med stöd av exempelvis det nordiska skattehandräckningsavtalet, Europaråds- och OECD-konventionen om ömsesidig handräckning i skatteärenden och olika bilaterala skatteavtal och tullsamarbetsavtal med bestämmelser om bistånd med indrivning.

¹ Statistikuppgifter som har samlats in av kommissionen (DG Taxud) tyder på att andelen 2008 var ca sju procent.

6 Närmare om förslaget till genomförande av direktivet

6.1 Kapitel 1, Allmänna bestämmelser

6.1.1 Artikel 1, Syfte

Regeringens bedömning: Den nya lagen bör innehålla en för handräckningsformerna utbyte av upplysningar, delgivning samt indrivning och verkställighet av säkerhetsåtgärder gemensam bestämmelse som klargör att bistånd i dessa former får begäras hos en behörig myndighet i en annan medlemsstat och ska lämnas en sådan myndighet.

Promemorians bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: Ingen av remissinstanserna uttalar sig särskilt i denna fråga.

Skälen för regeringens bedömning: Artikeln är en portalbestämmelse utan egentligt materiellt innehåll och kräver därför inte i sig något genomförande i nationell rätt. Skyldigheten att lämna biträde regleras längre fram i direktivet för varje form av handräckning för sig (utbyte av upplysningar, delgivning av handlingar, indrivning och säkerhetsåtgärder). För svenskt vidkommande kan den grundläggande skyldigheten att lämna respektive möjligheten att begära bistånd som avses i direktivet lämpligen slås fast i en gemensam bestämmelse som omfattar alla dessa former av bistånd.

6.1.2 Artikel 2, Tillämpningsområde

Regeringens bedömning: Direktivets bestämmelser om tillämpningsområdet bör i sin helhet tas in i den nya lagen.

Promemorians bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: *Kronofogdemyndigheten* påpekar att ordet ”alla” som finns i artikel 2.1 a) i direktivet saknas i 3 § a) i den nya lagen, och anser att det bör läggas till där. Ingen av de övriga remissinstanserna uttalar sig särskilt om regleringen av tillämpningsområdet.

Skälen för regeringens bedömning: En tydlig reglering av direktivets tillämpningsområde är av grundläggande betydelse för såväl tillämpande myndigheter som enskilda som berörs av samarbetet. Detta gäller även de närmare avgränsningar som görs i artikeln, t.ex. mot straffrättsliga sanktionsavgifter som inte ska omfattas av direktivet. Det är därför viktigt att lätt kunna ta del av bestämmelserna om direktivets tillämpningsområde och någon annan lösning kan knappast komma i fråga än att återge dessa ordagrant i den nya lagen.

Genom tillägget i artikel 2.2 a) av ”tilläggsavgifter”, som gjordes under rådets behandling av förslaget, klargörs att bl.a. de svenska skatte- och avgiftstilläggen omfattas av direktivet.

Som *Kronofogdemyndigheten* påpekat saknas ordet ”alla” i promemorians förslag till 3 § första stycket a) i den nya lagen, och bör läggas till där.

6.1.3 Artikel 3, Definitioner.

Regeringens förslag: De definitioner som anges i artikel 3 i direktivet ska tas in i den nya lagen utan några ändringar i sak.

Regeringens bedömning: Från detta bör definitionen av det gemensamma kommunikationsnätet undantas.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: Ingen av remissinstanserna uttalar sig om förslaget till genomförande av artikel 3.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: Listan på definitioner i artikel 3 i direktivet är inte särskilt omfattande. Många av definitionerna är tämligen självklara men det underlättar formuleringen av bestämmelserna i den nya lagen att definitionerna återges där. Definitionen av det gemensamma kommunikationsnätet CCN bör uteslutas då den saknar betydelse för regleringen i svensk lag.

6.1.4 Artikel 4, Organisation

Regeringens bedömning: Bestämmelserna i artikel 4 om behörig myndighet, delegering av samarbetet m.m. behöver inte genomföras i lagform.

Promemorians bedömning: Promemorians bedömning överensstämmer med regeringens. Promemorian innehåller därutöver förslag till den reglering i förordningsform som har bedömts vara nödvändig.

Remissinstanserna: Ingen av remissinstanserna uttalar sig om hur artikel 4 bör genomföras.

Skälen för regeringens bedömning: Artikel 4 innehåller bestämmelser av tre skilda slag. I punkterna 1 och 6 föreskrivs viss underrättelseskyldighet för medlemsstaterna respektive den behöriga myndigheten, och för kommissionen. I punkt 2 första stycket föreskrivs en skyldighet för den behöriga myndigheten att utse ett centralt kontaktkontor, som enligt andra stycket också kan utses att hantera kontakterna med kommissionen. Punkterna 3 och 4 anger möjligheter till delegering av behörig myndighetsuppgifter och punkterna 5 och 7 reglerar kommunikationen mellan olika kontor etc. och mellan medlemsstaterna. Det handlar här till största delen om krav på ett ”faktiskt handlande” vid ett enda tillfälle, snarare än ett regelverk för den löpande hanteringen. Sverige har fullgjort den underrättelseskyldighet som föreskrivs i punkt 1 genom underrättelse till kommissionen i maj 2010.

Föreskrifter om myndigheters organisation och uppgifter kan, med stöd av regeringens restkompetens, meddelas på lägre nivå än lag. Eftersom den nya lagen innehåller vissa bestämmelser avseende Kronofogde-

myndighetens uppgifter bör det dock i lagen tas in en bestämmelse som upplyser om gränserna för den normgivningskompetens som har tagits i anspråk av riksdagen.

Eftersom den behöriga myndigheten, Kronofogdemyndigheten, är rikstäckande kan den reglering som blir aktuell vid ett utnyttjande av de delegeringsmöjligheter som föreskrivs i artikeln lämpligen ske genom interna föreskrifter som myndigheten utfärdar. Det kan dock övervägas att införa bestämmelser i förordningsform om att Kronofogdemyndigheten ska utse ett centralt kontaktkontor och om sådana underrättelser som föreskrivs i artikel 4.

6.2 Kapitel II, Utbyte av upplysningar

6.2.1 Artikel 5, Begäran om upplysningar

Regeringens förslag: Det ska tas in bestämmelser i den nya lagen som i sak motsvarar bestämmelserna i artikel 5 om lämnande av upplysningar på begäran.

Promemorians förslag: Promemorians förslag överensstämmer delvis med regeringens. I promemorian görs dock bedömningen att det inte behövs någon reglering i lag för att genomföra bestämmelsen i artikel 5.3, utan förslaget rör förordningstext.

Remissinstanserna: *Kronofogdemyndigheten* föreslår ett tillägg i den föreslagna nya lagen för att förtydliga att den som anmodad myndighet ska gå till väga på samma sätt för att inhämta upplysningar som vid indrivning av liknande svenska fordringar. Ingen av de övriga remissinstanserna uttalar sig om förslaget till genomförande av artikel 5.

Skälen för regeringens förslag: Artikel 5 i rådets direktiv innehåller bestämmelser om begäran om upplysningar och vilka begränsningar som gäller i fråga om skyldigheten att lämna upplysningar.

I artikel 5.1 föreskrivs en allmän skyldighet att på begäran lämna alla upplysningar som kan förutses vara relevanta vid indrivningen och (andra stycket) genomföra de administrativa utredningar som krävs för att hämta in upplysningarna.

I artikel 5.2 räknas ett antal undantag från denna skyldighet upp. Undantagen gäller upplysningar som den anmodade myndigheten inte skulle kunna inhämta för att driva in sina egna fordringar, som skulle avslöja affärs-, industri- eller yrkeshemligheter eller som, om de yppades, skulle skada säkerheten eller strida mot allmän ordning i den anmodade medlemsstaten. Bortsett från det först nämnda undantaget torde det sällan bli aktuellt att åberopa dessa skäl för att inte lämna upplysningar. Eftersom undantagen är av grundläggande betydelse när det gäller att ange omfattningen av skyldigheten att lämna upplysningar bör de emellertid tas in i den nya lagen.

I artikel 5.3 föreskrivs att punkt 2 under inga omständigheter får tolkas så att den tillåter en medlemsstats anmodade myndighet att vägra att lämna upplysningar enbart på grund av att dessa innehas av en bank, annan finansiell institution, ombud, representant eller förvaltare, eller på grund av att upplysningarna rör ägarintressen i en person. Bestämmelsen

överensstämmer med vad som gäller enligt femte punkten i artikel 26 i OECD:s modellavtal. Några begränsningar i tillgången till information som skulle kunna föranleda en sådan otillåten vägran att lämna upplysningar som avses i artikel 5.3 finns inte i Sverige. Det får emellertid anses angeläget att göra tydligt att Sverige även i detta sammanhang lever upp till vad som i dag utgör en del av den internationellt accepterade standarden för informationsutbyte på skatteområdet. En bestämmelse om detta bör därför tas in i den nya lagen.

Vad beträffar det tillägg i 7 § i den nya lagen som *Kronofogdemyndigheten* föreslår gör regeringen bedömningen att det framgår tillräckligt tydligt redan med den formulering som bestämmelsen har i promemorians lagförslag att Kronofogdemyndigheten ska gå till väga på samma sätt som vid indrivning av liknande svenska fordringar. Det bör också framhållas att detta inte får förstås så att myndigheten med anledning av en begäran om upplysningar ska göra en regelrätt tillgångsundersökning enligt utsökningsbalkens bestämmelser eller gäldenärsutredning enligt lagen (1993:891) om indrivning av statliga fordringar m.m. Vad det kan bli fråga om är i stället att sammanställa den information som myndigheten själv förfogar över eller som den utan svårighet kan få fram ur olika databaser och liknande. Beträffande avgränsningen i detta hänseende, se även författningskommentaren till 7 § i den nya lagen.

I artikel 5.4 föreskrivs att den anmodade myndigheten ska underrätta den sökande myndigheten om skälen till att den inte efterkommer en begäran om upplysningar. Bestämmelsen riktar sig bara till den anmodade myndigheten och kräver inte någon reglering i form av lag.

Vissa bestämmelser om ansökningar i allmänhet och bestämmelser om bl.a. återkoppling på begäran om upplysningar avses tas in i kommissionens tillämpningsförfordning.

6.2.2 Artikel 6, Utbyte av upplysningar utan föregående begäran

Regeringens förslag: En bestämmelse ska tas in i den nya lagen om att upplysningar om återbetalning av annan skatt än mervärdesskatt får lämnas till en annan medlemsstat om den som återbetalningen avser är etablerad eller har hemvist i den medlemsstaten.

Vidare ska bestämmelserna i lagen om behandling av uppgifter i Kronofogdemyndighetens verksamhet om ändamålen med behandlingen och utsöknings- och indrivningsdatabasens innehåll kompletteras med bestämmelser om uppgifter som behövs i Kronofogdemyndighetens verksamhet för fullgörande av ett åliggande som följer av ett för Sverige bindande internationellt åtagande.

Promemorians förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens. I promemorian föreslås dock inte något uttryckligt undantag för återbetalning av mervärdesskatt, och inte heller några ändringar i lagen (2001:184) om behandling av uppgifter i Kronofogdemyndighetens

verksamhet. Ett förslag till ändring i den lagen har beretts under hand med Datainspektionen.

Remissinstanserna: *Skatteverket* avstyrker förslaget att verket ska vara skyldigt att underrätta Kronofogdemyndigheten om förestående återbetalningar till personer i en annan medlemsstat, även när personerna inte är gäldenärer hos Kronofogdemyndigheten. Enligt verket är det uteslutet att lämna underrättelserna manuellt. Man skulle därför tvingas utveckla teknikstöd för detta vilket skulle medföra inte obetydliga kostnader. För att kunna ta ett sådant stöd i drift den 1 januari 2012 skulle verket dessutom tvingas prioritera bort andra angelägna tekniska utvecklingsinsatser. *Kronofogdemyndigheten* föreslår att det uttryckligen ska anges att återbetalningar av mervärdesskatt är undantagna. Enligt Kronofogdemyndigheten bör det vidare övervägas om förslaget föranleder en komplettering av bestämmelserna i lagen om behandling av uppgifter i Kronofogdemyndighetens verksamhet.

Skälen för regeringens förslag

Lämnande av upplysningar utan föregående begäran

Artikeln ger en möjlighet, men inte någon skyldighet, att utan föregående begäran lämna upplysning om en förestående återbetalning av skatt eller avgift till den behöriga myndigheten i den medlemsstat där mottagaren av betalningen är etablerad eller har hemvist.

Mervärdesskatt har uteslutits från artikelns tillämpningsområde. Detta hänger samman med det nya förfarandet för återbetalning av mervärdesskatt (direktiv 2008/9/EG), som bl.a. innebär att ansökan ska göras till etableringslandets skatteförvaltning. Denna får därigenom automatiskt kännedom om att en återbetalning kan förväntas, och från vilken medlemsstat, och kan agera utifrån denna kännedom. Det uttryckliga undantag beträffande återbetalning av mervärdesskatt som *Kronofogdemyndigheten* föreslår kan visserligen inte anses helt nödvändigt, eftersom det rör sig om en fakultativ bestämmelse. Det bidrar emellertid onekligen till tydligheten i regleringen att undantaget anges uttryckligen. Ett tillägg bör därför göras i enlighet med vad Kronofogdemyndigheten föreslår.

Utbyte av upplysningar om förestående återbetalningar kan ses som ett utflöde av kravet på likabehandling mellan egna fordringar och andra medlemsstaters. Flertalet medlemsstater torde ha regelverk och rutiner, om än med varierande räckvidd, för att göra det möjligt för de egna myndigheterna att ta belopp som ska återbetalas i anspråk. Det ursprungliga förslaget från kommissionen gick i konsekvens med detta ut på ett obligatoriskt utbyte av upplysningar. Den fakultativa bestämmelse som till slut togs in i direktivet torde ha praktisk betydelse främst på det sättet att den minskar risken för att medlemsstaternas myndigheter ska utsättas för kritik, skadeståndskrav och liknande om upplysningar lämnas. En förutsättning för det är naturligtvis att bestämmelsen genomförs i medlemsstaterna. En bestämmelse om underrättelse enligt artikel 6 i direktivet bör mot den bakgrunden tas in i den nya lagen.

I praktiken kan bestämmelsen inte väntas leda till något mera omfattande utbyte av upplysningar i ett kort eller medellångt perspektiv, bl.a. av det skälet att många medlemsstater i dag saknar de tekniska och organisatoriska förutsättningarna för att upplysningar ska kunna lämnas på ett enkelt sätt. I Sverige får möjligheterna däremot anses vara relativt goda att kunna få till stånd ett väl fungerande lämnande av upplysningar av detta slag. Även om man inte kan räkna med att det inom en nära framtid kommer att lämnas upplysningar i motsvarande utsträckning från något större antal andra medlemsstater, får det ses som ett svenskt intresse att ligga väl framme på det här området.

Eftersom mottagarna av återbetalningarna inte nödvändigtvis är registrerade som gäldenärer i Sverige är det inte säkert att de omfattas av dagens rutiner för underrättelse från Skatteverket till Kronofogdemyndigheten. För att avsedd effekt ska uppnås krävs det alltså att det skapas sådana rutiner att Skatteverket underrättar Kronofogdemyndigheten om en förestående återbetalning även i andra fall än när den återbetalningsberättigade är registrerad som gäldenär hos Kronofogdemyndigheten, förutsatt att han eller hon är etablerad eller har hemvist i en annan medlemsstat.

Regeringen har förståelse för de synpunkter som *Skatteverket* framför och avser att återkomma till frågan om det bör införas en underrättelseskyldighet av det slag som föreslagits i promemorian eller inte, hur den i så fall närmare ska utformas och när den ska träda i kraft, i samband med utarbetandet av den reglering i förordningsform som krävs för genomförandet av direktivet. Redan nu kan emellertid sägas att för att en sådan skyldighet inte ska orsaka oproportionellt merarbete för berörda myndigheter bör den begränsas till att gälla återbetalningar av betydande belopp.

Bestämmelserna om behandling av uppgifter

Regeringen delar *Kronofogdemyndighetens* uppfattning att det bör övervägas om förslaget föranleder en komplettering av bestämmelserna i lagen om behandling av uppgifter i Kronofogdemyndighetens verksamhet. I bestämmelserna om ändamål med behandlingen och databasens innehåll i exempelvis lagen (2001:181) om behandling av uppgifter i Skatteverkets beskattningsverksamhet anges bl.a. behandling av uppgifter för tillhandahållande av information som behövs hos verket för fullgörande av ett åliggande som följer av ett för Sverige bindande internationellt åtagande (1 kap. 4 § första stycket 7 och 2 kap. 3 § andra stycket). Beträffande den förstnämnda bestämmelsen anfördes i propositionen att det som ett särskilt ändamål borde anges fullgörande av ett åliggande som följer av ett för Sverige bindande internationellt åtagande. Det var en följd av den ökade internationaliseringen och då främst Sveriges skyldighet att till EU redovisa information inom bl.a. punktskatte- och mervärdesskatteområdet (prop. 2000/01:33 s. 124). Beträffande den senare bestämmelsen anfördes att det för att täcka in uppgifter som behandlas av andra skäl än beskattning på grund av att Sverige gentemot exempelvis EU är förpliktigt att hantera viss information angavs att behandling får ske av uppgifter som behövs för

fullgörande av ett för Sverige bindande internationellt åtagande (prop. s. 129 f). I fråga om Kronofogdemyndighetens verksamhet föreslogs inte någon sådan reglering.

I Kronofogdemyndighetens verksamhet har mängden mål och ärenden om verkställighet i gränsöverskridande situationer ökat avsevärt på senare år. Det hänger samman med den ökade internationaliseringen i allmänhet, men också med att tillämpningsområdet för indrivningsdirektivet har utvidgats till att omfatta även direkt skatt. Dessutom har det tillkommit flera EU-rättsakter på det privaträttsliga området som syftar till att underlätta verkställighet över gränserna. Till stor del omfattas de uppgifter som Kronofogdemyndigheten förfogar över i gränsöverskridande fall av den nuvarande regleringen, eftersom de rör en person som är registrerad som gäldenär hos myndigheten. Vid tillämpning av bestämmelserna i artiklarna 5 och 6 om utbyte av upplysningar behöver emellertid så inte vara fallet. Uppgifter kan därför komma att behandlas som endast behövs för att fullgöra det internationella åtagandet.

Enligt regeringens mening bör det nu införas en reglering i lagen om behandling av uppgifter i Kronofogdemyndighetens verksamhet motsvarande den som finns i lagen om behandling av uppgifter i Skatteverkets beskattningsverksamhet.

6.2.3 Artikel 7, Närvaro vid myndigheter och medverkan i administrativa utredningar

Regeringens förslag: En bestämmelse ska tas in i den nya lagen om möjlighet för Kronofogdemyndigheten att medge att företrädare för den sökande myndigheten får närvara på Kronofogdemyndighetens kontor och vid de utredningar som myndigheten utför i målet.

Regeringens bedömning: Det bör inte införas någon möjlighet att, på det sätt som avses i artikel 7.2, låta en besökande tjänsteman höra enskilda personer eller granska handlingar.

Promemorians förslag och bedömning: I promemorian föreslås en bestämmelse som är inriktad på närvaro såväl i Sverige som på en annan medlemsstats territorium. I övrigt överensstämmer promemorians förslag och bedömning med regeringens.

Remissinstanserna: *Skatteverket* påpekar att vid de domstolsförhandlingar som det kan bli fråga om är det verket, inte Kronofogdemyndigheten, som företräder borgenären. Ingen av de övriga remissinstanserna uttalar sig om förslaget till genomförande av artikel 7.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: Artikel 7.1 ger de behöriga myndigheterna möjlighet att komma överens om att tjänstemän som bemyndigats av den sökande myndigheten ska få

- närvara på de kontor där förvaltningsmyndigheter i den anmodade medlemsstaten utför sina arbetsuppgifter (artikel 7.1 a),
- närvara vid administrativa utredningar som utförs på den anmodade medlemsstatens territorium (artikel 7.1 b), och
- bistå de behöriga tjänstemännen i den anmodade medlemsstaten under domstolsförfaranden i den medlemsstaten (artikel 7.1 c).

Bestämmelser om närvarorätt m.m. i Sverige bör tas in i den nya lagen. Det finns däremot inte något skäl att i svensk lag ta in bestämmelser om närvarorätt m.m. på en annan medlemsstats territorium.

Med anledning av vad *Skatteverket* anför bör det framhållas att de personer som bemyndigas av den behöriga myndigheten inte behöver vara den myndighetens egna tjänstemän. Det finns inget som hindrar att Kronofogdemyndigheten bemyndigar en tjänsteman vid Skatteverket (eller någon annan svensk myndighet) att närvara eller bistå i enlighet med de föreslagna bestämmelserna, om det är mera lämpligt.

Genom artikel 7.2 ges den anmodade medlemsstaten möjlighet att, om det är tillåtet enligt dess lagstiftning, låta tjänstemän från den begärande medlemsstaten höra enskilda personer och granska handlingar. Någon sådan möjlighet finns inte för närvarande enligt svensk rätt. I 8 § andra stycket LÖHS föreskrivs att företrädare för en främmande stat inte får fatta beslut som rör utredningen i Sverige. Det innebär t.ex. att företrädaren inte kan bestämma att en viss enskild person ska höras. Däremot torde det inte utesluta att företrädaren, sedan en behörig svensk tjänsteman har beslutat att en viss person ska höras, själv kan få formulera frågor till denne. Dessa får dock närmast ses som förslag och det är den behöriga svenska tjänstemannen som ytterst har att besluta om en viss fråga ska ställas eller inte. Enligt regeringens mening finns det inte någon anledning att nu införa en möjlighet för företrädare för en annan medlemsstat att agera på egen hand i en utredning i Sverige, på det sätt som avses i artikel 7.2.

Kraven enligt artikel 7.3 på en tillståndshandling riktar sig till den sökande myndigheten och dess tjänstemän och kräver inte någon reglering i form av lag.

6.3 Kapitel III, Bistånd för delgivning av handlingar

6.3.1 Artikel 8, Begäran om delgivning av vissa handlingar rörande fordringar

Regeringens förslag: En bestämmelse ska tas in i den nya lagen om de villkor som gäller enligt artikel 8.2 för att få begära biträde med delgivning.

Regeringens bedömning: Det behövs inte, utöver den i avsnitt 6.1.1 redovisade mer allmänna bestämmelsen om bistånd, någon bestämmelse som slår fast den grundläggande skyldigheten att lämna respektive möjligheten att begära bistånd för delgivning.

Det bör inte tas in några bestämmelser i svensk rätt om det standardformulär som avses i artikel 8.1 andra stycket.

Promemorians förslag och bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: Ingen av remissinstanserna uttalar sig om förslaget till genomförande av artikel 8.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: I artikel 8.1 första stycket finns den grundläggande bestämmelsen om medlemsstaternas skyldighet att bistå varandra med delgivning av handlingar. I artikel 8.1

andra stycket anges minimikraven på innehållet i det standardformulär som ska åtfölja en begäran om delgivning.

I artikel 8.2 föreskrivs vissa villkor för möjligheten att begära bistånd. En sådan begäran ska göras bara om den begärande myndigheten inte kan delge själv med användning av sina nationella förfaranden eller när det skulle medföra orimliga svårigheter. I artikel 8.3 anges vilken återrapportering som ska ske till den sökande myndigheten.

Den grundläggande skyldigheten att lämna bistånd med delgivning i Sverige respektive begära sådant bistånd i en annan medlemsstat följer av den i avsnitt 6.1.1 föreslagna bestämmelsen, som omfattar alla former av bistånd som regleras i direktivet.

Innehåll m.m. i det standardformulär som avses i artikel 8.1 andra stycket kommer att regleras i detalj genom att ett formulär tas in som bilaga till kommissionens tillämpningsförfordning. Det behöver därför inte införas några bestämmelser i svensk rätt för att genomföra artikel 8.1 andra stycket. Däremot bör en bestämmelse tas in i den nya lagen om det villkor som ställs upp i artikel 8.2.

Det krav på återrapportering till den sökande myndigheten i ett delgivningsärende som föreskrivs i artikel 8.3 kräver inte någon reglering i form av lag.

6.3.2 Artikel 9, Delgivningssätt

Regeringens förslag: En bestämmelse ska tas in i den nya lagen om att delgivning på begäran av en annan medlemsstat sker enligt delgivningslagen. Det ska vidare tas in en bestämmelse om att Kronofogdemyndigheten får se till att delgivning sker med en person i en annan medlemsstat genom att handlingen skickas enligt 16–18 §§ delgivningslagen.

Regeringens bedömning: Det behövs inte någon reglering i svensk rätt för att genomföra bestämmelsen i artikel 9.2 första stycket om delgivning som genomförts av behörig myndighet i den sökande medlemsstaten.

Promemorians förslag och bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: *Kronofogdemyndigheten* föreslår att det i den nya lagen uttryckligen ska föreskrivas att myndighetens delgivning med en person i en annan medlemsstat får ske genom rekommenderad försändelse. Ingen av de övriga remissinstanserna uttalar sig om förslaget till genomförande av artikel 9.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: I artikel 9.1 föreskrivs att delgivning ska ske enligt den anmodade medlemsstatens nationella lagstiftning, förordningar och administrativa praxis. I artikel 9.2 första stycket klargörs att detta inte ska påverka annan typ av delgivning som en behörig myndighet i den sökande medlemsstaten genomför i enlighet med den statens bestämmelser och i artikel 9.2 andra stycket att en behörig myndighet i den sökande medlemsstaten får delge direkt med rekommenderad post eller på elektronisk väg till en person som befinner sig på en annan medlemsstats territorium.

Hur delgivning i olika situationer ska äga rum i Sverige framgår av bestämmelserna i delgivningslagen (2010:1932). I den nya lagen bör tas in en bestämmelse om att delgivning på begäran av en annan medlemsstat sker enligt delgivningslagen (jfr 13 § LÖHS).

I 16 § delgivningslagen föreskrivs att vanlig delgivning sker genom att handlingen som ska delges skickas eller lämnas till delgivningsmottagaren. I 17 § föreskrivs bl.a. att endast myndighet vid vanlig delgivning får skicka handlingen på elektronisk väg. I 18 § föreskrivs att vanlig delgivning har skett när den eller de som är delgivningsmottagare har tagit emot handlingen. Om en postförsändelse har hämtats av bud, ska handlingen anses ha kommit delgivningsmottagaren till handa när försändelsen hämtats av budet.

Det får även utan uttrycklig föreskrift anses klart att delgivning genom en annan medlemsstats myndigheter inte påverkar delgivning genom den egna medlemsstatens myndigheter. Den giltiga delgivning som har ägt rum först blir avgörande för exempelvis beräkning av tid för överklagande, om denna är knuten till delgivningen.

Vad beträffar användningen av rekommenderad försändelse när Kronofogdemyndigheten delger med en person i en annan medlemsstat gör regeringen bedömningen att det genom hänvisningen till de paragrafer i delgivningslagen som reglerar vanlig delgivning framgår tillräckligt tydligt att rekommenderad försändelse får användas. Det bör därför inte göras något sådant tillägg till lagtexten som *Kronofogdemyndigheten* föreslår.

En bestämmelse om att delgivning i den anmodade medlemsstaten har samma verkan i den sökande medlemsstaten som en delgivning som har utförts där avses tas in i kommissionens tillämpningsförfordning.

6.4 Kapitel IV, Indrivning eller säkerhetsåtgärder

6.4.1 Artikel 10, Begäran om indrivning

Regeringens bedömning: Det krävs inte någon ytterligare reglering i lag för att genomföra bestämmelserna i artikel 10 om begäran om indrivning.

Promemorians bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: Ingen av remissinstanserna uttalar sig om bedömningen vad gäller genomförande av artikel 10.

Skälen för regeringens bedömning: I artikel 10.1 regleras den grundläggande skyldigheten att lämna bistånd med indrivning av fordringar som får verkställas i den sökande medlemsstaten, och i artikel 10.2 skyldigheten för den sökande myndigheten att vidarebefordra relevanta upplysningar till den anmodade myndigheten.

Den i avsnitt 6.1.1 föreslagna allmänna bestämmelsen om sådant bistånd som avses i direktivet omfattar alla formerna av bistånd, däribland indrivning.

Skyldigheten enligt artikel 10.2 att vidarebefordra relevanta upplysningar till den anmodade myndigheten kräver inte någon reglering i form av lag.

6.4.2 Artikel 11, Villkor för en begäran om indrivning

Regeringens förslag: En bestämmelse ska tas in i den nya lagen som klargör att bistånd med indrivning med stöd av direktivet inte får göras för en fordran som är föremål för om- eller överprövning, såvida inte fordran är verkställbar utan hinder av detta och detsamma gäller i den anmodade medlemsstaten. Det ska också tas in bestämmelser om de villkor i övrigt som anges i artikel 11 i fråga om möjligheten att begära bistånd i en annan medlemsstat.

Promemorians förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens. I promemorian föreslås dock inte något undantag för det fall fordringarna är verkställbara utan hinder av om- eller överprövning och samma sak gäller i den anmodade medlemsstaten.

Remissinstanserna: *Skatteverket* och *Kronofogdemyndigheten* har föreslagit att bestämmelsen i den nya lagen om att indrivning inte får begäras för en överklagad fordran kompletteras med ett uttryckligt undantag för det fallet att fordringarna är verkställbara utan hinder av överklagande och samma sak gäller i den anmodade medlemsstaten. Skatteverket framhåller att den formulering som bestämmelsen har i promemorian innebär att även rena okynnesöverklaganden och andra överklaganden som är helt utsiktslösa utgör hinder mot att begära handräckning. Ingen av de övriga remissinstanserna uttalar sig om förslaget till genomförande av artikel 11. *Sveriges advokatsamfund* anser att det bör göras tydligare att bestämmelsen om fortsatt indrivning bara gäller om fordran blir tvistig först efter det att ett indrivningsförfarande redan inletts.

Skälen för regeringens förslag: I artikel 11 återfinns bestämmelserna om vilka villkor, utöver att kravet ska vara verkställbart i den sökande medlemsstaten, som måste vara uppfyllda för att en begäran om indrivning ska få göras.

Till att börja med föreskrivs i artikel 11.1 att indrivning inte får begäras för en fordran som är bestridd. För svenskt vidkommande får i detta anses ligga att fordran är föremål för om- eller överprövning. Enligt svensk rätt är beskattningsbeslut verkställbara utan hinder av överklagande, så länge det inte har beslutats om anstånd med betalningen eller om inhibition. Det krävs därför en särskild reglering för att genomföra artikel 11.1.

I artikel 11.1 görs undantag från denna begränsning för de fall då artikel 14.4 tredje stycket tillämpas. Denna hänvisning till artikel 14.4 kan möjligen sägas lämna visst utrymme för tvivel om innebörden. Den tolkning som ligger närmast till hands är att hänvisningen innebär ett undantag från förbudet att göra en ursprunglig ansökan beträffande en vid den tidpunkten överklagad fordran. Alternativet skulle vara att uppfatta den som enbart en upplysning om att det följer av artikel 14.4 tredje stycket att det i en viss situation, nämligen vid ett senare överklagande, är möjligt att begära att indrivningen ska fortsätta, om de där angivna förutsättningarna är uppfyllda.

Regleringen överensstämmer i sak med den i det nuvarande direktivet i dess lydelse efter 2001 års ändringar i rådets direktiv 76/308/EEG. Dessa ändringar innebar bl.a. att det gjordes ett tillägg till artikel 12.2 (som

motsvarar artikel 14.4 tredje stycket i det nya direktivet) som klargör att den sökande medlemsstaten vid ett överklagande efter begäran om bistånd med indrivning kan be den anmodade medlemsstaten att fortsätta indrivningen, om detta är möjligt enligt båda dessa medlemsstaters lagstiftning. Samtidigt lades i artikel 7.2 (som motsvarar artikel 11.1 i det nya direktivet) till orden ”utom i fall där artikel 12.2 andra stycket tillämpas”. Det kan med visst fog hävdas att det knappast skulle ha funnits skäl att göra tillägget i artikel 7.2 om inte avsikten hade varit att föreskriva ett undantag från det som sägs där beträffande en ursprunglig ansökan om bistånd med indrivning. Att detta varit avsikten vinner stöd av det som sägs i kommissionens meddelande som åtföljde förslaget till ändringar i direktivet: ”Enligt artikel 12 skall verkställandet uppskjutas om den bakomliggande fordran bestrids. Medlemsstaterna har informella uppgifter om att detta skydd har missbrukats av bedrägliga näringsidkare. Genom att överklaga utan hopp om framgång får man ett andrum och kan gömma sina tillgångar. Den sökande medlemsstaten har de bästa möjligheterna att avgöra huruvida det är frågan om detta.” (KOM(1998)364 slutlig, avsnitt 3.1.2).

Det kan nämnas att även Kammarrätten i Stockholm, i ett avgörande som rörde förutsättningarna för preskriptionsförlängning enligt 7 § lagen (1982:188) om preskription av skattefordringar m.m., tolkat bestämmelserna på detta sätt (dom 2008-02-08 i mål nr 7202-07).

Regeringen ansluter sig till bedömningen att direktivets bestämmelser är avsedda att göra det möjligt för en medlemsstat att göra en ursprunglig ansökan om bistånd med indrivning om de i artikel 14.4 tredje stycket angivna kraven är uppfyllda. För att undvika oklarheter på den punkten bör det, som *Skatteverket* och *Kronofogdemyndigheten* föreslagit, i den nya lagen uttryckligen föreskrivas under vilka förutsättningar en ursprunglig ansökan får göras utan hinder av att fordran vid den tidpunkten är överklagad.

Även de villkor i övrigt som ställs upp för en begäran om bistånd med indrivning (artikel 11.2) bör tas in i den nya lagen. Det handlar här om krav på att först tillämpa de lämpliga förfaranden som man har till sitt förfogande i den egna medlemsstaten, såvida det inte

– är uppenbart att dessa inte skulle leda till full betalning, och det samtidigt är känt att den berörda personen har tillgångar i den anmodade medlemsstaten, eller

– sådana förfaranden i den sökande medlemsstaten skulle medföra orimliga svårigheter.

Innebörden av dessa villkor är delvis densamma som hos bestämmelserna i 18 § LÖHS, låt vara att formuleringarna skiljer sig åt.

6.4.3 Artikel 12, Dokument som medger verkställighet i den anmodade medlemsstaten och andra bifogade handlingar

Regeringens förslag: En bestämmelse ska tas in i den nya lagen om att verkställighet enligt utsökningsbalken får äga rum på grund av det enhetliga dokument som avses i artikel 12 och som ska medfölja en begäran om indrivning.

Regeringens bedömning: Det bör inte införas några bestämmelser i svensk rätt om innehållet i det enhetliga dokumentet. Det krävs inte heller några bestämmelser i svensk rätt för att genomföra bestämmelsen i artikel 12.2 om att en ansökan får åtföljas av andra handlingar.

Promemorians förslag och bedömning överensstämmer i huvudsak med regeringens.

Remissinstanserna: Ingen av remissinstanserna uttalar sig om förslaget till genomförande av artikel 12.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: I artikel 12.1 anges kraven på det enhetliga dokument som medger verkställighet i den anmodade staten. Införandet av ett sådant dokument, som ska upprättas av den sökande medlemsstaten, är slutpunkten på ett arbete som har pågått under lång tid med att försöka komma bort från tidsödande förfaranden för att i den anmodade staten godta, erkänna, komplettera eller ersätta exekutionstiteln från den sökande medlemsstaten (se art. 8 andra stycket i det nuvarande direktivet).

Bestämmelserna om minimikrav på innehållet i det enhetliga dokumentet är visserligen av grundläggande betydelse för att det nya systemet ska vinna acceptans och fungera tillfredsställande. Dokumentets innehåll m.m. kommer emellertid att regleras i detalj genom att ett formulär tas in som bilaga till kommissionens tillämpningsförfordning. Det behövs därför inte någon reglering i nationell lagstiftning för att genomföra bestämmelserna om innehållet.

Det bör däremot tas in en bestämmelse i den nya lagen om att verkställighet enligt utsökningsbalken får äga rum på grund av det enhetliga dokumentet, dvs. att detta är en exekutionstitel.

Beträffande rättelse av ett enhetligt dokument som har upprättats av Kronofogdemyndigheten, se avsnitt 6.4.5.

Den fakultativa bestämmelsen i artikel 12.2 är av sådan natur att den inte kan anses kräva någon genomförandeåtgärd. Vissa bestämmelser om handlingar som åtföljer en ansökan avses f.ö. tas in i kommissionens tillämpningsförfordning.

6.4.4 Artikel 13, Verkställighet av begäran om indrivning

Regeringens förslag: Det ska tas in bestämmelser i den nya lagen om hur indrivningen ska gå till (artikel 13.1), om skyldigheten att ta ut ränta enligt artikel 13.3 och 13.4 och om överföring av belopp enligt artikel 13.5 i direktivet, när Sverige är anmodad medlemsstat.

Regeringens bedömning: Det behövs inte någon ytterligare reglering i lag för att genomföra bestämmelserna i artikel 13.

Promemorians förslag och bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: *Skatteverket* anser att det står klart att underskott som uppkommer på grund av valutaväxling ska falla bort, dvs. att gäldenären inte kan krävas på beloppet. Som verket påpekar finns en uttrycklig föreskrift om detta i 13 § förordningen (1990:320) om ömsesidig handräckning i skatteärenden. Beträffande överskott som uppkommer av samma skäl upplyser verket att frågan om gäldenärens rätt att få överskottet utbetalt till sig för närvarande är föremål för domstolsprövning. Verket anser att frågan bör författningsregleras. *Kronofogdemyndigheten* anser att det behövs bestämmelser om växelkurs. *Sveriges advokatsamfund* påpekar att det inte framgår hur värdeförändringar på fordran från indrivning till dess att ett belopp jämte ränta överlämnas till den sökande staten ska fördelas mellan staterna. Sveriges advokatsamfund tar i sitt remissyttrande också upp frågan om återvinningsförbudet enligt 4 kap. 1 § konkurslagen (1987:672). Den bestämmelsen tar bara sikte på svensk skatt. Samfundet anser att det inom ramen för det fortsatta lagstiftningsarbetet bör övervägas att i bestämmelsen ge utländska skatter samma ställning som svenska skatter. Ingen av de övriga remissinstanserna uttalar sig om förslaget till genomförande av artikel 13.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: I artikel 13.1 första stycket föreskrivs, enkelt uttryckt, att indrivningen i den anmodade medlemsstaten ska ske på samma sätt som för en motsvarande eller liknande skatte- eller avgiftsfordran som har uppkommit i den anmodade staten. En bestämmelse bör tas in i den nya lagen om att lagen (1993:891) om indrivning av statliga fordringar m.m. (indrivningslagen) gäller vid indrivning i Sverige av en annan medlemsstats fordran.

I artikel 13.1 andra stycket anges att, om samma eller liknande skatt inte tas ut på den anmodade medlemsstatens territorium, de bestämmelser som gäller i fråga om inkomstskatt ska tillämpas. Förfarandet i Sverige vid indrivning av skatter och avgifter är i allt väsentligt enhetligt för de olika slagen av fordringar. Några få bestämmelser finns dock som är specifika för vissa skatter, däribland inkomstskatt. Det gäller främst bestämmelserna i 2 § indrivningslagen om företräde vid utmätning av lön.

Bestämmelsen i artikel 13.1 andra stycket kan knappast förstås på det sättet att en utländsk skatt som saknar motsvarighet i Sverige vid indrivning enligt direktivet ska ges företräde vid utmätning av lön enbart av det skälet att ett sådant företräde gäller för inkomstskatt. Vid indrivning med stöd av direktivet måste det för varje utländsk skatt eller

avgift göras en bedömning av om den kan anses motsvara något av de fordringslag som räknas upp i 2 § indrivningslagen.

En annan fråga som regleringen i artikel 13 väcker har att göra med avräkning. Det har i tillämpningen rått viss tveksamhet om huruvida lagen (1985:146) om avräkning vid återbetalning av skatter och avgifter (avräkningslagen) är tillämplig när motfordran är en utländsk fordran som drivs in i Sverige med stöd av en internationell överenskommelse, harmoniserad nationell lagstiftning (t.ex. nordiska verkställighetslagen) eller indrivningsdirektivet. I förarbetena till avräkningslagen uttalas bl.a. att det för tillämpning av lagen på utländska fordringar torde krävas att den aktuella handräkningsöverenskommelsen kan anses inrymma en hänvisning till bestämmelserna om avräkning (prop.1984/85:108 s. 45 ff. och 72 ff.). Det är emellertid att märka att dessa uttalanden gjordes före tillkomsten av LÖHS. Bestämmelsen i 5 § den lagen torde, låt vara att förarbetena till den bestämmelsen inte går in på detta, innebära att bestämmelserna om avräkning är tillämpliga om den utländska fordran kan anses motsvara något av de svenska fordringslag som omfattas av dessa. Detta synsätt vinner också stöd av att det i 10 § LÖHS har föreskrivits undantag från huvudregeln i 5 § i fråga om preskription, medan något sådant undantag inte har föreskrivits i fråga om avräkning (se prop. 1989/90:14 s. 104). Regleringen i indrivningsdirektivet får förstås på det sättet att en medlemsstat är skyldig att tillämpa avräkning för en annan medlemsstats fordringar i den utsträckning som den gör det för sina egna fordringar. Som nu har framgått torde motsvarande få anses gälla redan i dag i fråga om indrivning med stöd av en handräkningsöverenskommelse. För att undvika oklarheter bör det tas in en uttrycklig bestämmelse i den nya lagen om att avräkningslagen gäller i ärenden enligt den lagen.

Bestämmelsen i artikel 13.1 tredje stycket ger en medlemsstat möjlighet att bevilja motsvarande förmånsrätt för en annan medlemsstats fordringar som dess egna liknande fordringar åtnjuter. Detta är inte aktuellt för Sveriges vidkommande eftersom förmånsrätten för skattefordringar har avskaffats.

Enligt artikel 13.1 fjärde stycket ska den anmodade staten driva in fordran i den egna valutan. Det är en del av det gängse förfarandet vid indrivning att kravet, så snart ett indrivningsförfarande har inletts här, alltid anges i svenska kronor. Det torde därför inte krävas någon lagstiftningsåtgärd för att genomföra bestämmelserna i artikel 13.1.

I artikel 13.2 föreskrivs en underrättelseskyldighet beträffande åtgärder som har vidtagits med anledning av en begäran om indrivning (återkopp-ling). Denna skyldighet kräver inte någon reglering i form av lag.

Skyldigheten för den anmodade myndigheten enligt artikel 13.3 och 13.4 att ta ut ränta bör regleras i den nya lagen. Den har direkt betydelse för såväl gäldenären som eventuella andra borgenärer och det är viktigt med en tydlig reglering för att undvika onödiga tvister.

Möjligheten att bevilja uppskov eller avbetalning följer av 7 § lagen (1993:891) om indrivning av statliga fordringar. Det behövs därför inte någon ytterligare reglering för att genomföra artikel 13.4.

Bestämmelsen i artikel 13.5 om vilka belopp som ska föras över till den sökande myndigheten kan möjligen ses som ett närmast självklart

utflöde av skyldigheten att lämna bistånd. För tydlighetens skull bör dock en bestämmelse om överföring av influtna belopp tas in i den nya lagen.

Med anledning av de frågor om växelkurs och värdeförändringar som har väckts av några remissinstanser kan till att börja med konstateras att en viss reglering av dessa frågor och av överföring av belopp avses tas in i kommissionens tillämpningsförfordning. Det är emellertid att märka att bestämmelserna i dessa delar är inriktade på förhållandet mellan de berörda medlemsstaterna och inte kan anses besvara frågan om vad som gäller mellan den sökande medlemsstaten och gäldenären. Regeringen delar *Skatteverkets* uppfattning att ett underskott som uppkommer på grund av valutaväxling bör falla bort även vid tillämpning av den nya lagen och överväger att införa en bestämmelse i förordningsform motsvarande 13 § förordningen om ömsesidig handräckning i skatteärenden. Som framgår av verkets yttrande är frågan om vad som ska hända med överskott som uppkommer av samma skäl för närvarande föremål för prövning i Högsta domstolen (mål Ö 266-10). Enligt regeringens mening finns det åtminstone i avvaktan på utgången av den prövningen inte något skäl att författningsreglera frågan.

Den fråga som *Sveriges advokatsamfund* tar upp om återvinningsförbudet i konkurslagen är av betydelse inte bara vid tillämpning av den nya lagen utan även vid bistånd med indrivning med stöd av andra instrument. Den bör enligt regeringens mening inte behandlas i detta lagstiftningsärende utan får övervägas i annat sammanhang.

Underrättelseskyldigheten enligt artikel 13.2 kräver inte någon reglering i form av lag.

6.4.5 Artikel 14, Tvister

Regeringens förslag: Bestämmelser om vad som gäller om en fordran blir föremål för om- eller överprövning under handläggningen av ett ärende om bistånd med indrivning, eller om ett förfarande för ömsesidig överenskommelse har inletts, ska tas in i den nya lagen. Det ska också tas in en bestämmelse om rättelse av det enhetliga dokumentet.

Regeringens bedömning: Det behövs inte någon ytterligare reglering i lag för att genomföra artikel 14 i direktivet.

Promemorians förslag och bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: *Kronofogdemyndigheten* föreslår att det ska införas en bestämmelse som erinrar om Skatteverkets och andra debiterande myndigheters skyldighet att underrätta Kronofogdemyndigheten om en fordran blir föremål för om- eller överprövning. Vidare föreslår Kronofogdemyndigheten att det i lagen ska tas in bestämmelser om att det enhetliga dokument som myndigheten upprättar kan överklagas, och vilken domstol som är behörig att pröva överklagandet. *Sveriges advokatsamfund* anser att det tydligare bör framgå att den föreslagna 14 § i den nya lagen endast avser fortsatt indrivning av en fordran som blir tvistig först efter det att ett indrivningsförfarande redan

har inletts. Ingen av de övriga remissinstanserna uttalar sig om förslaget till genomförande av artikel 14.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: I artikel 14.1 första meningen slås till att börja med fast att tvister som rör fordran eller exekutionstiteln ska prövas av den sökande medlemsstatens behöriga instanser. Tvister som rör verkställighetsåtgärder som vidtagits i den anmodade medlemsstaten m.m. ska enligt artikel 14.2 prövas av behöriga instanser i den medlemsstaten i enlighet med dess lagar och förordningar.

De nu nämnda principerna för fördelningen av behörigheten mellan respektive medlemsstats myndigheter överensstämmer med vad som får anses gälla generellt enligt svensk rätt. I denna del krävs därför inte någon lagstiftningsåtgärd för att genomföra direktivets bestämmelser.

Det finns däremot behov av att reglera vad den anmodade myndigheten har att iakta om fordran eller exekutionstiteln har överklagats i den sökande medlemsstaten eller ett förfarande för ömsesidig överenskommelse har inletts. Enligt artikel 14.4 första stycket ska den anmodade myndigheten som huvudregel skjuta upp verkställandet av den del av fordran som bestrids. Enligt artikel 14.4 andra stycket kan dock den anmodade myndigheten på begäran vidta säkerhetsåtgärder, om lagar och förordningar i dess medlemsstat medger det. Myndigheten får vidare enligt artikel 14.4 tredje stycket på motiverad begäran driva in en bestridd fordran eller bestridd del av en fordran om det är möjligt enligt båda de berörda medlemsstaternas lagstiftning. Om ett förfarande för ömsesidig överenskommelse har inletts ska indrivningsåtgärderna enligt artikel 14.4 fjärde stycket skjutas upp eller stoppas till dess förfarandet avslutats, såvida det inte rör ett fall med omedelbar brådska på grund av bedrägeri eller insolvens. Med ömsesidig överenskommelse avses här främst ett förfarande som grundar sig på ett skatteavtal och syftar till att nå en överenskommelse om vilken av avtalsparterna som ska ha beskattningsrätten till en viss inkomst eller motsvarande.

Enligt de svenska reglerna för indrivning av skatt m.m. gäller att verkställigheten fortgår utan hinder av ett överklagande, om det inte beslutas om anstånd, och det saknas reglering av vad som gäller om ett förfarande för ömsesidig överenskommelse har inletts. Bestämmelser i dessa hänseenden motsvarande dem som finns i direktivet bör därför tas in i den nya lagen.

Vad beträffar *Kronofogdemyndighetens* förslag om en bestämmelse om debiterande myndigheters skyldighet att underrätta Kronofogdemyndigheten vid om- eller överprövning gör regeringen bedömningen att behovet av reglering av underrättelseskyldigheten är tillgodosett genom bestämmelsen i 8 § indrivningsförordningen (1993:1229). Under alla förhållanden krävs inte någon reglering av detta i form av lag. Det behövs inte heller någon sådan reglering av den informations- respektive underrättelseskyldighet som föreskrivs i artikel 14.1 andra meningen eller den underrättelseskyldighet som föreskrivs i artikel 14.3.

Beträffande Kronofogdemyndighetens förslag om en bestämmelse om överklagande av det enhetliga dokumentet vill regeringen anföra följande. Det enhetliga dokumentet ska återge det sakliga innehållet i det ursprungliga beslutet. Några ställningstaganden i sak ska därför inte göras vid upprättandet av det enhetliga dokumentet och de felaktigheter som kan uppstå vid upprättandet kan inte vara annat än skriv- eller

räknefel. Mot den bakgrunden finns det enligt regeringens mening inte i något skäl att ge möjlighet att överklaga det enhetliga dokumentet. Invändningar mot fordran som sådan hanteras genom överklagande av det ursprungliga beslutet. Inte heller bestämmelserna i direktivet kan enligt regeringens bedömning anses innebära att det krävs av medlemsstaterna att de ska ge en sådan möjlighet. Bestämmelsen i artikel 14.1 får i stället ses som en bestämmelse om kompetensfördelningen mellan de berörda medlemsstaterna, och klargör endast att om det finns en möjlighet att överklaga det enhetliga dokumentet så ska det ske hos behörig instans i den sökande medlemsstaten.

Däremot finns det, med tanke på de verkningar som det enhetliga dokumentet har, enligt regeringens mening skäl att uttryckligen föreskriva att eventuella felaktigheter i det enhetliga dokumentet ska rättas. En bestämmelse om detta kan lämpligen utformas i huvudsak efter förebild av rättelsebestämmelsen i artikel 10 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 805/2004 av den 21 april 2004 om införande av en europeisk exekutionstitel för obestridda fordringar². I samma artikel finns en bestämmelse om återkallelse i det fall att ett intyg enligt förordningen har utfärdats felaktigt. Detta skulle i fråga om indrivningsdirektivet närmast motsvaras av det fall att den ursprungliga exekutionstiteln undanröjs eller att det visar sig att fordran har blivit betald. Att Kronofogdemyndigheten i så fall ska återkalla sin begäran om bistånd med indrivning, och därmed också det enhetliga dokumentet, får anses självklart och behöver knappast anges uttryckligen. Se vidare avsnitt 6.4.6.

Beträffande vad *Sveriges advokatsamfund* har anfört om innebörden av artikel 14.4 tredje stycket gör regeringen som redan framgått en annan bedömning (se avsnitt 6.4.2).

6.4.6 Artikel 15, Ändring eller återkallelse av begäran om bistånd för indrivning

<p>Regeringens bedömning: Det krävs inte någon reglering i lag för att genomföra artikel 15, om ändring eller återkallelse av begäran om bistånd för indrivning.</p>

Promemorians bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: Ingen av remissinstanserna uttalar sig om bedömningen vad gäller genomförande av artikel 15.

Skälen för regeringens bedömning: I artikel 15.1 föreskrivs att den sökande myndigheten omedelbart ska underrätta den anmodade myndigheten om eventuell senare ändring eller återkallelse av dess begäran om indrivning och ange skälen. I artikel 15.2 första stycket anges närmare vad som gäller om ändringen har orsakats av ett beslut av en behörig instans i den sökande medlemsstaten (dvs. vanligtvis ett domstolsbeslut som innebär nedsättning av fordran). Detta beslut ska då översändas tillsammans med ett nytt enhetligt dokument (se avsnitt

² EUT L 143, 30.04.2004, s. 15, Celex 32004R0805.

6.4.3), och indrivningen ska fortsätta på grundval av det dokumentet. I artikel 15.2 andra stycket föreskrivs att indrivnings- eller säkerhetsåtgärder som har vidtagits på grundval av det ursprungliga enhetliga dokumentet kan fortsätta på grundval av det reviderade dokumentet såvida inte ändringen beror på att det ursprungliga dokumentet som medger verkställighet i den sökande medlemsstaten eller det ursprungliga enhetliga dokumentet har förklarats ogiltigt.

Bestämmelserna i artikel 15.1 och 15.2 första meningen kräver inte någon reglering i form av lag.

Bestämmelserna i artikel 15.2 första stycket andra meningen och andra stycket överensstämmer till sin innebörd med vad som redan gäller i fråga om Kronofogdemyndighetens verkställighet enligt svensk intern rätt. Om en exekutionstitel upphävs delvis eller fastställs av en överinstans anses verkställigheten därefter äga rum på grundval av den nya exekutionstiteln och ska anpassas till denna. Åtgärder som redan har vidtagits ska bestå i den utsträckning som följer av den nya exekutionstiteln – se bl.a. uttalanden i förarbetena till 3 kap. 22 § utsökningsbalken, prop. 1980/81:8 s. 1086 och 1203. Det krävs alltså inte någon lagstiftningsåtgärd för att genomföra direktivet i denna del.

Bestämmelserna om underrättelse och om översändande av ett reviderat enhetligt dokument i artikel 15.1 och 15.2 första stycket första meningen kräver inte någon reglering i form av lag.

Bestämmelserna i artikel 15.2 första stycket andra meningen och andra och tredje styckena kräver inte någon genomförandeåtgärd.

Relativt detaljerade bestämmelser om förfarandet vid ändring av en ansökan avses tas in i kommissionens tillämpningsförfordning.

6.4.7 Artikel 16, Begäran om säkerhetsåtgärder

Regeringens förslag: Bestämmelsen i 46 kap. 4 § i den föreslagna skatteförfarandelagen ska kompletteras så att det framgår att den är tillämplig också på betalningssäkring i ett ärende om sådant bistånd som avses i indrivningsdirektivet.

Regeringens bedömning: Det behövs inte någon ytterligare lagreglering för att genomföra bestämmelserna i artikel 16.

Promemorians förslag och bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: *Skatteverket* väcker frågan om Kronofogdemyndigheten ska kunna överklaga ett ställningstagande av verket att t.ex. avstå från att ansöka om betalningssäkring. Ingen av de övriga remissinstanserna uttalar sig om genomförandet av artikel 16.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: I artikel 16.1 första stycket föreskrivs att den anmodade myndigheten på begäran av den sökande myndigheten ska vidta säkerhetsåtgärder för att säkerställa indrivningen, om det är tillåtet enligt dess nationella lagstiftning och administrativa praxis, om

– fordran eller det dokument som möjliggör verkställighet i den sökande medlemsstaten är bestridd när begäran görs, eller

– fordran ännu inte är föremål för ett dokument som medger verkställighet i den sökande medlemsstaten.

En förutsättning är att säkerhetsåtgärder är möjliga i en liknande situation i den sökande medlemsstaten.

Enligt artikel 16.1 andra stycket ska den handling som utfärdats för att medge säkerhetsåtgärder i den sökande medlemsstaten i förekommande fall bifogas begäran om säkerhetsåtgärder. Den handlingen ska inte bli föremål för någon åtgärd för erkännande, komplettering eller ersättande i den anmodade medlemsstaten.

I artikel 16.2 föreskrivs att begäran får åtföljas av andra handlingar som avser fordran och som utfärdats i den begärande medlemsstaten.

Enligt 46 kap. 4 § skatteförfarandelagen (2011:000) får betalningssäkring användas för att säkerställa fordran på utländsk skatt, avgift, särskild avgift eller ränta om det följer av en överenskommelse mellan Sverige och en annan stat. Bestämmelsen bör kompletteras så att det framgår att detsamma gäller i fråga om verkställighet av säkerhetsåtgärd vid bistånd som avses i indrivningsdirektivet.

Formuleringen av bestämmelsen i artikel 16.1 andra stycket kan möjligen ge upphov till missförstånd. Att det utländska beslutet inte ska bli föremål för någon åtgärd för erkännande, komplettering eller ersättande i den anmodade medlemsstaten utesluter inte att det kan krävas exempelvis ett förfarande inför domstol i denna medlemsstat för att utverka ett beslut som kan verkställas. I själva verket torde detta krävas i de flesta, om inte alla, medlemsstater där det överhuvudtaget är möjligt att vidta säkerhetsåtgärder för skattefordringar. Direktivet medför således inte något krav på att ändra det förfarande som i dag tillämpas i Sverige, dvs. att det först utverkas ett beslut av förvaltningsrätten om betalningssäkring, som därefter verkställs av Kronofogdemyndigheten.

I det här sammanhanget finns det anledning att säga något om de svenska myndigheternas interna behörighet. Medan Kronofogdemyndigheten är behörig myndighet i ett ärende om bistånd med stöd av indrivningsdirektivet – även såvitt gäller säkerhetsåtgärder – är myndigheten inte behörig att ansöka hos förvaltningsrätten om betalningssäkring. Den uppgiften ankommer i stället på Skatteverket. I praktiken tycks detta dock inte ha orsakat några problem. Skatteverket har i förekommande fall ansökt om betalningssäkring efter uppmaning från Kronofogdemyndigheten. Det bör emellertid framhållas att det inte kan föreligga någon ovillkorlig skyldighet för Skatteverket att ansöka om betalningssäkring, enbart därför att det rör sig om en utländsk fordran. Kriterierna för användning av säkerhetsåtgärder skiljer sig åt mellan medlemsstaterna. På samma sätt som i fråga om en svensk skattefordran måste Skatteverket ha möjlighet att göra en egen bedömning av om det finns förutsättningar för att kunna utverka ett beslut om betalningssäkring. Finns det inte förutsättningar för betalningssäkring enligt de svenska bestämmelserna ska verket givetvis inte heller göra någon ansökan till förvaltningsrätten.

Skatteverket väcker frågan om möjligheter för verket och Kronofogdemyndigheten att i vissa situationer överklaga varandras beslut, t.ex. ett beslut av verket att avstå från att ansöka om betalningssäkring eller någon annan borgenårsåtgärd. Enligt regeringens mening skulle det vara olyckligt att ställa de båda myndigheterna mot varandra som parter i ett

formaliserat förfarande. Det får förutsättas att myndigheterna kan samarbeta på ett konstruktivt sätt även utan någon sådan reglering. Det kan dock finnas anledning att återkomma till frågan om samarbetsformerna i samband med utarbetandet av den reglering i förordningsform som krävs för genomförandet av direktivet.

6.4.8 Artikel 17, Regler som gäller för begäran om säkerhetsåtgärder

Regeringens bedömning: Det behövs inte någon lagstiftningsåtgärd för att genomföra artikel 17 i direktivet.

Promemorians bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: *Kronofogdemyndigheten* föreslår att lagen kompletteras med en reglering beträffande vad som gäller vid myndighetens ansökan om verkställighet av beslut om betalningssäkring av svenska bestridda fordringar i en annan medlemsstat. Ingen av de övriga remissinstanserna uttalar sig om genomförandet av artikel 17.

Skälen för regeringens bedömning: I artikel 17 klargörs att skyldigheten för den sökande myndigheten enligt artikel 10.2 att vidarebefordra relevanta upplysningar till den anmodade myndigheten, skyldigheten enligt artikel 13.1 att vid verkställigheten gå tillväga på samma sätt som i fråga om motsvarande egna fordringar etc. och enligt artikel 13.2 att underrätta den sökande myndigheten om vidtagna åtgärder, samt bestämmelserna i artikel 14 respektive 15 om tvister och om ändring eller återkallelse gäller också i fråga om säkerhetsåtgärder. I huvudsak följer detta, när Sverige är den anmodade medlemsstaten, redan av gällande svenska bestämmelser, som i fråga om tillvägagångssättet vid verkställighet av betalningssäkring hänvisar till bestämmelserna i utsökningsbalken. Beträffande underrättelseskyldighet etc. har det i det föregående konstaterats att bestämmelser av det slaget i direktivet inte kräver någon reglering i form av lag. Det krävs således inte någon lagstiftningsåtgärd för att genomföra artikel 17 i direktivet.

Med anledning av vad *Kronofogdemyndigheten* anför kan till att börja med erinras om att ett överklagande inte i sig påverkar verkställbarheten av en fastställd svensk fordran. En fordran som är såväl fastställd som förfallen till betalning kan vid behov överlämnas till Kronofogdemyndigheten för indrivning skyndsamt, utan att man avvaktar den ordinarie tidpunkten för sådant överlämnande. Det torde mot den bakgrunden inte finnas något utrymme för att utverka ett beslut om betalningssäkring i fråga om en fastställd och förfallen fordran. Om en fordran som är föremål för ansökan om bistånd med indrivning i en annan medlemsstat överklagas är det naturligt att Kronofogdemyndigheten i första hand begär att indrivningen ska fortsätta i den andra medlemsstaten, om det är möjligt enligt dess lagstiftning m.m. I andra hand kan Kronofogdemyndigheten begära att det ska vidtas säkerhetsåtgärder i den andra medlemsstaten, men dessa kommer då inte att grundas på ett svenskt beslut om betalningssäkring, utan i stället på det svenska debiteringsbeslutet, som är verkställbart här utan hinder av överklagandet.

6.4.9 Artikel 18, Begränsningar av den anmodade myndighetens skyldigheter

Regeringens förslag: Bestämmelser om beloppsgräns för en begäran om bistånd med indrivning (eller säkerhetsåtgärder) och om möjligheten att vägra lämna bistånd på grund av fordrans ålder ska tas in i den nya lagen.

Regeringens bedömning: Det behövs i övrigt inte någon reglering i lag för att genomföra bestämmelserna i artikel 18.

Promemorians förslag och bedömning överensstämmer i huvudsak med regeringens. Promemorian innehåller dock inte något förslag till reglering av hur femårsfristen ska beräknas vid uppskov.

Remissinstanserna: Ingen av remissinstanserna uttalar sig om förslaget till genomförande av artikel 18.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: I artikel 18.1 föreskrivs en begränsning i skyldigheten att lämna bistånd om indrivningen av en fordran på grund av gäldenärens situation skulle orsaka allvarliga ekonomiska eller sociala svårigheter i den anmodade medlemsstaten. Begränsningen gäller under förutsättning att gällande lagar, förordningar och administrativ praxis i den medlemsstaten tillåter ett sådant undantag för nationella fordringar.

Bestämmelsen torde vara överflödigt, eftersom det följer redan av artikel 13.1 att verkställigheten ska gå till på samma sätt som om det gällt den anmodade statens egen fordran av motsvarande slag. Under alla förhållanden gör regeringen bedömningen att det inte blir aktuellt för svensk del att åberopa den i artikel 18.1 föreskrivna begränsningen och det krävs inte någon reglering i svensk rätt för att genomföra den.

I artikel 18.2 föreskrivs begränsningar av skyldigheten att lämna bistånd som tar sikte på fordrans ålder. En sådan begränsning finns redan i det nuvarande direktivet. Den har visserligen aldrig åberopats från Kronofogdemyndighetens sida och det är inte sannolikt att det kommer att ske i fortsättningen heller. Det finns dock ingen anledning att utesluta den möjligheten. En bestämmelse om tidsgräns bör därför tas in i den nya lagen.

I artikel 18.3 finns den viktiga bestämmelsen om beloppsgräns för skyldigheten att lämna bistånd. I dag finns motsvarande bestämmelse i kommissionens tillämpningsförordning till direktivet. Ett par medlemsstater har anfört att samma beloppsgräns bör gälla även för begäran om upplysningar och bistånd med delgivning. Kommissionen har dock gjort bedömningen att bestämmelsens placering i kapitel IV medför att den inte kan anses omfattas andra former av bistånd än indrivning och säkerhetsåtgärder.

En bestämmelse om beloppsgräns bör tas in i den nya lagen.

Slutligen föreskrivs i artikel 18.4 att den anmodade myndigheten ska underrätta den sökande myndigheten om skäl till att inte efterkomma dess begäran om bistånd. Detta kräver inte någon reglering i form av lag.

6.4.10 Artikel 19, Preskriptionsfrågor

Regeringens förslag: En bestämmelse ska tas in i den nya lagen om att vid indrivning i Sverige av en annan medlemsstats fordringar gäller den statens bestämmelser om preskription.

Det ska också tas in bestämmelser om vad som gäller vid indrivning i en annan medlemsstat av svenska fordringar om verkan av åtgärder som vidtas i den andra medlemsstaten och som enligt bestämmelserna antingen i den medlemsstaten eller i Sverige skulle medföra uppskjutande och förlängning av preskriptionen.

Regeringens bedömning: Det behövs i övrigt inte någon reglering i lag för att genomföra artikel 19.

Promemorians förslag och bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: Ingen av remissinstanserna uttalar sig om förslaget till genomförande av artikel 19.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: I artikel 19.1 föreskrivs att frågor om preskription ska regleras uteslutande av gällande lagstiftning i den sökande medlemsstaten. De svenska bestämmelserna om preskription för de nu aktuella fordringarna, som finns i första hand i lagen (1982:188) om preskription av skattefordringar m.m. (skattepreskriptionslagen) gör inte något undantag för fall där bistånd med indrivningen har begärts i en annan stat. Det får anses utan vidare klart att svenska preskriptionsregler gäller i dessa fall och det krävs därför inte någon ytterligare reglering för att genomföra bestämmelsen i artikel 19.1 med avseende på ”utgående” ärenden.

Frågan är om det fordras någon reglering i svensk rätt med avseende på ”inkommande” ärenden, dvs. när en utländsk skatt eller avgift drivs in i Sverige med stöd av direktivet. Inte minst för att så långt som det är möjligt undvika invändningar mot vidtagna indrivningsåtgärder är det viktigt med en tydlig reglering av vad som gäller i fråga om de utländska fordringarna, särskilt om preskriptionstiden enligt den sökande medlemsstatens bestämmelser är lång och en svensk fordran av motsvarande slag skulle ha varit preskriberad vid tidpunkten för åtgärderna. En bestämmelse om att det är sökandestatens preskriptionsregler som gäller bör därför tas in i svensk rätt. Det kan diskuteras var en sådan bestämmelse ska placeras. En möjlighet är naturligtvis skattepreskriptionslagen. Det är emellertid, med den utformning som bestämmelsen om direktivets tillämpningsområde har fått, något osäkert om alla slags fordringar som omfattas av direktivet också omfattas av skattepreskriptionslagen. Därför framstår det som en lämpligare lösning att ta in en bestämmelse motsvarande artikel 19.1 i direktivet i den nya lagen. För tydlighetens skull bör dock en hänvisning till denna bestämmelse tas in i skattepreskriptionslagen.

I artikel 19.2 finns bestämmelser om verkan av åtgärder som vidtas av den anmodade myndigheten eller på dess vägnar och som leder till att preskriptionstiden skjuts upp, avbryts eller förlängs enligt bestämmelserna i den anmodade medlemsstaten (artikel 19.2 första stycket), respektive den sökande medlemsstaten (artikel 19.2 andra stycket). För att dessa bestämmelser ska få genomslag i fråga om svenska fordringar som drivs

in i en annan medlemsstat bör en motsvarande reglering tas in i den nya lagen.

Ett syfte med den ganska komplexa regleringen i det nya direktivet är att undvika att fordringar i alltför stor utsträckning preskriberas därför att gäldenären befinner sig i en annan medlemsstat. Bakgrunden är att det finns betydande skillnader mellan reglerna i olika medlemsstater inte bara i fråga om preskriptionstidens längd utan också i fråga om uppskjutande, avbrytande och förlängning av preskriptionen.

Kraven på den åtgärd som vidtas för att den ska medföra någon sådan effekt som nu har sagts behöver inte vara exakt desamma i båda de berörda medlemsstaterna. Däremot krävs det att motsvarande institut, exempelvis preskriptionsavbrott, överhuvudtaget finns i den sökande medlemsstaten. Det skulle vara en märklig konsekvens av att indrivning har begärts i en annan medlemsstat om exempelvis åtgärder i den andra medlemsstaten beträffande en svensk skattefordran medförde att preskriptionen avbröts och ny preskriptionstid började löpa, eftersom preskriptionsavbrott inte förekommer på skatteområdet i Sverige. Däremot leder den här regleringen till att preskriptionen av en svensk fordran kan förlängas genom att en indrivande myndighet i en annan medlemsstat medger avbetalning och gör upp en skriftlig betalningsplan.

De nu nämnda bestämmelserna påverkar inte den sökande medlemsstatens myndigheters eventuella egna åtgärder för att skjuta upp, avbryta eller förlänga preskriptionen.

I artikel 19.3 föreskrivs underrättskyldighet för de berörda myndigheterna om eventuella åtgärder som avbryter, skjuter upp eller förlänger preskriptionstiden eller som skulle kunna få sådan verkan. Det behövs inte någon reglering i form av lag av denna underrättskyldighet.

6.4.11 Artikel 20, Kostnader

Regeringens förslag: En bestämmelse om att Kronofogdemyndigheten vid indrivning av en annan medlemsstats fordran ska ta ut ersättning för kostnaderna i målet ska tas in i den nya lagen.

Regeringens bedömning: Det behövs i övrigt inte någon reglering i form av lag för att genomföra artikel 20.

Promemorians förslag och bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: Ingen av remissinstanserna uttalar sig om förslaget till genomförande av artikel 20.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: Bestämmelsen i artikel 20.1 innebär i sak att det är det i Sverige gängse förfarandet vid indrivning som ska tillämpas, dvs. att Kronofogdemyndigheten ska ta ut kostnaderna i målet av gäldenären om det är möjligt, och att det är den anmodade medlemsstatens vanliga regler om kostnader som ska tillämpas. Det bör tas in en bestämmelse i den nya lagen som klargör att det är de nationella reglerna som gäller i detta hänseende.

Det har uttryckts farhågor från vissa medlemsstaters sida om att den anmodade medlemsstaten skulle komma att betinga sig så stor ersättning

för kostnader att det skulle kunna väsentligt försämra utfallet för den sökande medlemsstaten. Det kan förväntas att tillämpningen kommer att hållas under uppsikt bl.a. av kommissionen för att något sådant inte ska inträffa.

Bestämmelserna i artikel 20.2 om överenskommelser om ersättning och i artikel 20.3 om betalning av ersättning rör främst förhållandet mellan den sökande och den anmodade myndigheten och kräver inte någon reglering i form av lag.

6.5 Kapitel V, Allmänna bestämmelser för alla typer av begäran om bistånd

6.5.1 Artikel 21, Standardformulär och kommunikationsmedel

Regeringens bedömning: Det behövs inte någon reglering i svensk rätt för att genomföra bestämmelserna i artikel 21.

Promemorians bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: Ingen av remissinstanserna uttalar sig om bedömningen vad gäller genomförande av artikel 21.

Skälen för regeringens bedömning: Bestämmelserna i artikel 21 rör i sin helhet den praktiska hanteringen av biståndsärendena. Till mycket stor del kommer denna hantering att vara styrd av ett IT-stöd som tas fram av kommissionen och är gemensamt för medlemsstaterna. Avsikten är att formulären för olika ansökningar m.m. ska regleras i ett beslut av kommissionen. I dessa delar finns det uppenbarligen inte något behov av reglering i svensk rätt. Inte heller i övrigt torde det behövas någon reglering i vare sig lag, förordning eller myndighetsföreskrifter, utan det får anses tillräckligt att Kronofogdemyndigheten tar fram de arbetsbeskrivningar och liknande som kan behövas för en enhetlig och ändamålsenlig hantering.

6.5.2 Artikel 22, Språkbestämmelser

Regeringens bedömning: Det behövs inte någon reglering i svensk rätt för att genomföra bestämmelserna i artikel 22.

Promemorians bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: Ingen av remissinstanserna uttalar sig om bedömningen vad gäller genomförande av artikel 22.

Skälen för regeringens bedömning: Även användningen av språk vid tillämpning av direktivet kommer att till stor del styras av ett gemensamt IT-stöd. Regeringen bedömer att det inte behövs någon reglering i svensk rätt för att genomföra bestämmelserna i artikel 22.1 om begäran om bistånd, standardformulär för delgivning och enhetliga dokument som medger verkställighet i den anmodade medlemsstaten. Inte heller för genomförandet av bestämmelserna i artikel 22.2 och 22.3, som är fakultativa, bedöms det behövas någon sådan reglering.

6.5.3 Artikel 23, Utlämnande av uppgifter och dokument

Regeringens förslag: Bestämmelser ska tas in i den nya lagen om användning av erhållna upplysningar och om vidarebefordran av upplysningar till en tredje medlemsstat. Dessa bestämmelser ska gälla inte bara i fråga om indrivning utan i fråga om alla handräckningsformer som regleras i direktivet.

En hänvisning till den nya lagen och till lagen om ömsesidig handräckning i skatteärenden ska tas in i 9 kap. 2 § offentlighets- och sekretesslagen.

Promemorians förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens. I promemorian föreslås inte någon hänvisning i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400) till LÖHS.

Remissinstanserna: *Datainspektionen* anser att det bör finnas fungerande rutiner för rättelse av oriktiga eller missvisande uppgifter innan uppgifter med anknytning till utländska fordringar lämnas ut till kreditupplysningsföretag för kreditupplysningsändamål. *Skatteverket* föreslår att det i offentlighets- och sekretesslagen också ska tas in en hänvisning till LÖHS. *Svenskt Näringsliv* väcker frågan om upplysningar som har inhämtats genom närvaro vid utredning i en annan medlemsstat kan anses omfattas av uttrycket ”tillhandahålls” i artikel 23. När det gäller användandet av upplysningar som erhållits från en annan stat borde det enligt *Svenskt Näringsliv* övervägas om inte en begränsning till frågor med anknytning till direktivet vore lämplig. Ingen av de övriga remissinstanserna uttalar sig om förslaget till genomförande av artikel 23.

Skälen för regeringens förslag: Bestämmelsen i artikel 23.1 första stycket innebär att svenska sekretessbestämmelser ska tillämpas på upplysningar som Kronofogdemyndigheten förfogar över på grund av samarbete enligt direktivet. Eftersom upplysningarna i såväl inkommande som utgående ärenden hör till ett mål eller ärende om utsökning och indrivning följer detta direkt av bestämmelserna i 34 kap. 1–3 §§ offentlighets- och sekretesslagen. Någon ytterligare reglering i svensk rätt krävs inte.

Bestämmelsen i artikel 23.1 andra stycket innebär en begränsning i fråga om användningen av upplysningarna. En bestämmelse bör tas in i den nya lagen om denna begränsning.

Bestämmelsen i artikel 23.2, riktar sig endast till kommissionen och det krävs inte någon reglering i nationell rätt för att genomföra den.

I artikel 23.3, 23.4 och 23.5 finns bestämmelser om användning av upplysningar för andra ändamål, vidarebefordran av upplysningar till en tredje medlemsstat och medgivande till användning för andra ändamål av en upplysning som har vidarebefordrats. Dessa bestämmelser är såvitt gäller indrivningsområdet specifika för direktivet, och har inte någon direkt motsvarighet vare sig i svensk intern rätt eller i andra instrument på detta område. Däremot har de sin motsvarighet i rådets direktiv 2011/16/EU av den 15 februari 2011 om administrativt samarbete i fråga om beskattning och om upphävande av direktiv 77/799/EEG, som ska tillämpas i medlemsstaterna fr.o.m. den 1 januari 2013. Det bör tas in

bestämmelser i den nya lagen som motsvarar direktivets reglering av dessa frågor.

Bestämmelsen i artikel 23.6 om återopande av upplysningar som bevisning innebär endast att det är den mottagande medlemsstatens regler som ska tillämpas. Det krävs inte någon reglering i svensk rätt för att genomföra den bestämmelsen.

Den begränsning av användningen av inhämtade upplysningar som följer av rådets direktiv 2010/24/EU får anses vara av tvingande natur och innebära ett förbud att använda upplysningarna på annat sätt än vad som anges i 19 och 20 § lagen (2011:000) om bistånd med indrivning inom Europeiska unionen. Bestämmelserna i dessa paragrafer innefattar inte i sig någon begränsning i den enskildes rätt enligt tryckfrihetsförordningen att ta del av eller använda sig av allmänna handlingar. Upplysningar som inhämtas från en annan medlemsstat kommer dock genomgående att tillföras ett mål eller ärende om utsökning och indrivning och därmed omfattas av sekretessbestämmelserna i 34 kap. 1 § offentlighets- och sekretesslagen. När det gäller frågan om att lämna uppgifter till en annan myndighet är läget delvis ett annat. Enligt 6 kap. 5 § offentlighets- och sekretesslagen ska en myndighet på begäran av en annan myndighet lämna uppgift som den förfogar över, om inte uppgiften är sekretessbelagd eller det skulle hindra arbetets behöriga gång. Sekretessen enligt 34 kap. 1 § offentlighets- och sekretesslagen gäller visserligen även myndigheter emellan (8 kap. 1 § offentlighets- och sekretesslagen). Denna sekretess sätts dock ur spel i vissa fall genom sekretessbrytande bestämmelser i lag och förordning, se bl.a. 10 kap. offentlighets- och sekretesslagen. Begränsningen enligt 19 § tredje stycket lagen (2011:000) om bistånd med indrivning inom Europeiska unionen i möjligheterna att utnyttja sådana uppgifter som har inhämtats från en annan medlemsstat får emellertid till följd att en annan myndighet inte kan utnyttja uppgifterna i sin verksamhet i andra fall än som anges i 19 §, vilket innebär att sekretessbrytande regler i praktiken bara torde bli aktuella när en myndighet har rätt att ta del av uppgifter för sådana ändamål (jfr prop. 1990/91:131 s. 24 f).

En hänvisning till den nya lagen bör mot bakgrund av vad som nu har sagts tas in i 9 kap. 2 § offentlighets- och sekretesslagen, som innehåller en uppräknig av bestämmelser som begränsar möjligheten att använda vissa uppgifter som en svensk myndighet har fått från en myndighet i en annan stat. En motsvarande hänvisning bör tas in till LÖHS (jfr 24 §).

Med anledning av vad *Datainspektionen* anført bör framhållas att när Kronofogdemyndigheten bifaller en ansökan om bistånd med indrivning av en utländsk fordran registreras ett mål i utsöknings- och indrivningsdatabasen. Samma rutiner blir då tillämpliga på frågan om eventuell rättelse som om det gällt en svensk skattefordran, och om en uppgift blockeras med tillämpning av bestämmelsen i 3 kap. 3 a § lagen (2001:184) om behandling av uppgifter i Kronofogdemyndighetens verksamhet ger detta samma skydd som i fråga om blockerade uppgifter som hänför sig till en sådan fordran. Att generellt pröva om en uppgift är oriktig eller missvisande innan den lämnas ut till ett kreditupplysningsföretag är däremot i praktiken knappast möjligt, eftersom sådant utlämnande sker i nära anslutning till att målet registreras och prövningen normalt är beroende av att gäldenären gör någon form av

invändning. Situationen skiljer sig i det avseendet inte från vad som gäller i fråga om en svensk fordran.

Vad beträffar upplysningar som har inhämtats genom närvaro vid utredning i en annan medlemsstat anser regeringen att det utan vidare kan anses klart att sådana upplysningar omfattas av uttrycket ”tillhandahålls” i artikel 23.

Beträffande den andra frågan som *Svenskt Näringsliv* tar upp, nämligen att begränsa användandet av upplysningar till frågor med anknytning till direktivet, är det inte helt klart vad Svenskt Näringsliv har avsett med detta uttryckssätt. Det torde emellertid kunna konstateras att en sådan begränsning skulle stå i direkt strid med såväl direktivets ordalydelse som dess andemening. Syftet med regleringen i direktivet är att göra det möjligt att i viss utsträckning använda upplysningar för andra angelägna ändamål än beskattning, under förutsättning att sådan användning är tillåten även enligt lagstiftningen i den medlemsstat som upplysningarna härrör från. Exempel på sådana ändamål, som ofta diskuteras såväl på EU-nivå som i OECD:s arbete, är bekämpning av korruption, penningtvätt och terrorismfinansiering. Det pågår för närvarande ett arbete med att se över artikel 26 i OECD:s modellavtal, som reglerar informationsutbyte, med sikte på att förbättra möjligheten att använda upplysningar för sådana ändamål.

6.6 Kapitel VI, Slutbestämmelser (artiklarna 24–31)

<p>Regeringens bedömning: Det behövs inte några bestämmelser i form av lag för att genomföra slutbestämmelserna.</p>

Promemorians bedömning överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: *Tullverket* föreslår att det tas in en bestämmelse i den nya lagen som återger bestämmelsen i artikel 24.1 i direktivet. Ingen av de övriga remissinstanserna uttalar sig om bedömningen vad gäller genomförande av slutbestämmelserna.

Skälen för regeringens bedömning: I kapitlet Slutbestämmelser behandlar artikel 24 tillämpning av andra överenskommelser om bistånd, artikel 25 kommittéförfarande, artikel 26 genomförandebestämmelser, artikel 27 rapportering, artikel 28 införlivande, artikel 29 upphävande av direktiv 2005/55/EG, artikel 30 ikraftträdande och artikel 31 adressater.

I artikel 24.1 föreskrivs att direktivet inte ska påverka fullgörandet av skyldigheter till följd av bilaterala eller multilaterala överenskommelser eller ordningar om att lämna ett vidare bistånd. Ett exempel på sådana överenskommelser är det nordiska skattehandräckningsavtalet. När sådana överenskommelser eller ordningar ingås ska medlemsstaterna dock enligt artikel 24.2 underrätta kommissionen. När medlemsstaterna tillhandahåller ett sådant större mått av ömsesidigt bistånd kan de enligt artikel 24.3 använda det elektroniska kommunikationsnätet och de standardformulär som tagits fram för tillämpningen av direktivet.

I huvudsak rör det sig alltså om att öppna möjligheter vad gäller medlemsstaternas faktiska handlande och detta kräver enligt regeringens bedömning inte någon reglering i nationell rätt. Den föreslagna nya lagen

gäller endast bistånd som avses i indrivningsdirektivet och vid sidan av detta finns liksom hittills ett antal internationella överenskommelser som i Sverige gäller som svensk lag, och som ger möjlighet att begära bistånd med indrivning. Det gäller t.ex. det nordiska handräckningsavtalet, Europaråds- och OECD-konventionen om ömsesidig handräckning i skatteärenden och vissa skatteavtal, men också tullsamarbetsavtal som Sverige har ingått. Bestämmelser om handläggningen av ärenden som grundar sig på dessa instrument finns i LÖHS. Det finns enligt regeringens mening inte något behov av att, som *Tullverket* föreslagit, ta in en bestämmelse i den nya lagen som återger innehållet i artikel 24.1.

Regeringen gör bedömningen att det inte heller behövs någon reglering i lag av den underrättelseskylldighet som föreskrivs i artikel 24.2. Det bör kunna förutsättas att regeringen och den behöriga myndigheten, dvs. Kronofogdemyndigheten eller i vissa fall Tullverket i förekommande fall fullgör underrättelseskylldigheten utan någon författningsreglering. Det kan emellertid finnas anledning att återkomma till frågan i samband med utarbetandet av den reglering i förordningsform som behövs för genomförandet av direktivet.

Bestämmelserna i artikel 25 om kommittéförfarande har direkt betydelse bara för kommissionens arbete och kräver inte någon genomförandeåtgärd i medlemsstaterna.

I artikel 26 regleras kommissionens uppgift att i enlighet med kommittéförfarandet anta närmare föreskrifter för genomförandet av vissa uppräknade bestämmelser i direktivet. Bestämmelserna riktar sig enbart till kommissionen och kräver inte heller dessa någon genomförandeåtgärd i medlemsstaterna.

I artikel 27 regleras skyldigheten för medlemsstaterna att lämna vissa statistikuppgifter m.m. till kommissionen. I likhet med vad som gäller för den tidigare nämnda underrättelseskylldigheten avseende andra överenskommelser och ordningar kan det visserligen förutsättas att rapporteringsskyldigheten enligt artikel 27 fullgörs även i avsaknad av författningsreglering. Även på den här punkten kan det dock bli aktuellt att återkomma i samband med utarbetandet av den reglering i förordningsform som behövs för genomförandet av direktivet.

Artiklarna 28–31 är av sådant slag att de uppenbarligen inte kräver någon reglering i nationell rätt.

7 Ändringar i lagen om dröjsmålsavgift

Regeringens förslag: Lagen om dröjsmålsavgift ska ändras på det sättet att dröjsmålsavgift inte längre beräknas på en fordran efter det att den har överlämnats för indrivning. I stället ska ränta beräknas på samma sätt som i fråga om fordringar avseende underhållsstöd, dvs. efter en räntesats som för varje kalenderår bestäms med ledning av emissionsräntorna för Riksgäldskontorets statsskuldväxlar och statsobligationer för de senaste tre åren.

Kronofogdemyndighetens förslag överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: Alla remissinstanser som har yttrat sig har tillstyrkt förslaget eller lämnat det utan erinran. *Kammarkollegiet* och *Svenskt Näringsliv* vill dock gå ett steg längre och helt avskaffa systemet med dröjsmålsavgift.

Skälen för regeringens förslag

Bakgrund

Lagen om dröjsmålsavgift trädde i kraft den 1 november 1997. Den ersatte den tidigare regleringen i 58 § uppbördslagen (1953:272), med det viktiga undantaget att skatter inte omfattas. Efter skattebetalningslagens (1997:483) tillkomst löper fordringar som hanteras på skattekontot i stället med ränta enligt vad som föreskrivs i 19 kap. skattebetalningslagen. Från och med år 2000 tas dröjsmålsavgift inte heller ut på tullområdet utan har ersatts av ränta enligt 19 kap. 8 § skattebetalningslagen.

Dröjsmålsavgift tas för närvarande ut på ett tiotal olika slags fordringar. Dessa är kupongskatt, särskild inkomstskatt för utomlands bosatta artister m.fl., vägavgift, överlastavgift, fordonsskatt, byggnadsavgift och särskild avgift, tilläggsavgift vid olovligt byggande och stämpelskatt. Dessutom kan dröjsmålsavgift tas ut på Diverse statsfordringar och Diverse övriga fordringar beroende på vilken lag som ligger till grund för betalningsskyldigheten. Bland de nu uppräknade fordringslagen är fordonsskatt helt dominerande, både vad gäller antalet mål och totalt fordringsbelopp. Samtliga fordringar med dröjsmålsavgift redovisas mot statsbudgeten med undantag för byggnadsavgift, som redovisas till sökande myndighet. I de fall dröjsmålsavgift tas ut på Diverse statsfordringar och Diverse övriga fordringar ska även dessa redovisas till sökande myndighet.

Fordringar avseende underhållsstöd och fordringar på skattekontot svarar tillsammans för över hälften av antalet allmänna mål hos Kronofogdemyndigheten, underhållsstöd med omkring två miljoner mål och skattekontot med en halv miljon. Totalt uppgår fordringsbeloppet för dessa mål till omkring 40 miljarder kronor. Dessa mål påverkas inte av de föreslagna ändringarna.

Fordringar avseende underhållsstöd löper med ränta som fastställs av regeringen en gång om året och grundas på emissionsräntorna för Riksgäldskontorets statsskuldväxlar och statsobligationer. För 2011 är räntan 1,9 procent. Skattekontofordringarna löper som redan framgått med ränta enligt skattebetalningslagen. Denna ränta utgörs efter överlämnandet för indrivning av den så kallade basräntan. Denna ska beräknas så att den motsvarar räntan på sexmånaders statsskuldväxlar, och fastställs till helt procenttal. För närvarande är basräntan två procent.

Drygt 40 procent av de allmänna mål som överlämnas för indrivning löper varken med ränta eller dröjsmålsavgift. Bland de största kan nämnas TV-avgifter, felparkeringsavgifter och studiemedelsavgifter, sammanlagt ca en och en halv miljon mål med ett totalt fordringsbelopp på ca tre miljarder kronor.

En rimligare ordning i ett gäldenärsperspektiv

För den enskilde torde systemet med flera olika regelverk för dröjsmålsavgifter och räntor avseende offentliggrättsliga fordringar te sig svåröverskådligt och göra konsekvenserna av ett dröjsmål med betalningen svåra att förutse. Redan vid skattebetalningslagens tillkomst angavs i förarbetena (prop. 1996/97:100 s. 334) bl.a. att just överskådligheten talade för att det på detta område i huvudsak borde finnas bara en nivå på räntan.

Med dagens fortfarande relativt låga allmänna ränteläge framstår nivån på dröjsmålsavgiften dessutom som mycket hög. Dröjsmålsavgiften höjs månadsvis – inledningsvis med två procentenheter varje månad och därefter, från sex procent och uppåt, med en procentenhet varje månad utan någon övre gräns. Avgiften uppgår omkring ett halvår efter det att en fordran har överlämnats för indrivning till 12 procent, och efter omkring ett år till 18 procent. De fordringar som löper med dröjsmålsavgift preskriberas normalt efter ca fem år. Om en fordran fortfarande är obetald strax innan den preskriberas uppgår dröjsmålsavgiften till över 70 procent.

Dröjsmålsavgiften är tänkt att fungera som ett incitament till snabb betalning. Det får emellertid antas att den effekten minskar kraftigt sedan en fordran har överlämnats för indrivning, vilket var ett viktigt skäl för utformningen av skattebetalningslagens ränteregler, med en hög räntenivå fram till överlämnandet för indrivning och en relativt låg nivå därefter.

Den främsta invändningen som kan riktas mot ordningen med dröjsmålsavgift under indrivningsskedet är alltså att den innebär en orimlig belastning på gäldenärens ekonomi i fall där betalning sker lång tid efter förfallodagen. Dessutom bidrar de stora skillnaderna i ekonomiska konsekvenser av ett betalningsdröjsmål för olika slags fordringar till att systemet blir svåröverskådligt.

Administrativa nackdelar med nuvarande ordning

Kronofogdemyndigheten utvecklar för närvarande ett nytt IT-stöd för verkställighet och indrivning. IT-stödet för att hantera dröjsmålsavgifter, där procentsatsen höjs varje månad, kräver mycket stor kapacitet och är dyrt både att konstruera och att underhålla. Särskilt resurskrävande är den ”frysning” av dröjsmålsavgiften som ska göras när myndigheten skickar ut ett krav med en sista betalningsdag angiven. Frysningen innebär att även om ny uppräknings av dröjsmålsavgiften kan ha skett vid betalningstillfället behöver gäldenären endast betala det belopp som anges i kravet. IT-systemet måste därför ”komma ihåg” att en uppräknings har gjorts av dröjsmålsavgiften men ska inte tillämpa uppräknings om betalning sker före ett visst datum.

Mot bakgrund av vad som nu har sagts är det angeläget att en förändring vad gäller dröjsmålsavgiften genomförs inom den närmaste tiden. På det sättet kan inte obetydliga kostnader undvikas i arbetet med det nya IT-stödet.

Vilken räntemodell ska väljas?

På de två största grupperna av fordringar, skattekontofordringar och fordringar på underhållsstöd, beräknas som redan framgått ränta på olika sätt. Skattekontot har en konstruktion som avviker från gängse sätt att beräkna ränta genom att den upplupna räntan kapitaliseras varje månad, vilket i praktiken innebär att ränta löper på ränta. Räntesatsen kan ändras flera gånger under ett år. Fordringar avseende underhållsstöd löper i stället med ränta som fastställs av regeringen en gång om året. Eftersom beräkningen av ränta vid återkrav av underhållsstöd är lätt såväl att förstå som att administrera föreslår regeringen att denna modell ska ersätta dröjsmålsavgiften i fråga om fordringar som har överlämnats för indrivning.

Bör dröjsmålsavgiften avskaffas helt?

Regeringen ifrågasätter inte att det skulle kunna finnas fördelar med att, som *Kammarkollegiet* och *Svenskt Näringsliv* är inne på, helt avskaffa systemet med dröjsmålsavgift. Systemets nackdelar är emellertid särskilt framträdande vid långa dröjsmål med betalningen. Redan den förändring som nu föreslås är därför betydelsefull. Att helt avskaffa dröjsmålsavgiften skulle kräva förändringar i IT-stödet hos alla de myndigheter som debiterar fordringar som löper med dröjsmålsavgift och skulle av det skälet kräva betydligt längre förberedelsestid. Det är därför inte aktuellt att föreslå en sådan förändring i det här sammanhanget.

8 Konsekvenser

8.1 Det nya indrivningsdirektivet

Det nya direktivet syftar till ett snabbare och effektivare förfarande för bistånd vid indrivning. Antalet ärenden kan förväntas öka något. För Sveriges del är det emellertid samarbetet med övriga nordiska länder som svarar för de klart största volymerna. Det samarbetet äger till största delen rum med stöd av det nordiska skattehandräckningsavtalet och kommer inte att förändras i någon större utsträckning på grund av det nya direktivet.

Det effektivare samarbetet med stöd av det nya direktivet bör kunna bidra till en viss ökning av skatteintäkterna dels genom ett bättre indrivningsresultat i de enskilda ärenden, dels genom ett ökat utnyttjande av möjligheterna till bistånd. Tack vare förbättrade, i stor utsträckning datorstödda rutiner bör en eventuell ökning av administrationskostnaderna bli marginell och under alla förhållanden inte större än vad som kan hanteras inom givna resursramar för Kronofogdemyndigheten. Några effekter för andra aktörer i samhället kan inte förutses.

8.2 Ändringarna i lagen om dröjsmålsavgift

Vad gäller de statsfinansiella effekterna av de föreslagna ändringarna i lagen om dröjsmålsavgift har Kronofogdemyndigheten gjort en jämförelse mellan dröjsmålsavgift och ränta enligt den modell som gäller för underhållsstöd. Jämförelsen avser fordringar på fordonsskatt, för tiden mellan månad ett och sex från överlämnande för indrivning. Beräkningarna utgår från ett fordringsbelopp på 1 169 kronor, vilket var genomsnittsbeloppet 2009, och den dåvarande räntesatsen på 2,4 procent. Efter sex månader betalas endast ett fåtal fordringar per månad fram till preskription vilket är skälet till att jämförelsen begränsats till en sexmånadersperiod. Med ledning av jämförelsen kan intäktsbortfallet för staten vid en övergång till ränta uppskattas till ca 150 000 kronor per år. Eftersom i stort sett samtliga fordringar med dröjsmålsavgift redovisas mot statsbudgeten blir effekten på enskilda myndigheters budget försumbar. Enligt Kronofogdemyndighetens beräkningar leder en övergång till ränta samtidigt till en minskning av myndighetens kostnader för IT-stöd, dels med ca 1 miljon kronor engångsvis avseende utveckling, dels med ca 200 000 kronor per år avseende support och underhåll.

Sammantaget gör regeringen bedömningen att de ekonomiska konsekvenserna av förslagen i denna lagrådsremiss är försumbara.

9 Ikraftträdande

I artikel 28.1 föreskrivs att medlemsstaterna ska tillämpa de författningar som är nödvändiga för att följa direktivet från och med den 1 januari 2012. De bestämmelser som föreslås i denna lagrådsremiss och som direkt syftar till genomförande av direktivet ska därför träda i kraft den dagen. Även förslagen till ändring i lagen om dröjsmålsavgift bör träda i kraft den 1 januari 2012.

10 Författningskommentar

10.1 Förslaget till lag om bistånd med indrivning inom Europeiska unionen

1 §

I paragrafen klargörs att lagen gäller vid sådant bistånd som avses i det nya indrivningsdirektivet. Bistånd med indrivning lämnas respektive begärs i betydande omfattning såväl inom som utanför EU också med stöd av andra instrument, främst det nordiska skattehandräckningsavtalet men också vissa skatteavtal och tullsamarbetsavtal som är försedda med indrivningsklausul, och med stöd av Europaråds- och OECD-konventionen om ömsesidig handräckning i skatteärenden. För sådant bistånd gäller fortfarande bestämmelserna i lagen (1990:314) om ömsesidig handräckning i skatteärenden, förkortat LÖHS.

2 §

Paragrafen innehåller den grundläggande bestämmelsen om möjligheten att begära och skyldigheten att lämna bistånd i de former som regleras i direktivet, dvs. utbyte av upplysningar, delgivning av handlingar samt indrivning och verkställighet av säkerhetsåtgärder (artiklarna 5, 8, 10 och 16).

3 §

I paragrafen återges i sin helhet bestämmelserna i artikel 2 i direktivet om vilka skatter och avgifter som detta är tillämpligt på. Se även avsnitt 6.1.2.

4 §

I paragrafen anges de fordringar för vilka lagen inte gäller.

5 §

I paragrafen återges de definitioner som finns i artikel 3 indrivningsdirektivet med undantag av definitionen av det gemensamma kommunikationsnätet (CCN-nätet). Den termen används inte i lagen. Se även avsnitt 6.1.3.

6 §

I paragrafen utpekas Kronofogdemyndigheten som behörig myndighet. En sådan bestämmelse finns i dag i LÖHS men behövs även här, eftersom LÖHS inte kommer att gälla vid bistånd som avses i indrivningsdirektivet.

7 §

I paragrafen anges vad som enligt artikel 5 åligger Kronofogdemyndigheten i fråga om lämnande av upplysningar på begäran av en annan medlemsstat. Ordalydelsen följer i allt väsentligt direktivtexten. I *tredje stycket* har lagtexten i allt väsentligt utformats i enlighet med bl.a. Europaråds- och OECD-konventionen om ömsesidig handräckning i skatteärenden och bilaterala avtal som Sverige har ingått och som innehåller bestämmelser om informationsutbyte som följer OECD:s modellavtal. Att Kronofogdemyndigheten också kan begära upplysningar från en annan medlemsstat följer av 2 §.

Bestämmelsen får inte uppfattas på det sättet att Kronofogdemyndigheten ska göra en regelrätt tillgångsundersökning i enlighet med utskönningsbalkens bestämmelser eller gäldenärsutredning i enlighet med bestämmelserna i lagen (1993:891) om indrivning av statliga fordringar m.m. (indrivningslagen) för att kunna besvara en begäran om upplysningar. Vad det kan bli fråga om är i stället i första hand efterforskning i myndighetens egna register och andra register som den enkelt kan få fram information ur genom direktåtkomst eller förfrågan till en annan myndighet. Se även avsnitt 6.2.1.

8 §

Genom denna paragraf genomförs i svensk rätt den möjlighet som förutses i artikel 6 indrivningsdirektivet att underrätta den andra

medlemsstatens behöriga myndighet om en förestående återbetalning av skatt eller avgift till någon som är etablerad eller har hemvist i en annan medlemsstat. Som framgår i avsnitt 6.2.2 kan denna möjlighet inte väntas komma till någon mera omfattande användning på kort eller medellång sikt.

9 §

I paragrafen anges vad som gäller enligt artikel 7.1 i direktivet i fall där Sverige är den anmodade medlemsstaten. Kronofogdemyndigheten kan med stöd av denna bestämmelse medge att företrädare för en behörig myndighet i en annan medlemsstat får närvara här i landet på det sätt som anges i paragrafen. En sådan företrädare kan också på de villkor som Kronofogdemyndigheten bestämmer få biträda svenska tjänstemän vid förfaranden inför domstol.

10 §

Genom denna paragraf klargörs att delgivning i Sverige i ett ärende enligt denna lag sker enligt delgivningslagen (2010:1932).

11 §

Av betydelse för bedömningen av den sökande myndighetens möjligheter att själv delge en handling är bestämmelsen i artikel 9.2 andra stycket, som säger att en myndighet i den sökande medlemsstaten får delge handlingar med en person som befinner sig på en annan medlemsstats territorium direkt med rekommenderad post eller på elektronisk väg. En bestämmelse som klargör detta har tagits in i *första stycket*, där det hänvisas till bestämmelserna i 16–18 §§ delgivningslagen om vanlig delgivning. Den formulering som har valts här skiljer sig från den som används i 20 § LÖHS på det sättet att orden ”med posten” har uteslutits. Syftet med detta är att undvika att bestämmelsen uppfattas så att den inte tillåter att handlingen skickas elektroniskt. Det bör påpekas att formuleringen av bestämmelsen innebär att det endast är vanlig delgivning som kan ske på en annan medlemsstats territorium. Begränsningen med avseende på delgivningsmetoder har bedömts inte orsaka några problem, då det är svårt att tänka sig att någon metod som inte är hänförlig till vanlig delgivning skulle kunna bli aktuell att använda sig av när det gäller delgivning i en annan medlemsstat.

I *andra stycket* har det villkor för bistånd med delgivning av handlingar i en annan medlemsstat som föreskrivs i artikel 8.2 i direktivet tagits in.

Se även avsnitt 6.3.1 och 6.3.2.

12 §

Paragrafen innehåller de begränsningar och villkor för bistånd med indrivning som föreskrivs dels i artikel 11 (begränsning med avseende på tvistiga fordringar och allmänna villkor för en begäran om bistånd), dels i artikel 18 (villkor i fråga om fordringsbeloppet och fordrans ålder) i direktivet.

I *första stycket första meningen* anges begränsningen i fråga om tvistiga fordringar och undantaget från denna begränsning. I artikel 11 i direktivet görs detta undantag genom en hänvisning till artikel 14.4, som i övrigt rör tvister som uppkommer under handräckningsförfarandet,

vilket är ägnat att skapa osäkerhet om innebörden. Detta diskuteras närmare i avsnitt 6.4.2. Genom att här ta in en uttrycklig bestämmelse görs det klart att den ursprungliga ansökan om bistånd med indrivning under de angivna förutsättningarna får göras vid en tidpunkt när fordran är föremål för om- eller överprövning. I *första stycket andra meningen* anges beloppsgränsen för en ansökan. Beloppsgränsen gäller även under förfarandet såtillvida att om fordran eller fordringarna sätts ned genom ett beslut i den sökande medlemsstaten, så att det sammanlagda beloppet understiger beloppsgränsen, är den anmodade medlemsstaten inte längre skyldig att lämna bistånd. Om däremot fordran har drivits in delvis i den anmodade staten och det belopp som därefter återstår understiger beloppsgränsen påverkar detta inte skyldigheten att lämna bistånd.

I *andra stycket* anges de begränsningar som gäller med avseende på försök att först driva in fordran i den sökande medlemsstaten m.m. Andra stycket b) motsvarar artikel 11.2 b) i direktivet, som är formulerad efter mönster av motsvarande bestämmelse i Europaråds- och OECD-konventionen om ömsesidig handräckning i skatteärenden.

I *tredje stycket* klargörs att motsvarande begränsning gäller i fråga om Sveriges skyldighet att lämna bistånd med indrivning av skatt här i landet.

13 §

Med begäran avses i *första stycket* den ursprungliga begäran (se artikel 18.2 första stycket). Denna behöver inte vara en begäran om bistånd med indrivning utan kan t.ex. vara en begäran om upplysningar, som senare följs av en begäran om indrivning i fråga om samma fordran eller fordringar. Med förfallodag avses i förekommande fall den dag när hela betalningsfristen löper ut, om det i den sökande medlemsstaten har medgetts uppskov eller avbetalning (se artikel 18.2 tredje stycket). Se även avsnitt 6.4.2 och 6.4.9.

I *andra stycket* anges den tidsgräns bortom vilken bistånd alltid kan vägras, oberoende av hur lång tid det har tagit att slutligt fastställa fordran och oberoende av eventuellt uppskov som kan ha medgetts i den sökande medlemsstaten.

14 §

I paragrafen klargörs att bestämmelserna i indrivningslagen gäller vid indrivning i Sverige av en annan medlemsstats fordran, liksom även lagen (1985:146) om avräkning vid återbetalning av skatter och avgifter (se beträffande den senare lagen det som sägs om gällande rätt i avsnitt 6.4.4). På detta sätt genomförs direktivets krav på att indrivningen ska gå till på samma sätt som i fråga om en nationell fordran (artikel 13.1 första stycket i direktivet). Det klargörs också att det s.k. enhetliga dokumentet är exekutionstitel vid indrivning i Sverige av en annan medlemsstats fordran.

15 §

I *första stycket* klargörs att ränta ska beräknas på en annan medlemsstats fordran enligt de regler som gäller för en svensk fordran av motsvarande slag. I praktiken innebär detta att det i de allra flesta fall är bestämmelserna i skatteförfarandelagen (2011:000) som ska tillämpas.

Det gäller exempelvis praktiskt taget alla skatter och även tull. Av ordalydelsen följer att ränta ska beräknas på samma sätt även i den situation som avses i artikel 13.4 i direktivet, dvs. när uppskov med betalningen har medgivits.

Utöver den sökande medlemsstatens fordran, inklusive ränta, ska den anmodade myndigheten försöka driva in och behålla kostnaderna för förfarandet i enlighet med sina egna nationella bestämmelser. Verkställighet äger rum enligt utsökningsbalken, vilket bl.a. innebär att bestämmelserna i balken och i förordningen (1992:1094) om avgifter vid Kronofogdemyndigheten blir tillämpliga. I Sverige kommer kostnaderna i samtliga fall att utgöras åtminstone av grundavgiften enligt den förordningen, som f.n. är 600 kronor. Därutöver kan det tillkomma även andra avgifter, t.ex. försäljningsavgift om egendom har utmätts.

Även i fråga om företrädesordningen mellan kostnaderna och den sökande medlemsstatens fordran är det de nationella bestämmelserna i den anmodade medlemsstaten som ska tillämpas. Dessa bestämmelser torde i de flesta, om inte alla, medlemsstater ha den innebörden att kostnaderna har bästa rätt. Så är det under alla förhållanden i Sverige. Se även avsnitt 6.4.4 och 6.4.11.

Andra stycket motsvarar i sak direktivets bestämmelser om överföring av influtna belopp. Dessa innebär bl.a. det viktiga klargörandet att influten ränta tillfaller den sökande medlemsstaten trots att den har beräknats enligt den anmodade medlemsstatens bestämmelser.

16 §

Genom bestämmelserna i denna paragraf genomförs indrivningsdirektivets reglering av den situationen att en fordran helt eller delvis bestrids under den tid som handläggningen av ett ärende om biträde med indrivning pågår (artikel 14). Här liksom i 12 § har förutsatts att orden ”bestrid” respektive ”tvistig”, som används i direktivet, lämpligen kan uttryckas på det sättet att fordran är föremål för om- eller överprövning. Det kan i den situationen bli aktuellt att skjuta upp verkställigheten av den del av fordran som bestrids (och i övrigt låta verkställigheten fortgå), men också att vidta säkerhetsåtgärder beträffande den bestridda delen av fordran.

På motiverad begäran av den sökande myndigheten kan det också bli aktuellt att fortsätta verkställandet beträffande den bestridda delen av en fordran, om detta är möjligt enligt båda de berörda medlemsstaternas lagar, förordningar och administrativa praxis.

Det kan vidare bli aktuellt att skjuta upp eller stoppa indrivningsåtgärderna om ett förfarande för ömsesidig överenskommelse i en beskattningsfråga har påkallats av behöriga myndigheter i någondera av medlemsstaterna.

Se även avsnitt 6.4.5.

17 §

Genom paragrafen klargörs att fortsatt indrivning i den anmodade medlemsstaten av en tvistig svensk fordran sker på den svenska myndighetens risk. Det innebär att om gäldenären har framgång med sitt överklagande är det Kronofogdemyndigheten som svarar för återbetalning av eventuella belopp som redan har överförts till Sverige,

liksom även betalning av eventuell ersättning som gäldenären kan ha rätt till enligt lagstiftningen i den anmodade medlemsstaten. Se även avsnitt 6.4.5.

18 §

Paragrafen återger i sak det som föreskrivs i artikel 19 i direktivet om preskription samt om uppskjutande och förlängning av denna. I *första stycket* genomförs såvitt gäller indrivning i Sverige av en annan medlemsstats fordran artikel 19.1 indrivningsdirektivet, som föreskriver att det är den sökande medlemsstatens lagstiftning som gäller i frågor om preskription. Med frågor om preskription avses här i första hand preskriptionstidens längd. Bestämmelserna om detta skiljer sig åt mellan medlemsstaterna och preskriptionstiden kan vara såväl kortare som längre än vad som följer av svenska bestämmelser.

Någon bestämmelse i svensk lag om preskriptionstiden som tar sikte på den situationen att det är en svensk fordran som drivs in i en annan medlemsstat har inte ansetts behövas. Det ankommer då på den andra medlemsstaten att iakttä svensk bestämmelse om preskriptionstidens längd. Preskriptionstidpunkten ska anges i ansökan, vilket kommer att följa av de formulär som kommissionen fastställer. Beträffande bl.a. placeringen av bestämmelsen, se avsnitt 6.4.10.

I *andra och tredje styckena* regleras verkningarna av åtgärder som medför uppskjutande eller förlängning av preskriptionstiden. Innebörden av dessa bestämmelser är, enkelt uttryckt, att åtgärder som vidtas i den anmodade medlemsstaten och som har sådan verkan som nu har sagts i den medlemsstaten, ska ha motsvarande verkan i den sökande medlemsstaten. Om åtgärderna inte har verkan att skjuta upp eller förlänga preskriptionen enligt bestämmelserna i den anmodade medlemsstaten, men väl i den sökande medlemsstaten, ska åtgärderna med avseende på denna verkan anses ha vidtagits i den medlemsstaten.

I *fjärde stycket* klargörs att det förhållandet att bistånd med indrivning har begärts i en annan medlemsstat inte utgör något hinder mot att den sökande medlemsstatens myndigheter vidtar åtgärder för att skjuta upp eller förlängs preskriptionen. Den åtgärd som i praktiken kan bli aktuell beträffande en svensk fordran är att ansöka hos förvaltningsrätten om förlängning.

Se även avsnitt 6.4.10.

19 §

Bestämmelserna i 19 och 20 §§ återger i sak huvuddelen av det som föreskrivs i artikel 23 i direktivet om utlämnande av uppgifter och dokument. Ett undantag är artikel 23.1 första stycket, som innebär att erhållna upplysningar ska ha samma sekretesskydd som liknande upplysningar enligt lagstiftningen i den mottagande staten. Detta gäller redan enligt nuvarande bestämmelser, eftersom upplysningarna tillförs ett mål om verkställighet, vilket innebär att bestämmelserna i 34 kap. offentlighets- och sekretesslagen (2009:400) om sekretess i mål och ärenden om utsökning och indrivning blir tillämpliga.

Huvudregeln i artikel 23.1 andra stycket är att uppgifterna får användas för indrivning av fordringar som omfattas av direktivet och av

lagstadgade socialavgifter. En föreskrift om detta har tagits in i *första stycket*.

I artikel 23.6 föreskrivs att upplysningarna oavsett form får åberopas eller användas som bevisning av alla myndigheter i den mottagande medlemsstaten, på samma grund som upplysningar som har erhållits i den medlemsstaten. I Sverige är fri bevisprövning i domstol en väl etablerad princip. Det har därför inte bedömts vara nödvändigt eller ens lämpligt att ta in någon särskild föreskrift om att det gäller just i detta sammanhang.

I artikel 23.3 föreskrivs den utvidgningen i fråga om användningen av upplysningarna att den medlemsstat som tillhandahåller upplysningarna ska tillåta att de används för andra ändamål i den medlemsstat som tar emot dem, om de får användas för liknande ändamål i den medlemsstat som tillhandahåller upplysningarna. Bestämmelsen är utformad på samma sätt som motsvarande bestämmelser i EU-förordningarna om administrativt samarbete på mervärdesskattens område respektive punktskatteområdet, liksom i det nya direktivet om administrativt samarbete i fråga om beskattning. Den är något mera långtgående än vad som förekommer i andra instrument såtillvida att den medlemsstat som tillhandahåller upplysningarna i den angivna situationen inte har någon valfrihet utan under de angivna förutsättningarna måste tillåta användningen.

Att upplysningar som Kronofogdemyndigheten har tagit emot får användas för andra ändamål under vissa förutsättningar anges i *andra stycket*. Formuleringen att den myndighet som tillhandahåller upplysningarna tillåter användningen får anses innefatta såväl att myndigheten tillåter användningen därför att den är tvungen till det som att den i annat fall tillåter användningen.

I *tredje stycket* föreskrivs att en svensk myndighet ska följa de villkor som gäller för användningen av upplysningarna enligt denna paragraf, oavsett vad som annars är föreskrivet i lag eller annan författning. Bestämmelsen påverkar inte i sig allmänhetens rätt att med stöd av offentlighetsprincipen ta del av allmänna handlingar. Syftet med denna bestämmelse är att klargöra att även om en annan svensk myndighet kan åberopa en sekretessbrytande regel för att få ta del av upplysningar som Kronofogdemyndigheten har erhållit från en myndighet i en annan medlemsstat, är det inte möjligt för den andra svenska myndigheten att använda upplysningarna på annat sätt än vad som följer av denna paragraf. Se även författningskommentaren avseende 9 kap. 2 § offentlighets- och sekretesslagen.

Se även avsnitt 6.5.3.

20 §

Bestämmelsen i *första stycket* är en pendang till bestämmelsen i 19 § andra stycket första meningen och klargör att motsvarande skyldighet att under vissa förutsättningar medge användning för andra ändamål gäller för Sveriges del, dvs. för Kronofogdemyndigheten när den tillhandahåller upplysningar.

Den omfattande regleringen i *andra stycket* av vidarebefordran av uppgifter till en tredje medlemsstat går tillbaka på krav från vissa av medlemsstaterna som närmast torde ha motiverats av en önskan om

starka garantier för ett tillfredsställande dataskydd för uppgifterna och som kommer till uttryck i artikel 23.4. Den praktiska betydelsen av den möjlighet som föreskrivs här att vägra tillåta vidarebefordran kan dock förmodas vara begränsad, eftersom en tredje medlemsstat kan begära uppgifterna direkt från den medlemsstat som de härrör från.

Se även avsnitt 6.5.3.

21 §

I *första stycket* anges att beslut enligt lagen om bistånd med indrivning inom Europeiska unionen inte får överklagas. Detsamma gäller enligt LÖHS i fråga om handräckning som grundar sig på andra instrument. I de fall där Kronofogdemyndigheten är anmodad myndighet gäller i fråga om överklagande av verkställighetsåtgärder som vidtas här i landet bestämmelserna i utsökningsbalken. Verkställighetsåtgärder som vidtas i en annan medlemsstat på grund av det enhetliga dokument som Kronofogdemyndigheten har upprättat överklagas i den andra medlemsstaten enligt dess lagstiftning (se artikel 14.2).

I *andra stycket* föreskrivs att eventuella felaktigheter i det enhetliga dokument som avses i artikel 12 i direktivet ska rättas till. En uttrycklig bestämmelse om detta har ansetts vara befogad med tanke på de verkningar som det enhetliga dokumentet har för den enskilde. Bestämmelsen är utformad efter förebild av rättelsebestämmelsen i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 805/2004 av den 21 april 2004 om införande av en europeisk exekutionstitel för obestridda fordringar.

Se även avsnitt 6.4.5.

22 §

Bestämmelsen är en s.k. upplysningsbestämmelse. Något bemyndigande har inte ansetts behövligt, då de frågor som kan komma att regleras i förordningsform eller genom myndighetsföreskrifter har bedömts falla inom regeringens restkompetens eller avse ren verkställighet av lag.

Ikraftträdande m.m.

Enligt artikel 28.1 andra stycket ska medlemsstaterna tillämpa de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa direktivet fr.o.m. den 1 januari 2012. Lagen ska därför träda i kraft den dagen. Vid ikraftträdandet kommer det att finnas öppna ärenden där ansökan om bistånd i Sverige har gjorts med stöd av den nuvarande regleringen i 1969 års lag. För att Kronofogdemyndigheten inte ska behöva ”konvertera” dessa ärenden till handläggning enligt det nya direktivet, t.ex. genom att övergå till användning av det s.k. enhetliga dokumentet, gäller äldre bestämmelser fortfarande i ärenden som har påbörjats före ikraftträdandet. Ett ärende får anses ha påbörjats så snart en ansökan har kommit in till Kronofogdemyndigheten respektive skickats av denna till en behörig myndighet i en annan medlemsstat.

10.2 Förslaget till lag om upphävande av lagen (1969:200) om uttagande av utländsk tull, annan skatt, avgift eller pålaga

Som redan framgått (se avsnitt 5) torde placeringen av bestämmelserna om genomförande av det nuvarande indrivningsdirektivet i lagen (1969:200) om uttagande av utländsk tull, annan skatt, avgift eller pålaga närmast ha historiska orsaker och förklaras av att direktivet från början bara var tillämpligt på tull och jordbruksavgifter, och inom kommissionen hänfördes till tullområdet. Bortsett från de direktivtexter som tagits in i bilagor till den lagen (det ursprungliga direktivet, 2001 års ändringsdirektiv och kommissionens numera upphävda tillämpningsdirektiv) är det materiella innehållet i lagen av mycket liten omfattning. Den begränsning i fråga om tillämpningen av LÖHS m.m. som föreskrivs i 3 § har nu tagits in i 2 § LÖHS. Lagen kan därmed upphävas. Beträffande övergångsbestämmelsen, se kommentaren till förslaget till lag om bistånd med indrivning inom Europeiska unionen.

10.3 Förslaget till lag om ändring i lagen (1990:314) om ömsesidig handräckning i skatteärenden

2 §

Ändringen är föranledd av att lagen (1969:200) om uttagande av utländsk tull, annan skatt, avgift eller pålaga föreslås upphävas (se nedan under Ikraftträdande m.m.). Det som sägs i 3 § den lagen om tillämpning av lagen om ömsesidig handräckning i skatteärenden tas nu i stället in här. Lagen (1973:431) om utredning angående brott mot utländsk tulllag har upphävts genom lagen (2000:1219) om internationellt tullsamarbete. Den lagen innehåller inte några bestämmelser om samarbete med indrivning och behöver därför inte nämnas här. Det anges vidare i förtydligande syfte att det som sägs i de angivna bestämmelserna i LÖHS om Kronofogdemyndigheten i stället ska gälla Tullverket i fall där ett avtal om tullsamarbete tillämpas. Bakgrunden är att dessa avtal utpekar tullmyndighet som behörig myndighet.

5 §

Ändringen i 5 § är föranledd av att 12 § har upphävts i samband med inrättandet av det rikstäckande Skatteverket den 1 januari 2004.

21 §

I *andra stycket* har hänvisningen till rådets förordning (EG) nr 1798/2003 av den 7 oktober 2003 om administrativt samarbete i fråga om mervärdesskatt ersatts med en hänvisning till den nya förordningen i ämnet, rådets förordning (EU) nr 904/2010 av den 7 oktober 2010 om administrativt samarbete och kampen mot mervärdesskattebedrägeri, som ersätter den tidigare förordningen fr.o.m. den 1 januari 2012.

I det nya *tredje stycket* klargörs att bestämmelser om handräckning som avses i indrivningsdirektivet finns i lagen om bistånd med indrivning inom Europeiska unionen. I praktiken är 21 § bara tillämplig

på handräckning som avses i rådets direktiv 77/799/EEG, det s.k. handräckningsdirektivet. Detta kommer fr.o.m. den 1 januari 2013 att ersättas av rådets direktiv 2011/16/EU av den 15 februari 2011 om administrativt samarbete i fråga om beskattning och om upphävande av direktiv 77/799/EEG.

10.4 Förslaget till lag om ändring i lagen (1982:188) om preskription av skattefordringar m.m.

9 a §

Huvuddelen av de fordringar som kan drivas in i en annan medlemsstat med stöd av indrivningsdirektivet omfattas av denna lag. Direktivets bestämmelser om uppskjutande och förlängning av preskriptionstiden har tagits in i 18 § lagen om bistånd med indrivning inom Europeiska unionen. För tydlighetens skull görs här en hänvisning till den bestämmelsen.

10.5 Förslaget till lag om ändring i lagen (1993:891) om indrivning av statliga fordringar m.m.

7 a §

I 7 a §, som är ny, har det för tydlighetens skull tagits in en erinran om att det finns särskilda bestämmelser om uppskov m.m. i lagen om bistånd med indrivning inom Europeiska unionen.

13 §

I 13 § 3 har en språklig felaktighet som uppkom vid införandet av lagen (2008:990) om företagshypotek rättats.

10.6 Förslaget till lag om ändring i lagen (1997:484) om dröjsmålsavgift

2 §

Ett tillägg har gjorts med hänvisning till den nya 4 a §.

4 §

I *första stycket* har en redaktionell ändring gjorts. *Andra stycket* har upphävts eftersom dröjsmålsavgift inte längre ska tas ut sedan fordran har överlämnats för indrivning.

4 a §

Av paragrafen, som är ny, framgår att dröjsmålsavgift inte ska beräknas för tiden efter det att beloppet överlämnats för indrivning. I stället ska ränta beräknas på samma sätt som gäller i fråga om underhållsstöd enligt 19 kap 47 § socialförsäkringsbalken (2010:110), dvs. efter en räntesats som bestäms för varje kalenderår med ledning av emissionsräntorna för Riksgäldskontorets statsskuldväxlar och statsobligationer för de senaste tre åren. Detta innebär att det inte längre i fråga om något medelsslag ska

ske någon löpande beräkning av dröjsmålsavgift hos Kronofogdemyndigheten.

Ikraftträdandet

De nya bestämmelserna träder i kraft den 1 januari 2012. De gäller från ikraftträdandet även för fordringar som har överlämnats för indrivning dessförinnan, dvs. dröjsmålsavgift som är upplupen vid ikraftträdandet kvarstår, men det beräknas inte någon ytterligare dröjsmålsavgift på dessa fordringar. I stället beräknas ränta enligt de nya bestämmelserna.

10.7 Förslaget till lag om ändring i lagen (2001:184) om behandling av uppgifter i Kronofogdemyndighetens verksamhet

2 kap.

2 §

Genom tillägget av den nya *punkt 6* klargörs att uppgifter får behandlas i utsökings- och indrivningsdatabasen för fullgörande av ett åliggande som följer av ett för Sverige bindande internationellt åtagande. Exempel på sådana åtaganden är de som följer av Sveriges medlemskap i EU och som regleras i lagen (2011:000) om bistånd med indrivning inom Europeiska unionen, men också sådana som följer av exempelvis det nordiska handräckningsavtalet och Europaråds- och OECD-konventionen om ömsesidig handräckning i skatteärenden. Den nya punkten motsvarar 1 kap. 4 § 7 lagen (2001:181) om behandling av uppgifter i Skatteverkets beskattningsverksamhet.

5 §

Genom tillägget av det nya *andra stycket* klargörs att det i utsökings- och indrivningsdatabasen får tas in och behandlas sådana uppgifter som behövs för fullgörande av ett åliggande som följer av ett för Sverige bindande internationellt åtagande. Bestämmelsen motsvarar 2 kap. 3 § andra stycket lagen om behandling av uppgifter i Skatteverkets beskattningsverksamhet.

10.8 Förslaget till lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400)

9 kap.

2 §

Som redan framgått (se avsnitt 6.5.3) får den begränsning av användningen av inhämtade upplysningar som följer av rådets direktiv 2010/24/EU anses vara av tvingande natur och innebära ett förbud att använda upplysningarna på annat sätt än vad som anges i 19 och 20 § lagen (2011:000) om bistånd med indrivning inom Europeiska unionen. Bestämmelsen i den paragrafen innefattar inte någon begränsning i den enskildes rätt enligt tryckfrihetsförordningen att ta del av eller använda sig av allmänna handlingar. Upplysningar som inhämtas från en annan

medlemsstat kommer dock genomgående att tillföras ett mål eller ärende om utsökning och indrivning och därmed omfattas av sekretessbestämmelserna i 34 kap. 1 § offentlighets- och sekretesslagen. När det gäller frågan om att lämna uppgifter till en annan myndighet är läget delvis ett annat. Enligt 6 kap. 5 § offentlighets- och sekretesslagen ska en myndighet på begäran av en annan myndighet lämna uppgift som den förfogar över, om inte uppgiften är sekretessbelagd eller det skulle hindra arbetets behöriga gång. Sekretessen enligt 34 kap. 1 § offentlighets- och sekretesslagen gäller visserligen även myndigheter emellan (8 kap. 1 § offentlighets- och sekretesslagen). Denna sekretess sätts dock ur spel i vissa fall genom sekretessbrytande bestämmelser i lag och förordning, se bl.a. 10 kap. offentlighets- och sekretesslagen. Förbudet för svenska myndigheter enligt 19 § tredje stycket lagen (2011:000) om bistånd med indrivning inom Europeiska unionen att utnyttja sådana uppgifter som har inhämtats från en annan medlemsstat får emellertid till följd att en annan myndighet inte kan utnyttja uppgifterna i sin verksamhet i andra fall än som anges i 19 §, vilket innebär att sekretessbrytande regler i praktiken bara torde bli aktuella när en myndighet har rätt att ta del av uppgifter för sådana ändamål (jfr prop. 1990/91:131 s. 24 f).

Hänvisningarna i paragrafen har kompletterats med två nya punkter, *punkt 1* och *punkt 7*, som hänvisar till LÖHS respektive lagen om bistånd med indrivning inom Europeiska unionen.

10.9 Förslaget till lag om ändring i skatteförfarandelagen (2011:000)

46 kap.

Rubriken närmast före 4 §

Ett tillägg har gjorts med anledning av att 4 § inte längre ska gälla enbart överenskommelser, dvs. handräckningsavtal, konventioner etc., utan även vid bistånd som avses i indrivningsdirektivet.

4 §

Genom tillägget görs bestämmelsen tillämplig på säkerhetsåtgärder med stöd av indrivningsdirektivet. Någon ytterligare reglering behövs inte, eftersom åtgärderna enligt direktivet ska vidtas i enlighet med den anmodade statens lagstiftning och i överensstämmelse med dess administrativa praxis.

Ikraftträdande

Skatteförfarandelagen avses träda i kraft den 1 januari 2012.

I

(Lagstiftningsakter)

DIREKTIV

RÅDETS DIREKTIV 2010/24/EU

av den 16 mars 2010

om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som avser skatter, avgifter och andra åtgärder

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktions-sätt, särskilt artiklarna 113 och 115,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande ⁽¹⁾,med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommit-téns yttrande ⁽²⁾,

i enlighet med ett särskilt lagstiftningsförfarande, och

av följande skäl:

- (1) Ett ömsesidigt bistånd mellan medlemsstaterna för indrivning av varandras fordringar och unionens fordringar som avser vissa skatter och andra åtgärder bidrar till en väl fungerande inre marknad. Det säkerställer skatteneutralitet och har gjort det möjligt för medlemsstaterna att avlägsna diskriminerande skyddsåtgärder vid gränsöverskridande transaktioner som är avsedda att förebygga bedrägerier och budgetförluster.
- (2) Bestämmelser om ömsesidigt bistånd för indrivning föreskrevs för första gången i rådets direktiv 76/308/EEG av den 15 mars 1976 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar uppkomna till följd av verksamhet som utgör en del av finansieringssystemet för Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket och av

jordbruksavgifter och tullar samt med avseende på mer-värdeskatt ⁽³⁾. Det direktivet och de rättsakter som ändrade det kodifierades genom rådets direktiv 2008/55/EG av den 26 maj 2008 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som har avseende på vissa avgifter, tullar, skatter och andra åtgärder ⁽⁴⁾.

- (3) Trots att dessa bestämmelser var ett första steg mot förbättrade indrivningsförfaranden i unionen genom en tillnärmning av tillämpliga nationella bestämmelser har de emellertid visat sig vara otillräckliga för att tillgodose den inre marknadens krav så som den har utvecklats under de senaste 30 åren.
- (4) För att bättre slå vakt om medlemsstaternas ekonomiska intressen och den inre marknadens neutralitet är det nödvändigt att utvidga tillämpningsområdet för det ömsesidiga biståndet för indrivning till att även omfatta fordringar som avser skatter och avgifter som ännu inte omfattas av det ömsesidiga biståndet för indrivning, samtidigt som det för att kunna hantera det ökande antalet framställningar om bistånd och för att nå ett bättre resultat är det nödvändigt att effektivisera och förenkla tillämpningen av biståndet i praktiken. För att uppfylla dessa mål är det nödvändigt med omfattande anpassningar och enbart en ändring av det befintliga direktivet 2008/55/EG är inte tillräckligt. Detta bör därför upphävas och ersättas med en ny rättsakt som bygger på resultatet av direktiv 2008/55/EG, men som innehåller bestämmelser om tydligare och exaktare regler, då så är nödvändigt.
- (5) Genom tydligare regler skulle ett utökat informationsutbyte främjas mellan medlemsstaterna. De skulle även säkerställa att alla juridiska och fysiska personer i unionen omfattas, med beaktande av det hela tiden växande antalet juridiska konstruktioner, som inte bara omfattar traditionella konstruktioner som truster och stiftelser, utan även nya instrument som skattebetalare i medlemsstaterna kan inrätta. De skulle vidare göra det möjligt att beakta alla de former som de offentliga myndigheternas

⁽¹⁾ Yttrandet avgivet den 10 februari 2010 (ännu ej offentliggjort i EUT).

⁽²⁾ Yttrandet avgivet den 16 juli 2009 (ännu ej offentliggjort i EUT).

⁽³⁾ EGT L 73, 19.3.1976, s. 18.

⁽⁴⁾ EUT L 150, 10.6.2008, s. 28.

fordringar avseende skatter, tullar, avgifter, återbetalningar och interventioner kan ha, inklusive alla penningfordringar mot den berörda skattepliktiga personen eller mot en tredje part som ersätter den ursprungliga fordran. Tydligare bestämmelser är främst nödvändiga för att tydligare definiera alla berörda parter rättigheter och skyldigheter.

- (6) Detta direktiv bör inte påverka medlemsstaternas befogenhet att fastställa vilka indrivningsmetoder som ska förekomma i deras inhemska lagstiftning. Det är emellertid nödvändigt att säkerställa att varken skillnaderna mellan nationella lagstiftningar eller bristen på samordning mellan behöriga myndigheter förhindrar ett väl fungerande system för ömsesidigt bistånd enligt detta direktiv.
- (7) Det ömsesidiga biståndet kan bestå av följande: den anmodade myndigheten kan till den sökande myndigheten lämna de upplysningar som den senare behöver för att driva in fordringar som har uppstått i den sökande medlemsstaten samt delge gäldenären alla handlingar som gäller dessa fordringar och som har sitt ursprung i den sökande medlemsstaten. Den anmodade myndigheten kan även på begäran av den sökande myndigheten driva in de fordringar som har uppstått i den sökande medlemsstaten eller vidta säkerhetsåtgärder för att säkerställa indrivningen av dessa fordringar.
- (8) Antagande av ett enhetligt dokument som medger verkställighet i den anmodade medlemsstaten, liksom antagande av ett enhetligt standardformulär för delgivning av handlingar och beslut som gäller fordran, bör lösa problemen med erkännande och översättning av handlingar från en annan medlemsstat, vilka är en viktig orsak till de nuvarande biståndsbestämmelsernas ineffektivitet.
- (9) En rättslig grund för utbyte av upplysningar utan föregående begäran om en viss återbetalning av skatt bör upprättas. Av effektivitetsskäl bör det bli möjligt för skatttjänstemän i en medlemsstat att närvara eller medverka i administrativa utredningar i en annan medlemsstat. Ett mer direkt utbyte av upplysningar mellan förvaltningarna bör också föreskrivas för att påskynda och effektivisera biståndet.
- (10) Mot bakgrund av den ökade rörligheten på den inre marknaden och de begränsningar som införts genom fördraget eller annan lagstiftning beträffande de garantier som kan krävas av skattebetalare som inte är etablerade på det nationella territoriet, bör möjligheterna att begära indrivning eller säkerhetsåtgärder i en annan medlemsstat utvidgas. Eftersom en fordrans ålder är en avgörande faktor bör det vara möjligt för medlemsstaterna att begära ömsesidigt bistånd, även om inte alla inhemska indrivningsmetoder till fullo har uttömts, bland annat om tillämpningen av sådana förfaranden i den begärande medlemsstaten skulle medföra orimliga svårigheter.
- (11) En allmän skyldighet att översända begäran och handlingar i digitalt format och via ett elektroniskt nät samt noggranna bestämmelser om språk för begäran och handlingar bör göra det möjligt för medlemsstater att enklare och snabbare efterkomma begäran.
- (12) I samband med indrivningsförfarandet i den anmodade medlemsstaten kan den berörda personen bestrida fordran, delgivningen från myndigheterna i den begärande medlemsstaten eller det dokument som medger verkställighet. I sådana fall bör det föreskrivas att den berörda personen ska begära prövning vid behörig instans i den sökande medlemsstaten och att den anmodade myndigheten, såvida inte den sökande myndigheten begär annat, ska avbryta eventuella verkställighetsåtgärder som den inlett till dess att den sökande medlemsstatens behöriga myndighet har fattat ett beslut.
- (13) För att uppmuntra medlemsstaterna att avsätta tillräckliga resurser för indrivning av andra medlemsstaters fordringar bör den anmodade medlemsstaten ha möjlighet att ta ut kostnader relaterade till indrivningen av gäldenären.
- (14) Effektivitet skulle bäst kunna uppnås om den anmodade myndigheten, när den verkställer en begäran om bistånd, kan använda sig av de befogenheter den har enligt den nationella lagstiftning som gäller för fordringar på samma eller liknande skatter eller avgifter. I avsaknad av en liknande skatt eller avgift är det lämpligaste förfarandet det förfarande som föreskrivs i den anmodade medlemsstatens lagstiftning om fordringar avseende inkomstskatt. Denna användning av den nationella lagstiftningen bör i allmänhet inte tillämpas på den förmånsrätt som beviljats fordringar som uppkommit i den anmodade medlemsstaten. Det bör dock vara möjligt att utvidga förmånsrätten till fordringar från andra medlemsstater på grundval av en överenskommelse mellan de berörda medlemsstaterna.

- (15) När det gäller preskriptionstid är det nödvändigt att förenkla de gällande reglerna genom att föreskriva att den gällande lagstiftningen i den anmodade medlemsstaten i allmänhet reglerar hur preskriptionstider kan skjutas upp, avbrytas eller förlängas, med undantag för om det inte är möjligt att skjuta upp, avbryta eller förlänga preskriptionstiden enligt den gällande lagstiftningen i den staten.
- (16) Effektiviteten kräver att upplysningar som lämnats inom ramen för det ömsesidiga biståndet får användas i den medlemsstat som erhåller upplysningar för andra ändamål än de som anges i detta direktiv, om detta är tillåtet enligt den nationella lagstiftningen i både den medlemsstat som tillhandahåller upplysningarna och den medlemsstat som erhåller upplysningarna.
- (17) Detta direktiv bör inte hindra fullgörandet av skyldigheter till följd av bilaterala eller multilaterala överenskommelser eller uppgörelser om att lämna ett vidare bistånd.
- (18) De åtgärder som är nödvändiga för att genomföra detta direktiv bör antas i enlighet med rådets beslut 1999/468/EG av den 28 juni 1999 om de förfaranden som skall tillämpas vid utövandet av kommissionens genomförandebefogenheter ⁽¹⁾.
- (19) I enlighet med punkt 34 i det interinstitutionella avtalet om bättre lagstiftning uppmantras medlemsstaterna att för egen del och i unionens intresse upprätta egna tabeller som så långt det är möjligt visar överensstämmelsen mellan detta direktiv och införlivandeåtgärderna samt att offentliggöra dessa tabeller.
- (20) Eftersom målen för detta direktiv, nämligen att föreskriva ett enhetligt system för bistånd för indrivning på den inre marknaden, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och de därför, på grund av den enhetlighet, ändamålsenlighet och effektivitet som krävs, bättre kan uppnås på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.
- (21) Detta direktiv står i överensstämmelse med de grundläggande rättigheter och principer som erkänns särskilt i

Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 1

Syfte

Detta direktiv fastställer de bestämmelser enligt vilka medlemsstaterna ska ge bistånd för indrivning i en medlemsstat av de fordringar som avses i artikel 2 och som uppstår i en annan medlemsstat.

Artikel 2

Tillämpningsområde

1. Detta direktiv ska gälla för fordringar som avser
 - a) alla skatter och avgifter som tas ut av en medlemsstat eller på en medlemsstats vägnar eller av dess territoriella eller administrativa enheter, inbegripet de lokala myndigheterna, eller på deras vägnar eller på unionens vägnar,
 - b) återbetalning, intervention och andra åtgärder som ingår i systemet för hel- eller delfinansiering från Europeiska garantifonden för jordbruket och Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling, inbegripet de belopp som ska upp bäras i samband med dessa åtgärder,
 - c) avgifter och andra pålagor inom ramen för den gemensamma organisationen av marknaden för socker.
2. Tillämpningsområdet för detta direktiv ska även omfatta
 - a) administrativa påföljder, böter, avgifter och tilläggsavgifter som avser fordringar för vilka ömsesidigt bistånd kan begäras i enlighet med punkt 1 och som tagits ut av de förvaltningsmyndigheter som är behöriga att ta ut de berörda skatterna eller avgifterna, eller genomföra administrativa utredningar som rör dem, eller som bekräftats av administrativa eller rättsliga organ på begäran av dessa förvaltningsmyndigheter,

⁽¹⁾ EGT L 184, 17.7.1999, s. 23.

b) avgifter för intyg och liknande handlingar som utfärdas i samband med administrativa förfaranden som avser skatter eller avgifter,

c) räntor och kostnader som avser de fordringar för vilka ömsesidigt bistånd kan begäras i enlighet med punkt 1 eller led a eller b i den här punkten.

3. Detta direktiv ska inte gälla för

a) obligatoriska socialavgifter som ska betalas till en medlemsstat eller en medlemsstats territoriella enheter, eller till of-
fentligrättsliga socialförsäkringsinstitutioner,

b) avgifter som inte avses i punkt 2,

c) avgifter av avtalsmässig karaktär, t.ex. betalning för allmän-
nyttiga tjänster,

d) straffrättsliga påföljder som utdöms på grundval av allmänt
åtal eller andra straffrättsliga påföljder som inte omfattas av
punkt 2 a.

Artikel 3

Definitioner

I detta direktiv gäller följande definitioner:

a) *sökande myndighet*: ett centralt kontaktkontor, ett kontaktkontor eller ett kontaktorgan i en medlemsstat som begär bistånd som avser en fordran enligt artikel 2.

b) *anmodad myndighet*: ett centralt kontaktkontor, ett kontaktkontor eller ett kontaktorgan i en medlemsstat som tar emot en begäran om bistånd.

c) *person*:

i) en fysisk person,

ii) en juridisk person,

iii) om gällande lagstiftning medger det, en sammanslutning av personer som har befogenhet att utföra rättshandlingar men som inte har en juridisk persons rättsställning, eller

iv) varje annan juridisk konstruktion, oavsett slag eller form, och oavsett om den har status som juridisk person eller ej, som äger eller förvaltar tillgångar som, inklusive inkomster

som härrör därifrån, omfattas av en skatt som täcks av detta direktiv.

d) *på elektronisk väg*: med hjälp av elektronisk utrustning för behandling, inbegripet digital signalkomprimering, och lagring av information, via kabel, radio, optisk teknik eller andra elektromagnetiska medel.

e) *CCN-nätet*: den gemensamma plattform, som bygger på Gemensamma kommunikationsnätet (CCN), vilken unionen har utformat för att säkerställa all överföring på elektronisk väg mellan behöriga myndigheter på området för tull och beskattning.

Artikel 4

Organisation

1. Varje medlemsstat ska senast den 20 maj 2010 informera kommissionen om den eller de myndigheter som är behöriga för tillämpningen av detta direktiv (nedan kallad *den behöriga myndigheten*) och ska utan dröjsmål underrätta kommissionen om eventuella ändringar.

Kommissionen ska göra informationen tillgänglig för övriga medlemsstater och offentliggöra en förteckning över medlemsstaternas behöriga myndigheter i *Europeiska unionens officiella tidning*.

2. Den behöriga myndigheten ska utse ett centralt kontaktkontor, vilket ska ha huvudansvaret för kontakter med andra medlemsstater när det gäller ömsesidigt bistånd som omfattas av detta direktiv.

Det centrala kontaktkontoret får även utses till att ansvara för kontakterna med kommissionen.

3. Den behöriga myndigheten i varje medlemsstat får utse kontaktkontor som ska ansvara för kontakterna med andra medlemsstater i fråga om ömsesidigt bistånd som gäller en eller flera specifika typer eller kategorier av de skatter och avgifter som avses i artikel 2.

4. Den behöriga myndigheten i varje medlemsstat får utse andra kontor än det centrala kontaktkontoret eller kontaktkontoret till kontaktorgan. Kontaktorganen ska begära eller bevilja ömsesidigt bistånd enligt detta direktiv inom ramen för sin särskilda territoriella eller operativa behörighet.

5. Om ett kontaktkontor eller ett kontaktorgan tar emot en begäran om ömsesidigt bistånd som kräver att det agerar utom ramen för den behörighet som tilldelats det ska det utan dröjsmål överlämna denna begäran till det behöriga kontoret eller organet, om detta är känt, eller till det centrala kontaktkontoret, och underrätta den begärande myndigheten.

6. Den behöriga myndigheten i varje medlemsstat ska informera kommissionen om sitt centrala kontaktkontor och alla kontaktkontor eller kontaktorgan som den har utsett. Kommissionen ska göra denna information tillgänglig för medlemsstaterna.

7. Varje kontakt ska tas av det centrala kontaktkontoret eller på dess vägnar eller, från fall till fall, med dess samtycke, och det centrala kontaktkontoret ska säkerställa en effektiv kommunikation.

KAPITEL II

UTBYTE AV UPPLYSNINGAR

Artikel 5

Begäran om upplysningar

1. På begäran av den sökande myndigheten ska den anmodade myndigheten tillhandahålla alla upplysningar som kan förutses vara relevanta för den sökande myndigheten vid indrivningen av dess fordringar enligt artikel 2.

I syfte att tillhandahålla dessa upplysningar ska den anmodade myndigheten se till att de administrativa utredningar genomförs som krävs för att erhålla dem.

2. Den anmodade myndigheten ska inte vara skyldig att tillhandahålla upplysningar

- a) som den inte skulle kunna erhålla för att driva in liknande fordringar som uppstår i den anmodade medlemsstaten,
- b) som skulle avslöja affärs- och industrihemligheter eller yrkeshemligheter,
- c) som om de yppas skulle kunna vara till skada för säkerheten eller strida mot allmän ordning i den anmodade medlemsstaten.

3. Under inga omständigheter får punkt 2 tolkas så att den tillåter en medlemsstats anmodade myndighet att vägra att

lämna upplysningar enbart på grund av att dessa upplysningar innehas av en bank, ett annat finansinstitut, en förvaltare eller en person som agerar i egenskap av ombud eller förvaltare, eller på grund av att upplysningarna rör ägarintressen i en person.

4. Den anmodade myndigheten ska underrätta den sökande myndigheten om skälen till att den inte efterkommer en begäran om upplysningar.

Artikel 6

Utbyte av upplysningar utan föregående begäran

Om en återbetalning av skatter eller avgifter, utom mervärdesskatt, hänför sig till en person som är etablerad eller som har hemvist i en annan medlemsstat, får den medlemsstat från vilken återbetalningen ska ske underrätta etablerings- eller hemvistmedlemsstaten om den kommande återbetalningen.

Artikel 7

Närvaro vid myndigheter och medverkan i administrativa utredningar

1. I syfte att främja det ömsesidiga bistånd som föreskrivs i detta direktiv får tjänstemän som bemyndigats av den sökande myndigheten, efter överenskommelse mellan den sökande myndigheten och den anmodade myndigheten och i enlighet med de bestämmelser som den anmodade myndigheten fastställt,

- a) närvara på de kontor där förvaltningsmyndigheterna i den anmodade medlemsstaten utför sina arbetsuppgifter,
- b) närvara vid de administrativa utredningar som utförs på den anmodade medlemsstatens territorium,
- c) bistå de behöriga tjänstemännen i den anmodade medlemsstaten under domstolsförfaranden i den medlemsstaten.

2. Om det är tillåtet enligt den gällande lagstiftningen i den anmodade medlemsstaten kan det i den överenskommelse som avses i punkt 1 b föreskrivas att tjänstemän från den begärande medlemsstaten får höra enskilda personer och granska handlingar.

3. De tjänstemän som av den sökande myndigheten har bemyndigats att tillämpa de möjligheter som punkterna 1 och 2 erbjuder ska alltid kunna visa upp ett skriftligt tillstånd som anger deras identitet och befattning.

KAPITEL III

BISTÅND FÖR DELGIVNING AV HANDLINGAR

Artikel 8

Begäran om delgivning av vissa handlingar rörande fordringar

1. Den anmodade myndigheten ska på begäran av den sökande myndigheten delge mottagaren alla handlingar, inbegripet de som är av juridisk karaktär, från den sökande medlemsstaten vilka rör en fordran enligt artikel 2 eller indrivning av en sådan.

Begäran om delgivning ska åtföljas av ett standardformulär med åtminstone följande uppgifter:

- a) Namn, adress och andra uppgifter som är relevanta för identifiering av mottagaren.
- b) Syftet med delgivningen och den tidsfrist inom vilken delgivningen ska utföras.
- c) En beskrivning av den bifogade handlingen samt den berörda fordrans art och belopp.
- d) Namn, adress och andra kontaktuppgifter avseende
 - i) det kontor som är ansvarigt för den bifogade handlingen och, om detta inte är detsamma,
 - ii) det kontor som kan lämna ytterligare upplysningar om den delgivna handlingen eller om möjligheterna att bestrida betalningsskyldigheten.

2. Den sökande myndigheten ska begära delgivning enligt denna artikel endast när den inte kan utföra delgivningen i enlighet med gällande bestämmelser för delgivning av den berörda handlingen i den sökande medlemsstaten, eller när sådan delgivning skulle medföra orimliga svårigheter.

3. Den anmodade myndigheten ska omedelbart underrätta den sökande myndigheten om de åtgärder som vidtagits med anledning av dess begäran om delgivning, särskilt om vilket datum handlingen delgavs mottagaren.

Artikel 9

Delgivningssätt

1. Den anmodade myndigheten ska säkerställa att delgivning i den anmodade medlemsstaten utförs i enlighet med den anmodade medlemsstatens gällande nationella lagstiftning, förordningar och administrativa praxis.

2. Punkt 1 ska inte påverka annan typ av delgivning som genomförs av en behörig myndighet i den sökande medlemsstaten i enlighet med de bestämmelser som gäller i den medlemsstaten.

En behörig myndighet etablerad i den sökande medlemsstaten får delge alla handlingar direkt med rekommenderad post eller på elektronisk väg till en person som befinner sig på en annan medlemsstats territorium.

KAPITEL IV

INDRIVNING ELLER SÄKERHETSÅTGÄRDER

Artikel 10

Begäran om indrivning

1. Den anmodade myndigheten ska på begäran av den sökande myndigheten driva in fordringar som omfattas av ett dokument som medger verkställighet i den sökande medlemsstaten.

2. Så snart den sökande myndigheten erhåller relevanta upplysningar om det ärende som ligger till grund för begäran om indrivning ska den vidarebefordra dessa till den anmodade myndigheten.

Artikel 11

Villkor för en begäran om indrivning

1. Den sökande myndigheten får inte begära indrivning om och så länge som fordran och/eller det dokument som medger dess verkställighet i den sökande medlemsstaten bestrids i den medlemsstaten, med undantag för de fall då artikel 14.4 tredje stycket tillämpas.

2. Innan den sökande myndigheten begär indrivning ska de lämpliga indrivningsförfaranden som finns i den sökande medlemsstaten tillämpas, utom i följande fall:

- a) Om det är uppenbart att det inte finns några tillgångar för indrivning i den sökande medlemsstaten eller att dessa förfaranden inte kommer att leda till att hela beloppet betalas, och den sökande myndigheten har särskilda upplysningar som visar att den berörda personen har tillgångar i den anmodade medlemsstaten.
- b) Om tillämpningen av sådana förfaranden i den sökande medlemsstaten skulle medföra orimliga svårigheter.

Artikel 12

Dokument som medger verkställighet i den anmodade medlemsstaten och andra bifogade handlingar

1. En begäran om indrivning ska åtföljas av ett enhetligt dokument som medger verkställighet i den anmodade medlemsstaten.

Detta enhetliga dokument som medger verkställighet i den anmodade medlemsstaten ska motsvara huvudinnehållet i det ursprungliga dokument som medger verkställighet och utgöra den enda grundvalen för indrivningen och de säkerhetsåtgärder som vidtas i den anmodade medlemsstaten. Det ska inte bli föremål för någon form av åtgärd för erkännande, komplettering eller ersättande i den medlemsstaten.

Det enhetliga dokument som medger verkställighet ska innehålla åtminstone följande information:

- a) Uppgifter som är relevanta för identifiering av det ursprungliga dokumentet som medger verkställighet, en beskrivning av fordran, inbegripet dess art, vilken period den omfattar, eventuella datum av betydelse för verkställighetsförfarandet samt fordrans storlek och dess olika delar såsom kapital, upplupen ränta m.m.
- b) Namn och andra uppgifter som är relevanta för identifiering av gäldenären.
- c) Namn, adress och andra kontaktuppgifter avseende
 - i) det kontor som är ansvarigt för fastställandet av fordran och, om detta inte är detsamma,
 - ii) det kontor som kan lämna ytterligare upplysningar om fordran eller möjligheterna att bestrida betalningsskyldigheten.

2. En begäran om indrivning av en fordran får åtföljas av andra handlingar som avser fordran och som utfärdats i den sökande medlemsstaten.

Artikel 13

Verkställighet av begäran om indrivning

1. När det gäller indrivningen i den anmodade medlemsstaten ska varje fordran för vilken indrivning begärts behandlas som om den var den anmodade medlemsstatens fordran, om inte annat föreskrivs i detta direktiv. Den anmodade myndigheten ska utnyttja sina befogenheter och förfaranden enligt den anmodade medlemsstatens lagar, förordningar eller administrativa bestämmelser för fordringar som avser samma eller, i avsaknad av detta, en liknande skatt eller avgift, om inte annat föreskrivs i detta direktiv.

Om den anmodade myndigheten anser att samma eller liknande skatter eller avgifter inte tas ut på dess territorium ska den utnyttja sina befogenheter och förfaranden enligt den anmodade medlemsstatens lagar, förordningar eller administrativa bestämmelser för fordringar som avser inkomstskatt, om inte annat föreskrivs i detta direktiv.

Den anmodade medlemsstaten ska inte vara skyldig att bevilja andra medlemsstaters fordringar den förmånsrätt som ges liknande fordringar som uppkommer i den medlemsstaten, om inte annat har överenskommit mellan de berörda medlemsstaterna eller föreskrivs i den anmodade medlemsstatens lagstiftning. En medlemsstat som beviljar förmånsrätt för en annan medlemsstats fordringar får inte vägra att bevilja samma förmånsrätt för andra medlemsstaters samma eller liknande fordringar, på samma villkor.

Den anmodade medlemsstaten ska driva in fordran i den egna valutan.

2. Den anmodade myndigheten ska snarast underrätta den sökande myndigheten om eventuella åtgärder som vidtagits med anledning av begäran om indrivning.

3. Från den dag då begäran om indrivning tas emot ska den anmodade myndigheten ta ut ränta för sen betalning i enlighet med den anmodade medlemsstatens gällande lagar, förordningar och administrativa bestämmelser.

4. Den anmodade myndigheten får, om den anmodade medlemsstatens gällande lagar, förordningar eller administrativa bestämmelser så medger, bevilja gäldenären betalningsuppskov eller godkänna ett avbetalningsförfarande och ta ut ränta för detta. Den ska därefter informera den sökande myndigheten om varje sådant beslut.

5. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 20.1 ska den anmodade myndigheten till den sökande myndigheten överföra det fordringsbelopp som den har drivit in samt den ränta som avses i punkterna 3 och 4 i den här artikeln.

Artikel 14

Tvister

1. Tvister avseende fordran, det ursprungliga dokument som medger verkställighet i den sökande medlemsstaten eller det enhetliga dokument som medger verkställighet i den anmodade medlemsstaten och tvister avseende giltigheten av en delgivning som gjorts av en behörig myndighet i den sökande medlemsstaten ska prövas av den sökande medlemsstatens behöriga instanser. Om fordran, det ursprungliga dokument som medger verkställighet i den sökande medlemsstaten eller det enhetliga dokument som medger verkställighet i den anmodade medlemsstaten i samband med indrivning bestrids av en berörd part ska den anmodade myndigheten informera den berörda parten om att eventuell talan ska väckas vid behörig instans i den sökande medlemsstaten i enlighet med den lagstiftning som gäller där.

2. Tvister som rör verkställighetsåtgärder som vidtagits i den anmodade medlemsstaten eller giltigheten av en delgivning som utförts av en behörig myndighet i den anmodade medlemsstaten ska prövas av den behöriga instansen i den medlemsstaten i enlighet med dess lagar och förordningar.

3. Om ett sådant ärende som avses i punkt 1 har förts inför den behöriga instansen i den sökande medlemsstaten ska den sökande myndigheten underrätta den anmodade myndigheten om detta och meddela vilka delar av fordran som inte bestrids.

4. Så snart den anmodade myndigheten har erhållit de upplysningar som avses i punkt 3, antingen från den sökande myndigheten eller från den berörda parten, ska den skjuta upp verkställandet av den del av fordran som bestrids, i avvaktan på det beslut som den behöriga instansen fattar i detta ärende, såvida inte den sökande myndigheten begär något annat enligt tredje stycket i den här punkten.

På begäran av den sökande myndigheten, eller om den anmodade myndigheten annars bedömer det nödvändigt, och utan att det påverkar tillämpningen av artikel 16, får den anmodade myndigheten vidta säkerhetsåtgärder för att säkerställa indrivningen, om gällande lagar eller förordningar i den anmodade medlemsstaten medger ett sådant förfarande.

Den sökande myndigheten får i enlighet med gällande lagar, förordningar och administrativ praxis i den sökande medlemsstaten be den anmodade myndigheten att driva in en fordran som bestrids eller en bestridd del av en fordran om gällande lagar, förordningar och administrativ praxis i den anmodade medlemsstaten tillåter en sådan åtgärd. En sådan begäran ska vara motiverad. Om ärendet senare avgörs till gäldenärens fördel ska den sökande myndigheten ansvara för återbetalningen av hela det indrivna beloppet och eventuell ersättning som följer av gällande lagstiftning i den anmodade medlemsstaten.

Om ett förfarande för ömsesidig överenskommelse har inletts av den sökande eller den anmodade medlemsstatens behöriga myndigheter och om resultatet av förfarandet kan påverka fordran med avseende på vilken bistånd har begärts ska indrivningsåtgärderna skjutas upp eller stoppas till dess att det förfarandet har avslutats, såvida det inte rör ett fall med omedelbar brådska på grund av bedrägeri eller insolvens. Om indrivningsåtgärderna skjuts upp eller stoppas ska andra stycket tillämpas.

Artikel 15

Ändring eller återkallelse av begäran om bistånd för indrivning

1. Den sökande myndigheten ska omedelbart underrätta den anmodade myndigheten om eventuell senare ändring eller återkallelse av dess begäran om indrivning och ange skälen för denna ändring eller detta tillbakadragande.

2. Om ändringen av begäran orsakats av ett beslut av den behöriga instans som avses i artikel 14.1 ska den sökande myndigheten översända detta beslut tillsammans med ett reviderat enhetligt dokument som medger verkställighet i den anmodade medlemsstaten. Den anmodade myndigheten ska därefter fortsätta med ytterligare indrivningsåtgärder på grundval av det reviderade dokumentet.

Den indrivning eller de säkerhetsåtgärder som redan vidtagits på grundval av det ursprungliga enhetliga dokument som medger verkställighet i den anmodade medlemsstaten kan fortsätta på grundval av det reviderade dokumentet, såvida inte ändringen av begäran beror på att det ursprungliga dokument som medgav verkställighet i den sökande medlemsstaten eller det ursprungliga enhetliga dokument som medgav verkställighet i den anmodade staten förklarats ogiltigt.

Artiklarna 12 och 14 är tillämpliga med avseende på det reviderade dokumentet.

Artikel 16

Begäran om säkerhetsåtgärder

1. På begäran av den sökande myndigheten ska den anmodade myndigheten vidta säkerhetsåtgärder, ifall detta är tillåtet enligt dess nationella lagstiftning och är i överensstämmelse med dess administrativa praxis, för att säkerställa indrivning om en fordran eller det dokument som möjliggör verkställighet i den sökande medlemsstaten är bestridd när begäran görs eller om fordran ännu inte är föremål för ett dokument som medger verkställighet i den sökande medlemsstaten, om säkerhetsåtgärder också är möjliga i en liknande situation enligt nationell lagstiftning och administrativ praxis i den sökande medlemsstaten.

Den handling som utfärdats för att medge säkerhetsåtgärder i den sökande medlemsstaten, och som avser den fordran för vilken ömsesidigt bistånd begärs ska, i förekommande fall, bifogas begäran om säkerhetsåtgärder i den anmodade medlemsstaten. Denna handling ska inte bli föremål för någon åtgärd för erkännande, komplettering eller ersättande i den anmodade medlemsstaten.

2. Begäran om säkerhetsåtgärder får åtföljas av andra handlingar som avser fordran och som utfärdats i den begärande medlemsstaten.

Artikel 17

Regler som gäller för begäran om säkerhetsåtgärder

I syfte att genomföra artikel 16 ska artiklarna 10.2, 13.1, 13.2, 14 och 15 gälla i tillämpliga delar.

Artikel 18

Begränsningar av den anmodade myndighetens skyldigheter

1. Den anmodade myndigheten ska inte vara skyldig att bevilja bistånd enligt artiklarna 10-16 om indrivningen av fordran på grund av gäldenärens situation skulle förorsaka allvarliga ekonomiska eller sociala svårigheter i den anmodade medlemsstaten, om gällande lagar, förordningar och administrativ praxis i den medlemsstaten tillåter ett sådant undantag för nationella fordringar.

2. Den anmodade myndigheten ska inte vara skyldig att bevilja det bistånd som avses i artiklarna 5 och 7-16 om den

ursprungliga begäran om bistånd enligt artikel 5, 7, 8, 10 eller 16 görs för fordringar som är äldre än fem år, beräknat från den dag då fordran skulle ha betalats i den sökande medlemsstaten till den dag den ursprungliga begäran om bistånd gjordes.

Om emellertid en fordran eller det ursprungliga dokument som medger verkställighet i den sökande medlemsstaten bestrids, ska femårsperioden anses börja den dag då det i den sökande medlemsstaten fastställs att fordran eller dokumentet som medger verkställighet inte längre får bestridas.

Dessutom ska femårsperioden anses börja den dag då hela betalningsfristen löper ut, i de fall de behöriga myndigheterna i den sökande medlemsstaten beviljar betalningsuppskov eller en avbetalningsplan.

I dessa fall ska den anmodade myndigheten dock inte vara skyldig att bevilja bistånd vad avser fordringar som är äldre än tio år, beräknat från den dag då fordran skulle ha betalats i den sökande medlemsstaten.

3. En medlemsstat ska inte vara skyldig att bevilja bistånd om det totala beloppet på de fordringar som omfattas av detta direktiv och för vilka bistånd begärs är mindre än 1 500 EUR.

4. Den anmodade myndigheten ska underrätta den sökande myndigheten om sina skäl till att inte efterkomma dess begäran om bistånd.

Artikel 19

Preskriptionsfrågor

1. Frågor avseende preskription ska uteslutande regleras av gällande lagstiftning i den sökande medlemsstaten.

2. När det gäller att skjuta upp, avbryta eller förlänga preskriptionstider ska alla åtgärder som vidtas av den anmodade myndigheten, eller på dennas vägnar, för att driva in fordringar till följd av en begäran om bistånd som leder till att preskriptionstiden skjuts upp, avbryts eller förlängs i enlighet med gällande lagstiftning i den anmodade medlemsstaten, anses ha samma verkan i den sökande medlemsstaten, under förutsättning att motsvarande verkan föreskrivs enligt gällande lagstiftning i den sökande medlemsstaten.

Om det inte är möjligt att skjuta upp, avbryta eller förlänga preskriptionstiden enligt gällande lagstiftning i den anmodade medlemsstaten ska alla åtgärder som vidtas av den anmodade myndigheten, eller på dennas vägnar, för att driva in fordringar till följd av en begäran om bistånd som, om de hade vidtagits av den sökande myndigheten eller på dennas vägnar i dess medlemsstat, skulle ha lett till att preskriptionstiden uppskötts, avbröts eller förlängdes i enlighet med gällande lagstiftning i den sökande medlemsstaten, anses ha vidtagits i den senare medlemsstaten vad gäller denna verkan.

Första och andra styckena ska inte påverka den sökande medlemsstatens behöriga myndigheters rätt att vidta åtgärder för att skjuta upp, avbryta eller förlänga preskriptionstiden i enlighet med gällande lagstiftning i den medlemsstaten.

3. Den sökande myndigheten och den anmodade myndigheten ska informera varandra om eventuella åtgärder som avbryter, skjuter upp eller förlänger preskriptionstiden för den fordran för vilken indrivning eller säkerhetsåtgärder begärts, eller som skulle kunna få denna verkan.

Artikel 20

Kostnader

1. Utöver de belopp som avses i artikel 13.5 ska den anmodade myndigheten eftersträva att från den berörda personen driva in och behålla alla kostnader den ådrar sig i samband med indrivningen, i enlighet med den anmodade medlemsstatens lagar och förordningar.

2. Medlemsstaterna ska ömsesidigt avstå från alla krav på ersättning för de kostnader som uppstått genom det ömsesidiga bistånd de ger varandra vid tillämpningen av detta direktiv.

När indrivning innebär ett särskilt problem, är förbunden med mycket stora kostnader eller avser organiserad brottslighet, får den sökande och den anmodade myndigheten emellertid komma överens om ersättning som är anpassad till det enskilda fallet.

3. Trots vad som sägs i punkt 2 ska den sökande medlemsstaten förbli betalningsskyldig gentemot den anmodade medlemsstaten för alla kostnader eller förluster som uppstår på

grund av åtgärder som bedöms vara ogrundade, antingen vad gäller fordrans riktighet, eller giltigheten hos det dokument som medger verkställighet och/eller säkerhetsåtgärder och som utfärdats av den sökande myndigheten.

KAPITEL V

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER FÖR ALLA TYPER AV BEGÄRAN OM BISTÅND

Artikel 21

Standardformulär och kommunikationsmedel

1. En begäran om upplysningar enligt artikel 5.1, en begäran om delgivning enligt artikel 8.1, en begäran om indrivning enligt artikel 10.1 eller en begäran om säkerhetsåtgärder enligt artikel 16.1 ska skickas på elektronisk väg med hjälp av ett standardformulär, såvida detta inte är ogenomförbart av tekniska skäl. Dessa formulär ska också i möjligaste mån användas för alla andra meddelanden som rör begäran.

Det enhetliga dokument som medger verkställighet i den anmodade medlemsstaten, det dokument som medger säkerhetsåtgärder i den sökande medlemsstaten och övriga handlingar enligt artiklarna 12 och 16 ska också skickas elektroniskt, såvida detta inte är ogenomförbart av tekniska skäl.

I tillämpliga fall kan standardformulären åtföljas av rapporter, förklaringar och eventuella andra handlingar, eller bestyrkta kopior av eller utdrag ur dessa, vilka också ska skickas elektroniskt, såvida detta inte är ogenomförbart av tekniska skäl.

Standardformulär och elektronisk kommunikation får också användas för utbyte av upplysningar i enlighet med artikel 6.

2. Punkt 1 ska inte gälla de upplysningar och den dokumentation som erhålls genom närvaro vid myndigheter i en annan medlemsstat eller genom deltagande i administrativa utredningar i en annan medlemsstat i enlighet med artikel 7.

3. Om kommunikationen inte sker på elektronisk väg eller genom användning av standardformulär ska detta inte påverka giltigheten av de erhållna upplysningarna eller av de åtgärder som vidtas för att efterkomma en begäran om bistånd.

Artikel 22

Språkbestämmelser

1. Varje begäran om bistånd, standardformulär för delgivning och enhetliga dokument som medger verkställighet i den anmodade medlemsstaten ska översändas på eller åtföljas av en översättning till det officiella språket, eller ett av de officiella språken, i den anmodade medlemsstaten. Det faktum att vissa delar av dessa är skrivna på ett annat språk än det officiella språket eller ett av de officiella språken i den anmodade medlemsstaten ska inte påverka deras giltighet eller giltigheten av förfarandet om detta andra språk är ett språk som de berörda medlemsstaterna har enats om.

2. Handlingar för vilka delgivning begärs i enlighet med artikel 8 får skickas till den anmodade myndigheten på ett officiellt språk i den sökande medlemsstaten.

3. Om en begäran åtföljs av andra handlingar än de som avses i punkterna 1 och 2 får den anmodade myndigheten vid behov begära att den sökande myndigheten översätter dessa handlingar till det officiella språket, eller ett av de officiella språken, i den anmodade medlemsstaten, eller till ett annat språk som de berörda medlemsstaterna enats om bilateralt.

Artikel 23

Utlämnande av uppgifter och dokument

1. Alla upplysningar, oavsett form, som tillhandahålls vid tillämpning av detta direktiv ska omfattas av sekretess och åtnjuta det skydd som liknande upplysningar ges enligt den nationella lagstiftningen i den mottagande medlemsstaten.

Sådana upplysningar får användas i syfte att vidta verkställighets- eller säkerhetsåtgärder som avser fordringar som omfattas av detta direktiv. De får även användas för fastställelse och verkställighet av obligatoriska socialavgifter.

2. Personer som är vederbörligen ackrediterade av Europeiska kommissionens ackrediteringsmyndighet för säkerhet kan få tillgång till dessa upplysningar endast i den utsträckning det är nödvändigt för drift, underhåll och utveckling av CCN-nätet.

3. Den medlemsstat som tillhandahåller upplysningarna ska tillåta att de utnyttjas för andra ändamål än de som anges i punkt 1 i den medlemsstat som tar emot upplysningar, om upplysningarna får användas för liknande ändamål enligt lagstiftningen i den medlemsstat som tillhandahåller upplysningarna.

4. Om den sökande eller den anmodade myndigheten anser att upplysningar som har erhållits vid tillämpning av detta direktiv sannolikt kan vara till nytta för en tredje medlemsstat för de syften som avses i punkt 1, får den lämna dessa upplysningar till den medlemsstaten under förutsättning att detta överlämnande överensstämmer med de bestämmelser och de förfaranden som fastställs i detta direktiv. Den ska underrätta den medlemsstat från vilken uppgifterna härrör om sin avsikt att utbyta dessa uppgifter med en tredje medlemsstat. Den medlemsstat från vilken uppgifterna härrör kan motsätta sig ett sådant utbyte av uppgifter inom tio arbetsdagar från den dag som den mottog meddelandet från den medlemsstat som önskar utbyta uppgifterna.

5. Tillstånd att använda uppgifter i enlighet med punkt 3 som har tillhandahållits i enlighet med punkt 4 kan endast beviljas av den medlemsstat från vilken uppgifterna härrör.

6. Upplysningar, oavsett form, som tillhandahålls vid tillämpning av detta direktiv får åberopas eller användas som bevisning av alla myndigheter i den mottagande medlemsstaten, på samma grund som liknande upplysningar som har erhållits i den medlemsstaten.

KAPITEL VI

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 24

Tillämpning av andra överenskommelser om bistånd

1. Detta direktiv ska inte påverka fullgörandet av skyldigheter till följd av bilaterala eller multilaterala överenskommelser eller ordningar om att lämna ett vidare bistånd, vilket inbegriper delgivning av rättsliga eller utomrättsliga handlingar.

2. När medlemsstaterna ingår sådana bilaterala eller multilaterala överenskommelser eller ordningar i frågor som omfattas av detta direktiv, utom när det gäller enskilda fall, ska de så snart som möjligt underrätta kommissionen om detta. Kommissionen ska i sin tur underrätta de övriga medlemsstaterna.

3. När medlemsstaterna tillhandahåller ett sådant större mått av ömsesidigt bistånd i enlighet med en bilateral eller multilateral överenskommelse eller ordning kan de använda nätet för elektronisk kommunikation och de standardformulär som antagits för tillämpningen av detta direktiv.

*Artikel 25***Kommittéförfarande**

1. Kommissionen ska biträdas av indrivningskommittén.
2. När det hänvisas till denna punkt ska artiklarna 5 och 7 i beslut 1999/468/EG tillämpas.

Den tidsfrist som avses i artikel 5.6 i beslut 1999/468/EG ska vara tre månader.

*Artikel 26***Genomförandebestämmelser**

Kommissionen ska i enlighet med förfarandet i artikel 25.2 anta närmare föreskrifter för genomförandet av artiklarna 4.2, 4.3 och 4.4, 5.1, 8, 10, 12.1, 13.2, 13.3, 13.4 och 13.5, 15, 16.1 och 21.1.

I dessa föreskrifter ska åtminstone följande anges:

- a) Praktiska arrangemang för organisering av kontakterna mellan de centrala kontaktkontoren, de andra kontaktkontoren och de kontaktorgan som avses i artikel 4.2, 4.3 och 4.4 i de olika medlemsstaterna samt kontakterna med kommissionen.
- b) Med vilka kommunikationsmedel meddelanden mellan myndigheterna får sändas.
- c) Format och andra detaljer för de standardformulär som ska användas vid tillämpningen av artiklarna 5.1, 8, 10.1, 12.1 och 16.1.
- d) Föreskrifter om omräkning av de belopp som ska drivas in och överföring av belopp som drivits in.

*Artikel 27***Rapportering**

1. Varje medlemsstat ska senast den 31 mars varje år meddela kommissionen följande:
 - a) Antalet framställningar om upplysningar, delgivning och indrivning eller säkerhetsåtgärder som den skickar till varje anmodad medlemsstat och som den tar emot från varje sökande medlemsstat per år.
 - b) Beloppet på de fordringar man begär bistånd för indrivning och de belopp som drivs in.
2. Medlemsstaterna får också tillhandahålla alla andra upplysningar som kan vara av värde för utvärderingen av det ömsesidiga bistånd som lämnas enligt detta direktiv.

3. Kommissionen ska till Europaparlamentet och rådet vart femte år lämna en rapport om hur den ordning som inrättas genom detta direktiv fungerar.

*Artikel 28***Införlivande**

1. Medlemsstaterna ska senast den 31 december 2011 anta och offentliggöra de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De ska omedelbart underrätta kommissionen om detta.

De ska tillämpa dessa bestämmelser från och med den 1 januari 2012.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

*Artikel 29***Upphävande av direktiv 2008/55/EG**

Direktiv 2008/55/EG ska upphöra att gälla från och med den 1 januari 2012.

Hänvisningar till det upphävda direktivet ska anses som hänvisningar till det här direktivet.

*Artikel 30***Ikraftträdande**

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

*Artikel 31***Adressater**

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den 16 mars 2010.

På rådets vägnar

E. SALGADO

Ordförande

Promemorians författningsförslag

Förslag till lag om bistånd med indrivning m.m. inom Europeiska unionen

Härigenom föreskrivs¹ följande.

Tillämpningsområde m.m.

1 § Denna lag gäller för sådant bistånd mellan Sverige och en annan medlemsstat i Europeiska unionen avseende indrivning av skatt m.m. som avses i rådets direktiv 2010/24/EU av den 16 mars 2010 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som avser skatter, avgifter och andra åtgärder.

2 § Bistånd enligt denna lag får begäras hos en myndighet i en annan medlemsstat och ska lämnas en sådan myndighet i form av

- utbyte av upplysningar för indrivningsändamål,
- delgivning av handlingar, samt
- indrivning och verkställighet av säkerhetsåtgärder.

3 § Denna lag gäller för fordringar som avser

a) skatter och avgifter som tas ut av en medlemsstat eller på en medlemsstats vägnar eller av dess territoriella eller administrativa enheter, däribland de lokala myndigheterna, eller på deras vägnar, eller på unionens vägnar,

b) återbetalning, intervention och andra åtgärder som ingår i systemet för hel- eller delfinansiering från Europeiska garantifonden för jordbruket och Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling, däribland de belopp som ska uppbäras i samband med dessa åtgärder,

c) avgifter och andra pålagor inom ramen för den gemensamma organisationen av marknaden för socker.

Lagen gäller också för

a) administrativa påföljder, böter, avgifter och tilläggsavgifter som avser fordringar för vilka ömsesidigt bistånd kan begäras enligt första stycket och som tagits ut av de förvaltningsmyndigheter som är behöriga att ta ut de berörda skatterna eller avgifterna, eller genomföra administrativa utredningar som rör dem, eller som bekräftats av administrativa eller rättsliga organ på begäran av dessa förvaltningsmyndigheter,

b) avgifter för intyg och liknande handlingar som utfärdas i samband med administrativa förfaranden som avser skatter eller avgifter,

c) räntor och kostnader som avser de fordringar för vilka ömsesidigt bistånd kan begäras enligt första stycket eller punkt a) eller b) i detta stycke.

¹ Jfr rådets direktiv 2010/24/EU av den 16 mars 2010 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som avser skatter, avgifter och andra åtgärder (EUT L 84, 31.3.2010, s. 1, Celex 32010L0024).

Lagen gäller inte för

- a) obligatoriska socialavgifter som ska betalas till en medlemsstat eller en medlemsstats territoriella enheter, eller till offentligt rättsliga socialförsäkringsinstitutioner,
- b) avgifter som inte avses i andra stycket,
- c) avgifter av avtalsmässig karaktär, t.ex. betalning för allmännyttiga tjänster,
- d) straffrättsliga påföljder som utdöms på grundval av allmänt åtal eller andra straffrättsliga påföljder som inte omfattas av punkt a) i andra stycket.

4 § Vid tillämpningen av denna lag gäller följande definitioner:

- a) *sökande myndighet*: ett centralt kontaktkontor, ett kontaktkontor eller ett kontaktorgan i en medlemsstat som begär bistånd som avser en fordran enligt 3 §,
- b) *anmodad myndighet*: ett centralt kontaktkontor, ett kontaktkontor eller ett kontaktorgan i en medlemsstat som tar emot en begäran om bistånd,
- c) *person*:
 - en fysisk person,
 - en juridisk person,
 - om gällande lagstiftning medger det, en sammanslutning av personer som har befogenhet att utföra rättshandlingar men som inte har en juridisk persons rättsställning, eller
 - varje annan juridisk konstruktion, oavsett om den har status som juridisk person eller inte, som äger eller förvaltar tillgångar, inklusive inkomster som härrör därifrån, på vilka det tas ut en skatt som omfattas av denna lag,
- d) *på elektronisk väg*: med hjälp av elektronisk utrustning för behandling, inbegripet digital signalkomprimering, och lagring av information, via kabel, radio, optisk teknik eller andra elektromagnetiska medel.

Behörig myndighet

5 § Kronofogdemyndigheten är behörig myndighet vid bistånd enligt denna lag.

Utbyte av upplysningar m.m.

6 § Kronofogdemyndigheten ska på begäran av den sökande myndigheten tillhandahålla alla upplysningar som kan antas vara relevanta för den sökande myndigheten vid indrivningen av dess fordringar. Kronofogdemyndigheten ska göra den utredning som behövs för att inhämta upplysningarna.

Kronofogdemyndigheten är inte skyldig att tillhandahålla upplysningar som

- a) den inte skulle kunna inhämta för att driva in liknande svenska fordringar,

b) skulle avslöja affärs- och industrihemligheter eller yrkeshemligheter, eller

c) om de yppas, skulle kunna vara till skada för säkerheten eller strida mot allmän ordning i Sverige.

Bestämmelserna i andra stycket medför inte en rätt för Kronofogdemyndigheten att vägra att lämna upplysningar uteslutande därför att upplysningarna innehas av en bank, annan finansiell institution, ombud, representant eller förvaltare, eller på grund av att upplysningarna rör ägarintressen i en person.

7 § Kronofogdemyndigheten får utan föregående begäran underrätta den behöriga myndigheten i en annan medlemsstat om en förestående återbetalning av skatt i Sverige till en person som är etablerad eller har hemvist i den andra medlemsstaten.

8 § Efter överenskommelse mellan den sökande myndigheten och den anmodade myndigheten får företrädare för den sökande myndigheten, i enlighet med de villkor som den anmodade myndigheten bestämmer,

a) närvara på de kontor där förvaltningsmyndigheterna i den anmodade medlemsstaten utför sina arbetsuppgifter,

b) närvara vid de administrativa utredningar som utförs på den anmodade medlemsstatens territorium,

c) bistå de behöriga tjänstemännen i den anmodade medlemsstaten under domstolsförfaranden i den medlemsstaten.

Delgivning av handlingar

9 § Delgivning på begäran av en annan medlemsstat sker enligt delgivningslagen (2010:1932).

Kronofogdemyndigheten ska begära bistånd med delgivning i en annan medlemsstat bara när den inte kan utföra delgivningen i enlighet med de bestämmelser som gäller i Sverige för delgivning av den berörda handlingen, eller när sådan delgivning skulle medföra orimliga svårigheter.

Kronofogdemyndigheten får se till att delgivning sker med en person i en annan medlemsstat genom att skicka handlingen enligt 16–18 §§ delgivningslagen.

Indrivning och säkerhetsåtgärder

10 § Kronofogdemyndigheten får inte begära bistånd med indrivning i en annan medlemsstat vid en tidpunkt när beslutet i skatteärendet är föremål för om- eller överprövning. Bistånd får inte heller begäras om det sammanlagda beloppet av fordringar som omfattas av denna lag mot en gäldenär understiger 1 500 euro.

Innan bistånd med indrivning begärs ska Kronofogdemyndigheten tillämpa de lämpliga förfaranden som finns för att driva in fordringen i Sverige, utom om

a) det är uppenbart att det inte finns några tillgångar för indrivning här eller att indrivningen inte kommer att leda till full betalning, och Kronofogdemyndigheten har särskilda upplysningar som visar att den berörda personen har tillgångar i den anmodade medlemsstaten, eller

b) indrivning av fordringen i Sverige skulle medföra orimliga svårigheter.

Motsvarande villkor gäller i fråga om skyldigheten att lämna bistånd med indrivning i Sverige av en annan medlemsstats fordran. Kronofogdemyndigheten får också besluta att inte lämna bistånd enligt denna lag om begäran avser en fordran som är äldre än fem år, räknat från förfallodagen i den sökande medlemsstaten eller, vid om- eller överprövning, från det att fordringen har fastställts slutligt. Trots föregående mening får Kronofogdemyndigheten besluta att inte lämna bistånd i fråga om en fordran som är äldre än tio år, räknat från förfallodagen i den sökande medlemsstaten.

11 § Om inte något annat följer av denna lag, gäller vid indrivning i Sverige av en annan medlemsstats fordran lagen (1993:891) om indrivning av statliga fordringar m.m. och lagen (1985:146) om avräkning vid återbetalning av skatter och avgifter. Verkställighet enligt utsokningsbalken får äga rum på grund av det enhetliga dokument som avses i artikel 12 rådets direktiv 2010/24/EU.

Kronofogdemyndigheten ska ta ut ränta på den andra medlemsstatens fordran från den dag då begäran om indrivning tas emot till och med den dag då betalning sker, i enlighet med vad som gäller i fråga om en svensk fordran av motsvarande slag. Kronofogdemyndigheten ska också ta ut ersättning för kostnader i målet i enlighet med vad som gäller vid indrivning av en svensk fordran av motsvarande slag.

12 § I den utsträckning som den andra medlemsstatens fordran jämte ränta enligt 11 § andra stycket första meningen har flutit in, ska beloppet överföras till den medlemsstaten.

13 § Om Kronofogdemyndigheten får kännedom om att en annan medlemsstats fordran som drivs in i Sverige, eller det beslut som medger verkställighet i den medlemsstaten, är föremål för om- eller överprövning i den andra medlemsstaten, ska verkställigheten av den tvistiga delen av fordringen skjutas upp i avvaktan på beslut av den behöriga instansen. Detta gäller dock bara om inte något annat följer av andra eller tredje stycket.

Om verkställigheten skjuts upp och den sökande myndigheten begär det, eller Kronofogdemyndigheten annars bedömer det som nödvändigt, får Kronofogdemyndigheten begära att Skatteverket ska väcka talan om betalningssäkring enligt lagen (1978:880) om betalningssäkring för skatter, tullar och avgifter för att säkerställa indrivningen.

Om den sökande myndigheten begär det, och kan motivera sin begäran, ska Kronofogdemyndigheten fortsätta indrivningen av den del av fordringen som är föremål för om- eller överprövning, om det skulle ha varit möjligt vid indrivning i den andra medlemsstaten.

Verkställigheten ska också skjutas upp om det pågår ett förfarande för ömsesidig överenskommelse i skatteärendet mellan de berörda

medlemsstaterna, såvida det inte är fara i dröjsmål. Om verkställigheten skjuts upp gäller andra stycket. Bilaga 2

14 § Om Kronofogdemyndigheten begär att indrivningen i en annan medlemsstat av den del av en svensk fordran som är föremål för om- eller överprövning ska fortsätta, och fordringen därefter sätts ned helt eller delvis, ansvarar myndigheten för återbetalning av belopp som har överförts till Sverige och eventuell ersättning som ska betalas enligt de bestämmelser som gäller i den andra medlemsstaten.

15 § Vid indrivning i Sverige av en annan medlemsstats fordran gäller i fråga om preskription lagstiftningen i den andra medlemsstaten.

Vid indrivning av en svensk fordran i en annan medlemsstat ska alla åtgärder som vidtas av den anmodade myndigheten eller på dennas vägnar för att driva in fordringen, och som leder till att preskriptionstiden skjuts upp eller förlängs i enlighet med lagstiftningen i den anmodade medlemsstaten, anses ha samma verkan i fråga om den svenska fordringen.

Om det inte är möjligt att skjuta upp eller förlänga preskriptionstiden enligt lagstiftningen i den anmodade medlemsstaten, ska alla åtgärder som vidtas av den anmodade myndigheten eller på dennas vägnar för att driva in fordringen, och som skulle ha lett till att preskriptionstiden uppskötts eller förlängdes om de hade vidtagits i Sverige, med avseende på denna verkan anses ha vidtagits här.

Trots andra och tredje styckena får en svensk myndighet vidta åtgärder här som medför att preskriptionstiden skjuts upp eller förlängs enligt svensk lag.

Användning och vidarebefordran av upplysningar

16 § Upplysningar som Kronofogdemyndigheten erhåller från en myndighet i en annan medlemsstat får användas för att vidta verkställighets- eller säkerhetsåtgärder som avser fordringar som omfattas av denna lag. De får också användas för fastställelse och verkställighet av obligatoriska socialavgifter.

Oavsett upplysningarnas form får dessa åberopas eller användas som bevisning av alla svenska myndigheter på samma grund som liknande upplysningar som har inhämtats i Sverige.

Upplysningarna får användas för andra ändamål än de som anges i första och andra styckena om den myndighet i den andra medlemsstaten som tillhandahåller upplysningarna tillåter det. Om upplysningarna ursprungligen härrör från en myndighet i en tredje medlemsstat, kan sådant tillstånd endast beviljas av sistnämnda myndighet.

En svensk myndighet ska följa de villkor som gäller för användningen av upplysningarna enligt denna paragraf, oavsett vad som annars är föreskrivet i lag eller annan författning.

17 § Kronofogdemyndigheten ska tillåta att upplysningar som den tillhandahåller en myndighet i en annan medlemsstat får användas för andra ändamål än sådana som avses i 16 § första och andra styckena i

den andra medlemsstaten, om de får användas för liknande ändamål i Sverige. Bilaga 2

Om Kronofogdemyndigheten anser att upplysningar som har erhållits från en myndighet i en annan medlemsstat sannolikt kan vara till nytta för en tredje medlemsstat för de ändamål som avses i 16 § första stycket, får den vidarebefordra dessa upplysningar till den medlemsstaten, under förutsättning att detta överensstämmer med de bestämmelser och de förfaranden som fastställs i rådets direktiv 2010/24/EU. Myndigheten ska underrätta den medlemsstat från vilken upplysningarna härrör om sin avsikt att vidarebefordra uppgifterna till en tredje medlemsstat. Den medlemsstat från vilken upplysningarna härrör kan motsätta sig ett sådant utbyte av uppgifter inom tio arbetsdagar från den dag då den mottog meddelandet.

Bemyndigande

18 § Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får meddela ytterligare föreskrifter.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2012.

Härigenom föreskrivs¹ att 2, 5 och 21 §§ lagen (1990:314) om ömsesidig handräckning i skatteärenden ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

2 §²

I fråga om utländsk tull, andra skatter, avgifter och pålagor som av utländsk tullmyndighet uppbärs vid eller i samband med export eller import av varor gäller *denna lag endast i den mån särskilt anges i lagen (1969:200) om uttagande av utländsk tull, annan skatt, avgift eller pålaga eller i 2 § lagen (1973:431) om utredning angående brott mot utländsk tulllag.*

I fråga om utländsk tull, andra skatter, avgifter och pålagor som av utländsk tullmyndighet uppbärs vid eller i samband med export eller import av varor gäller endast *1 och 3–5 §§, 6 § första stycket och 7, 10–12 och 16 §§. Det som sägs i dessa bestämmelser om Skatteverket ska då i stället gälla Tullverket.*

5 §

Handräckning *skall*, om inte annat följer av 10 *eller* 12 §, genomföras i enlighet med vad som gäller för den svenska skatt som är närmast jämförlig med den utländska skatt som handräckningen avser.

Handräckning *ska*, om inte annat följer av 10 §, genomföras i enlighet med vad som gäller för den svenska skatt som är närmast jämförlig med den utländska skatt som handräckningen avser.

21 §³

Myndighet inom Europeiska unionen ska lämnas biträde med sådan handräckning i skatteärende som avses i 3 § första stycket 1. Därvid ska bestämmelserna i tillämpliga delar i 3 § andra stycket 2, 4 § andra stycket, 5–9, 13–17, 20 och 22–24 §§ tillämpas. Bestämmelserna i denna paragraf ska tillämpas på inkomstskatt, förmögenhetsskatt och skatt på försäkringspremier.

Bestämmelser om sådan handräckning i skatteärende som avses i 3 § första stycket 1 och 3 finns

– såvitt avser mervärdesskatt, i rådets förordning (EG) nr 1798/2003 av den 7 oktober 2003 om administrativt samarbete i fråga om mervärdesskatt, och

¹ Jfr rådets direktiv 2010/24/EU av den 16 mars 2010 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som avser skatter, avgifter och andra åtgärder (EUT L 84, 31.3.2010, s. 1, Celex 32010L0024).

² Senaste lydelse 1991:439.

³ Senaste lydelse 2011:282.

– såvitt avser punktskatter, i rådets förordning (EG) nr 2073/2004 av den 16 november 2004 om administrativt samarbete i fråga om punktskatter.

Bilaga 2

Bestämmelser om handräckning som avses i rådets direktiv 2010/24/EU av den 16 mars 2010 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som avser skatter, avgifter och andra åtgärder finns i lagen (2011:000) om bistånd med indrivning m.m. inom Europeiska unionen.

-
1. Denna lag träder i kraft den 1 januari 2012.
 2. Genom denna lag upphävs lagen (1969:200) om uttagande av utländsk tull, annan skatt, avgift eller påлага.

Förslag till lag om ändring i lagen (1982:188) om preskription av skattefordringar m.m. Bilaga 2

Härigenom föreskrivs¹ att det i lagen (1982:188) om preskription av skattefordringar m.m. ska införas en ny paragraf, 9 a §, av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

9 a §

Bestämmelser om uppskjutande och förlängning av preskriptionstiden vid sådant bistånd med indrivning i en annan medlemsstat i Europeiska unionen som avses i rådets direktiv 2010/24/EU av den 16 mars 2010 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som avser skatter, avgifter och andra åtgärder finns i lagen (2011:000) om bistånd med indrivning m.m. inom Europeiska unionen.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2012.

¹ Jfr rådets direktiv 2010/24/EU av den 16 mars 2010 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som avser skatter, avgifter och andra åtgärder (EUT L 84, 31.3.2010, s. 1, Celex 32010L0024).

Förslag till lag om ändring i lagen (1993:891) om indrivning av statliga fordringar m.m. Bilaga 2

Härigenom föreskrivs¹ att det i lagen (1993:891) om indrivning av statliga fordringar m.m. ska införas en ny paragraf, 7 a §, av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

7 a §

Bestämmelser om uppskov med eller stoppande av verkställigheten, säkerhetsåtgärder och fortsatt indrivning vid indrivning av en annan medlemsstats fordran vid sådant bistånd som avses i rådets direktiv 2010/24/EU av den 16 mars 2010 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som avser skatter, avgifter och andra åtgärder finns i 13 § lagen (2011:000) om bistånd med indrivning m.m. inom Europeiska unionen.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2012.

¹ Jfr rådets direktiv 2010/24/EU av den 16 mars 2010 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som avser skatter, avgifter och andra åtgärder (EUT L 84, 31.3.2010, s. 1, Celex 32010L0024).

Förslag till lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen
(2009:400)

Härigenom föreskrivs¹ att 9 kap. 2 § offentlighets- och sekretesslagen (2009:400) ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagna lydelse

9 kap.

2 §

Bestämmelser som begränsar möjligheten att använda vissa uppgifter som en svensk myndighet har fått från en myndighet i en annan stat finns i

- | | |
|--|--|
| <p>1. lagen (2000:343) om internationellt polisiärt samarbete,
2. lagen (2000:344) om Schengens informationssystem,
3. lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål,
4. lagen (2000:1219) om internationellt tullsamarbete, och
5. lagen (2003:1174) om vissa former av internationellt samarbete i brottsutredningar.</p> | <p>5. lagen (2003:1174) om vissa former av internationellt samarbete i brottsutredningar.
6. <i>lagen (2011:000) om bistånd med indrivning m.m. inom Europeiska unionen.</i></p> |
|--|--|

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2012.

¹ Jfr rådets direktiv 2010/24/EU av den 16 mars 2010 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som avser skatter, avgifter och andra åtgärder (EUT L 84, 31.3.2010, s. 1, Celex 32010L0024).

Förslag till lag om ändring i skatteförfarandelagen (2011:000)

Härigenom föreskrivs¹ att 46 kap. 4 § samt rubriken närmast före 46 kap. 4 § skatteförfarandelagen (2011:000) ska ha följande lydelse.

Lydelse enligt lagrådsremissen *Föreslagen lydelse*
Skatteförfarandet (Fi2011/313)

46 kap.

Betalningssäkring enligt överenskommelse med en annan stat	enligt	Betalningssäkring enligt överenskommelse med en annan stat	enligt
		stat	m.m.

4 §

Om det följer av en överenskommelse mellan Sverige och en annan stat, får betalningssäkring även användas för att säkerställa betalningen av utländsk skatt, avgift, särskild avgift eller ränta.

Om det följer av en överenskommelse mellan Sverige och en annan stat *eller av rådets direktiv 2010/24/EU av den 16 mars 2010 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som avser skatter, avgifter och andra åtgärder*, får betalningssäkring även användas för att säkerställa betalningen av utländsk skatt, avgift, särskild avgift eller ränta.

¹ Jfr rådets direktiv 2010/24/EU av den 16 mars 2010 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som avser skatter, avgifter och andra åtgärder (EUT L 84, 31.3.2010, s. 1, Celex 32010L0024).

Förteckning över remissinstanserna avseende promemorian Genomförande av det nya EU-direktivet om bistånd med indrivning m.m.

Efter remiss har yttranden kommit in från Justitiekanslern, Hovrätten för Västra Sverige, Kammarrätten i Jönköping, Datainspektionen, Kronofogdemyndigheten, Skatteverket, Tullverket, Sveriges advokatsamfund och Svenskt Näringsliv.

Följande remissinstanser har inte yttrat sig eller angett att de avstår från att lämna synpunkter: Statskontoret, Svenska bankföreningen och Regelrådet.

Kronofogdemyndighetens förslag till ändringar i lagen (1997:484) om dröjsmålsavgift

1. Sammanfattning

Promemorian innehåller förslag till ändringar i lagen (1997:484) om dröjsmålsavgift. I promemorian föreslås att ytterligare dröjsmålsavgift inte ska tas ut sedan ett belopp överlämnats till Kronofogdemyndigheten för indrivning. Istället ska ränta tas ut på det sätt som gäller för återbetalning av underhållsstöd, dvs. efter en räntesats som för varje kalenderår beräknas med ledning av emissionsräntorna för Riksgäldskontorets statsskuldväxlar och statsobligationer för de senaste tre åren.

Lagändringarna är avsedda att träda i kraft den 1 januari 2012.

2. Förslag till lag om ändring i lagen (1997:484) om dröjsmålsavgift

Häri genom föreskrivs i fråga om lagen (1997:484) om dröjsmålsavgift dels att 2 och 4 §§ ska ha följande lydelse, dels att det i lagen ska införas en ny paragraf, 4 a §, av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

2 §

Dröjsmålsavgift tas, om inte annat sägs nedan eller i 3 eller 4 § ut med

Dröjsmålsavgift tas, om inte annat sägs nedan eller i 3, 4 eller 4 a § ut med

1. två procent på belopp som betalas före utgången av den månad då beloppet ska betalas (förfallomånaden),
2. fyra procent på belopp som betalas under första månaden efter förfallomånaden,
3. sex procent på belopp som betalas under andra månaden efter förfallomånaden,
4. sex procent, med tillägg av en procentenhet för varje påbörjad ytterligare månad, på belopp som betalas efter andra månaden efter förfallomånaden.

Dröjsmålsavgift tas ut med två procent på belopp som betalas inom tio dagar från den dag då beloppet skulle ha betalats.

4 §

Om den betalningsskyldige skriftligen påmints om sin betalningsskyldighet och betalning sker senast viss i påminnelsen angiven dag, skall dröjsmålsavgift tas ut som om betalning skett den dag påminnelsen sändes.

Första stycket tillämpas inte i fråga om påminnelse av kronofogdemyndigheten sedan myndigheten beviljat uppskov med betal-

ningen.

4 a §

Dröjsmålsavgift tas inte ut sedan beloppet överlämnats till Kronofogdemyndigheten för indrivning. Efter överlämnandet för indrivning tas istället ränta ut på kapitalbeloppet efter en räntesats som för varje kalenderår beräknas med ledning av emissionsräntorna för Riksgäldskontorets statsskuldväxlar och statsobligationer för de senaste tre åren. Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer meddelar närmare föreskrifter om ränta enligt denna paragraf.

-
1. Denna lag träder i kraft den 1 januari 2012.
 2. Dröjsmålsavgift som har beräknats för tiden fram till ikraftträdandet på belopp som överlämnats för indrivning dessförinnan kvarstår. För tid därefter beräknas ränta enligt 4 a § andra meningen.

Förteckning över remissinstanserna avseende Kronofogdemyndighetens hemställan om ändringar i lagen (1997:484) om dröjsmålsavgift

Efter remiss har yttranden kommit in från Domstolsverket, Migrationsverket, Försäkringskassan, Lantmäteriet, Ekonomistyrningsverket, Skatteverket, Kammarkollegiet, Skogsstyrelsen, Statens jordbruksverk, Naturvårdsverket, Transportstyrelsen, Arbetsmiljöverket, Svensk Inkasso, Sveriges Advokatsamfund

Följande remissinstanser har inte yttrat sig eller angett att de avstår från att lämna synpunkter: Kemikalieinspektionen, Bolagsverket, Arbetsförmedlingen, Regelrådet, Sveriges Kommuner och Landsting, Svenska Bankföreningen.